E.S.GARNER

QUY LONG biên dịch

VIÊN ĐẠN
ứ HAI

Mới

XUẤT BẢN ĐỒNG

Tên eBook: Viên Đạn Thứ Hai

Tác giả: Es.Garner

Thể loại: Tiểu thuyết, Trinh thám, Văn học phương Tây

Dịch giả: Quý Long

NXB: Đồng Nai

Phát hành: Nhân Văn

Hình thức: Bìa mềm

Số trang: 271

Kích thước: 14 x 20 cm

Trọng lượng: 270 gr

Đánh máy: Casau

Tạo prc: motsachgia

Nguồn: vnthuquan.net

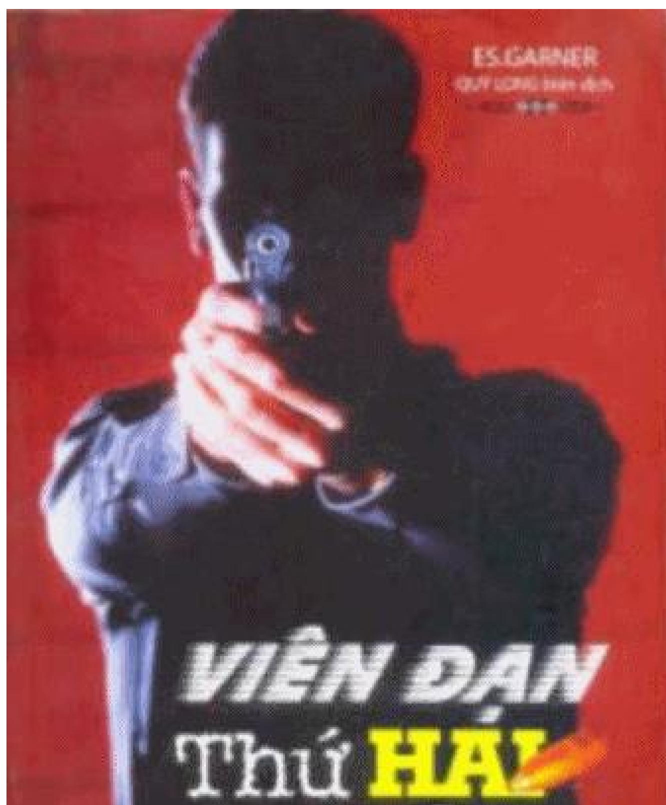
Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Viên Đạn Thứ Hai là một trong những tiểu thuyết trinh thám của *ES.GARNER*, một nhà văn chuyên viết tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng của Mỹ.

Với bút pháp nhuần nhuyễn, *ES.GARNER* đã kết cấu chặt chẽ từng sự kiện với nhân vật chính là luật sư *Perry Mason*. Các sự kiện diễn ra dồn dập nhưng không rối rắm sẽ hấp dẫn người đọc từ trang đầu đến trang cuối.

Mời các bạn đón đọc *Viên Đạn Thứ Hai* của tác giả *ES. Garner*.

MỤC LỤC

Chương 1

Vì lưu lượng xe cộ thưa thớt hơn mọi khi, nên lúc luật sư Perry Mason đậu xe trước tòa pháp đình to lớn của thành phố Riverside thì còn những 30 phút nữa mới tới giờ hẹn buổi trưa với chánh án Dillard.

Qua điện thoại, chánh án Dillard cho biết vụ xử có thể chiếm trọn buổi sáng và có thể lấn sang một phần của buổi chiều nhưng vẫn có khả năng kết thúc sớm hơn. Mason đi theo hành lang rộng rãi, tiến về chiếc cửa lửng bằng gỗ gụ, trên đó có băng ghi tên chánh án Dillard. Cánh cửa dẫn đến phòng xử án.

Vụ án đang diễn tiến. Một vị luật sư trẻ đứng cạnh bàn của mình trông dáng vẻ anh ta lúng túng, không biết phải nói gì tiếp theo.

Nhân chứng đang ngồi thoải mái trên ghế chờ đợi câu hỏi kế tiếp.

Bồi thẩm đoàn có vẻ hơi buồn nản.

Mason nhẹ nhàng đặt thân hình cao lớn của mình xuống một chiếc ghế cuối phòng xử.

Vị luật sư trẻ nói :

- Lúc đó tối phải không ông Boles?

Nhân chứng mỉm cười với luật sư rồi hỏi lại :

- Cái gì tối?

- Tôi muốn hỏi đêm đó.

- Đêm thì tối nhưng con đường thì được chiếu sáng.

- Ông nói con đường được chiếu sáng nhưng chiếu sáng bằng cái gì?

- Có ánh đèn ở góc đường.

- Ánh đèn đó có đủ chiếu sáng không?

- Có, nó đủ chiếu sáng mặt đường.

- Do đó có thể thấy rõ?

- Vâng!

- Ông thấy rõ cái gì?

- Tôi đã thấy bị cáo Evelyn Bagby lấy một chiếc va-li ra khỏi cốp sau chiếc xe hơi đó. Cô ta để chiếc va-li xuống đường, mở nắp và lấy ra một vật gì đó...

Vị luật sư nóng nảy ngắt lời :

- Ông đã nói những điều đó với chúng tôi rồi.

- Vâng, nhưng ông đã hỏi tôi thấy gì nên tôi nghĩ ông muốn tôi nhắc lại lần nữa.

- Không, tôi không muốn ông phỏng đoán bị cáo đã làm gì.

Tôi chỉ muốn biết ông đã nhìn thấy cô ta làm gì.

- Tôi đã thấy cô ta mở cốp sau xe, nhấc cái va-li ra để nó xuống đất và tôi còn thấy cô ta mở nắp va-li ra nữa.

- Cô ta quay lưng về phía ông phải không?

- Phải!

- Như vậy ông đâu có thể thấy rõ cô ta mở chiếc va-li.

- Thấy cô ta cúi xuống chiếc va-li đặt tay lên nắp và sau đó nắp va-li được mở lên. Tôi thực không biết phải tả khác hơn như thế nào nữa.

- Ông đã không thấy rõ những thứ mà cô ta đã lấy ra phải không?

- Đúng vậy!

Vị luật sư trẻ nhìn xuống chiếc bàn của ông ta trên đó có bộ hồ sơ. Ngón cái hờ hững dò qua những ghi chú. Rõ ràng là ông đang cố gắng tìm một câu hỏi nào đó để có thể làm cho tình hình xấu hơn. Các vị bồi thẩm nhìn nhau và liếc nhìn đồng hồ treo tường rồi nhìn chung quanh phòng xử.

Chánh án Dillard bắt gặp ánh mắt của Mason, ông coi đồng hồ và khẽ gật đầu như muốn ám chỉ rằng thì giờ của ông hoàn toàn tùy thuộc vào phiên tòa, và yêu cầu Mason chờ đợi một lát.

Vị luật sư trẻ hỏi tiếp nhân chứng :

- Lúc đó ông không biết ai là chủ chiếc xe phải không?

- Vâng, tôi không biết!

- Đến khi nào ông mới khám phá ra ai là chủ chiếc xe?

- Khi bị cáo đã bỏ đi và tôi bắt đầu tự hỏi...

Luật sư vội vàng ngắt lời :

- Không cần biết ông đã tự hỏi hoặc nghĩ gì. Chỉ cần ông trả lời đến lúc nào ông mới khám phá ra ai là chủ chiếc xe.

- Khi cảnh sát nói với tôi!

- Ông đã báo cảnh sát hay họ tới tìm ông?

- Tôi đã tới tìm họ khi được biết tin về vụ trộm qua đài. Khi tôi vừa nghe thấy thì...

- Không cần biết ông đã nghe thấy gì. Hãy trả lời đúng theo câu hỏi.

- Được thôi!

Vị luật sư ngồi xuống chiếc ghế bên bàn của mình. Quay sang thân chủ, một cô gái trẻ ở lứa tuổi đôi mươi với mái tóc đỏ và bộ đồ mặc trên người đã nhàu nát, bộ đồ trước đó có thể đã được cắt may theo đúng thời trang, nhưng vì chất lượng vải rẻ tiền nên nó đã không giữ được dáng vẻ ban đầu và cũng gần như vô vọng giống như những nét mặt của cô gái. Một cuộc hội thoại ngắn và thì thầm đã diễn ra giữa luật sư và bị cáo.

Vị luật sư lại nhìn xuống những ghi chú của mình một lần nữa.

Chánh án Dillard từ tốn hỏi :

- Còn chất vấn gì thêm không?

Vị luật sư trẻ liếc nhìn đồng hồ trên tường và đúng dậy hỏi tiếp nhân chứng :

- Làm sao ông biết được đó chính là bị cáo?

- Tôi đã nhìn thấy cô ta!

- Ông đã nhìn thấy những đặc điểm gì?

- Tôi đã nhìn cách cô ta ăn mặc và thấy cả mặt cô ta.

- Ông đã nhìn thấy rõ mặt cô ta chứ?

- Vâng, khá rõ!

- Khá rõ nghĩa là thế nào?

- Khá rõ để có thể nhận ra cô ta.

- Lúc đó ông ở cách cô ta bao xa?

- Tôi đã nói đi nói lại với ông rồi, lúc cô ta lấy những đồ đó ra khỏi xe thì tôi cách cô ta khoảng từ mười ba đến mười tám thước.

- Có lúc nào ông thấy cô ta gần hơn nữa không?

- Trong khi cô ta đang mở chiếc va-li thì không. Nhưng sau đó cô ta quay lại và đi về phía tôi.

- Lúc đó cô ta mặc đồ gì?

- Theo như tôi nhớ thì lúc đó, cô ta mặc bộ đồ cô đang mặc bây giờ nhưng khoác thêm một chiếc áo khoái dài và quấn một khăn quàng cổ.

- Cái áo khoác đó như thế nào?

- Cái áo đó giống như cái áo đã đưa ra làm vật chứng. Theo sự hiểu biết của tôi. Nó đúng là cái đang treo trên cái mắc áo ở đàng kia.

Nhân chứng chỉ cáo áo choàng dài ở cạnh trên một tấm bảng đen. Một mảnh giấy ghi nó đưa ra làm vật chứng được ghim trên áo.

- Bị cáo đang làm gì khi ông nhìn thấy cô ta lúc ban đầu?

- Cô ta đang mở nắp sau của chiếc xe.

- Cô ta có chìa khóa không?

- Tôi không biết!

- Ông không thấy cô ta đang mò mẫm với cái ổ khóa chứ?

- Tôi bắt đầu chú ý đến cô ta khi cô ta giở nắp cốp xe lên.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó cô ta nhắc cái va-li ra, đặt nó xuống đất và cúi mình trên đó.

- Ông nói cúi mình trên chiếc va-li là nghĩa làm sao? Ông có thể tả hành động này một cách rõ ràng không? Ông có thể làm thử cho mọi người thấy không?

Nhân chứng đứng dậy một cách mệt mỏi, cúi mình xuống hai chân cứng ngắc đưa hai tay ra và nói :

- Như thế này này...
- Cô ta quay lưng về phía ông?
- Phải!
- Lúc ấy ông chú ý đến cái gì?
Nhân chứng ngồi xuống ghế, nhũn răng cười.
- Thú thật là tôi chú ý đến cặp giò của cô ta.
Có tiếng cười khúc khích trong phòng xử, chánh án Dillard hơi mỉm cười.
- Cặp giò đẹp chứ? - Chàng luật sư trẻ hỏi như muốn làm cho bầu không khí trong phòng xử bớt căng thẳng.
- Cặp giò rất đẹp.
- Và sau đó thì thế nào?
- Tôi thấy cô ta lấy vật gì đó ra khỏi va-li, sau đó đóng nắp, gài lại và để chiếc va-li vào cốp xe.
Vị luật sư liếc bồi thẩm đoàn, rồi lại nhìn lên chiếc đồng hồ, răng cắn chặt môi dưới, dáng vẻ như rất bối rối không biết phải làm gì tiếp.
Chánh án Dillard lên tiếng tiếp cứ cho chàng luật sư trẻ, ông nói :
- Tôi cảm thấy rõ là vụ án sẽ kết thúc ngày hôm nay và tòa nhận thấy ông Mason, một luật sư ở xa tới đang cần được ký một số giấy tờ cần thiết. Bây giờ là 12 giờ thiếu 15 rồi và nếu không ai phản đối tòa sẽ đình lại đến hai giờ chiều nay.
Ông biện lý mệt mỏi nói :
- Thưa quý tòa, chúng ta có thể kết thúc cuộc chất vấn này trước khi tòa tạm đình chỉ không?
Chánh án Dillard liếc nhìn vị luật sư trẻ. Vị luật sư trẻ vội vã tiếp lời :
- Thưa quý tòa, tôi chỉ còn một, hai câu để hỏi nhân chứng, nhưng tôi muốn được thảo luận trước với thân chủ của tôi vào buổi trưa. Thưa quý tòa, chắc quý vị biết rằng đây là một vụ án mà luật sư bào chữa được chỉ định và tôi phải thú thật rằng...
- Được rồi - Chánh án Dillard nói - tòa sẽ đình đến hai giờ chiều nay. Trong thời gian tạm nghỉ, tòa khuyến cáo các vị bồi thẩm không được bàn cãi với nhau về vụ án này, cũng như không được để một ai bàn trước mặt các vị, quý vị không được cho tin tức hoặc phát biểu ý kiến gì cho đến khi tòa án được đệ trình lên quý vị. Tòa tạm đình.
Chánh án Dillard đứng lên và đi về phía phòng của ông ta. Mọi người cũng chen nhau ra khỏi phòng xử. Ông biện lý sắp xếp lại giấy tờ và bỏ vào cặp. Vị luật sư trẻ ngừng lại nói vài lời với thân chủ của mình. Sau đó viên cảnh sát trưởng tiến đến hộ tống người phụ nữ trẻ trở lại nhà giam.
Một cô gái có nước da bánh mật với cặp mắt đen huyền nắm

lấy cánh tay vị luật sư trẻ khẽ nói :

- Ồ Frank! Anh thật là tuyệt vời.

Mason đi ngang qua hai người để tới phòng ông chánh án, ông thấy vị luật sư trẻ đỏ mặt lên.

Mason bước tới văn phòng chánh án và mở cửa. Chánh án Dillard đang đốt một điếu xì gà.

- Chào Mason - Ông chánh án nói - xin lỗi đã để anh đợi lâu tôi thật ngại quá.

- Không đâu, tại tôi đến sớm mà! Vụ án gì thế? - Mason hỏi.

Ông chánh án lắc đầu nói :

- Vụ này làm phiền tôi!

- Tại sao vậy?

- Ồ, cũng chỉ là vụ bình thường thôi. Cứ cho rằng bị cáo đã phạm tội, nhưng... thôi bỏ qua đi, nó chỉ làm phiền anh khi anh ngồi trên ghế xử thôi.

- Một vụ được chỉ định à?

- Đúng vậy! Tôi đã chỉ định Frank Neely. Cha cậu ta là một thương gia trong tỉnh này.

- Frank là một thanh niên tốt. Tôi đã biết cậu ta nhiều năm nay và biết cha của cậu ấy từ ngày xưa. Frank là một luật sư trẻ, khá nhưng có những điều người ta chỉ có thể học bằng kinh nghiệm. Thí dụ như thẩm vấn chẳng hạn.

- Ông nghi ngờ lời khai của nhân chứng ở phía trước tòa à? - Mason hỏi. Chánh án Dillard ngừng lại để cân nhắc câu trả lời.

- Tôi luôn luôn nghi ngờ những lời chứng quá trôi chảy và quá phù hợp với sự việc. Trong vụ án này có một điều làm cho người ta dễ giận là dáng điệu kẻ cả của nhân chứng. Như anh biết đó, trong những vụ án được chỉ định thì như thường lệ, các luật sư trẻ được chỉ định để cho họ có dịp thu nhập thêm những kinh nghiệm. Các luật sư thâm niên thì khá bận rộn. Họ rất ghét những vụ án được chỉ định. Ồ, thôi được rồi, có những giấy tờ cần ký về vụ Dalton phải không?

- Dạ đúng vậy!

Mason mở chiếc cặp lôi ra một đống giấy tờ. Chánh án Dillard ngồi xuống bàn viết, ngó nhanh qua tập hồ sơ và đặt bút ký.

- Ông dùng cơm trưa với tôi chứ? - Mason hỏi.

- Rất tiếc! Cám ơn tôi đã có hẹn. Tôi kẹt buổi hẹn được sắp xếp từ mấy hôm trước ngày anh điện thoại cho tôi. Giá mà trước đó tôi biết anh tới thì hay quá. Thế nào, công việc ở một thành phố lớn ra sao?

- Cũng tàm tạm.

- Tôi thấy anh vẫn tiếp tục biểu diễn những màn ngoạn mục giống như các ảo thuật gia, kéo những con thỏ ra khỏi cái mũ

vào giờ chót. Làm sao anh làm được như vậy?

Mason nhe răng cười :

- Tôi không biết. Tôi chỉ đưa tay vào trong cái mũ và con thỏ nhảy vào tay tôi.

Chánh án Dillard cười nói :

- Các luật sư ở đây nghĩ rằng anh đã bỏ sẵn các con thỏ trong tay áo.

- Nói vậy cũng được - Mason nói - nhưng tôi tin tưởng vào các vụ án của tôi và vào các thân chủ. Điều này luôn luôn giúp ích tôi.

Chánh án Dillard liếc nhìn đồng hồ rồi giơ tay bắt và nói :

- Tôi rất tiếc là không được rảnh. Có mấy khi anh tới đây đâu.

- Dạ đúng vậy - Mason thú nhận - công việc ở chỗ tôi rất bận rộn.

- Tôi theo dõi các vụ án của anh và rất lấy làm thích thú. - Chánh án Dillard nói.

Mason cảm ơn Chánh án, đi ra và thấy chàng luật sư trẻ ngồi buồn bã tại bàn của mình đang nghiên cứu hồ sơ, phòng xử trống trơn.

Frank nhìn lên, thấy Mason, khẽ gật đầu chào. Anh ta quay mặt đi và thấy ngờ ngợ, rồi thình lình anh ta đẩy ghế đứng lên đi về phía Mason.

- Ông Mason!

Vị luật sư cao lớn đứng lên nói :

- Phải! Tôi đây.

- Tên tôi là Neely, Frank Neely. Tôi muốn được bắt tay với ông. Tôi không hề nghĩ rằng ông có mặt trong phòng xử, mãi cho đến khi ông Chánh án Dillard thông báo và ngay khi đó tôi đã nhận ra ông qua các hình ảnh của ông trên báo chí. Tôi muốn được nói với ông là tôi luôn luôn ngưỡng mộ ông. Đã bao lần tôi nghĩ phải làm sao... mà thôi, tôi được bắt tay ông là hân hạnh lắm rồi. Chỉ vậy thôi.

- Cảm ơn, vụ án của anh tiến triển ra sao? - Mason hỏi.

- Tôi sợ rằng không có gì khả quan. - Frank Neely đáp lời.

- Có gì phiền toái vậy? - Mason hỏi.

- Giá mà tôi biết được! Tôi cảm thấy mờ mịt quá.

Mason cười nói với anh ta :

- Biết đâu cố gắng anh có thể tìm ra được vài mấu chốt để lần ra sự thật.

Neely do dự một lúc rồi bất chợt hỏi :

- Ông Mason, ông có bao giờ chất vấn một người làm chứng mà họ khai những lời hết sức tích cực nhưng ông lại cảm thấy những lời chứng đó chỉ là hậu quả của một sự lầm lẫn hoặc

người làm chứng ấy đã nói dối một cách hết sức cân nhắc hay không?

Mason cười nói :

- Đó cũng như hỏi một người miền núi về cách leo núi. Thường thường và dĩ nhiên là anh bắt đầu leo lên và tiếp tục leo lên mãi cho đến khi tới đỉnh. Nhưng đôi khi anh gặp những mỏm đá nhọn phải né tránh, hoặc phải trèo qua những bờ đá, có đôi khi anh phải đi men quanh co để tới một địa thế dễ đi hơn. Sao? Có vấn đề gì vậy? Anh nghĩ là nhân chứng này nói dối hả?

- Tôi không nghĩ là bị cáo có tội.

- Tốt, đó là một cảm nghĩ tốt. - Mason nói như để khích lệ anh ta.

- Tôi... tôi không có quyền làm mất thì giờ của ông nhưng... Ông Mason, tôi cảm thấy quá tuyệt vọng và hoàn toàn không còn phải biết làm gì tiếp theo nữa.

- Vụ án này thế nào? - Mason hỏi.

- Cô gái, Evelyn Bagby là một chiêu đãi viên. Cô ta đang trên đường tới Los Angeles để tìm việc làm. Cô lái một chiếc xe hơi đời cũ và xe bị hư giữa đường. Cô ta cần phải có bộ phận rời để thay thế nhưng vì chiếc xe của cô thuộc loại xe cũ, nên cô phải chờ họ tháo từ nghĩa địa xe hơi ở Los Angeles gửi về. Cô ở lại nhà trọ tại Corona để chờ. Và Irene Keith, cô gái có nữ trang bị đánh cắp là một cô gái giàu có và sắp làm cô dâu phụ trong một đám cưới tại Las Vegas. Tiệc cưới được đặt tại nhà hàng ở Corona và cũng là điểm gặp gỡ của mọi người, sau đó là thủ tục cưới hỏi được tiến hành. Có lẽ ông đã đọc báo về đám cưới này. Nữ diễn viên Helene Chaney là cô dâu. Irene Keith đem theo mấy cái va-li chứa rất nhiều nữ trang. Một số là quà cưới, một số là tư trang của cô và một số là của Helene Chaney đi cùng với Irene Keith. Họ đậu xe và đi vào nhà hàng để chờ bạn bè. Khi họ đi ra, Irene nhận thấy nắp cốp xe đã bị mở. Cô mở va-li ra xem và thấy tất cả nữ trang, trị giá khoảng bốn chục ngàn đô-la. Họ báo cảnh sát. Cảnh sát nghĩ rằng có kẻ nào đó ở nhà trọ đối diện đã làm cú này. Thế rồi tên Harry Boles nghe thấy tin tức qua đài và đã tới cảnh sát cho biết vài tin tức. Cảnh sát đã kiểm tra và tìm ra thân chủ của tôi là Evelyn Bagby đang ở nhà trọ này. Cô ta có những đặc điểm phù hợp với con người mà Boles đã tả cho cảnh sát. Cảnh sát giữ cô ta và tìm thấy trong va-li của cô ta một trong số các món nữ trang.

- Một trong các món nữ trang? - Mason hỏi nhanh.

Neely gật đầu nói :

- Một vòng đeo tay nạm kim cương.

- Thế số nữ trang còn lại đâu? - Mason hỏi tiếp.

- Họ nghĩ cô ta đã giấu đâu đó. - Neely đáp nhanh.

- Tại sao cô ta chỉ giấu một phần mà không giấu hết?
- Họ không hỏi tiếp về điều đó. Họ để mặc tôi giải thích.
- Có câu hỏi nào về vòng đeo tay là một phần của số nữ trang bị đánh cắp không?
- Không, điều đó họ cũng không đề cặp tới.
- Vấn đề có vẻ đen tối phải không? - Mason hỏi.
- Đúng vậy, nhưng cô ta... Ông Mason tôi thực không nghĩ là cô ta có tội.
- Tại sao vậy?
- Tôi không biết. Có thể là do linh tính!
Mason gật đầu nói :
- Anh thấy linh tính của anh là đúng.
- Tôi rất mong làm một việc tốt trong vụ án này.
- Dĩ nhiên - Mason gật đầu nói.
- Cô ta không có tiền và tòa án đã chỉ định tôi bào chữa cho cô ta. Rõ ràng là trong những vụ án như thế này đối với tòa án chỉ là vấn đề thủ tục, và ông đã biết nó sẽ kết thúc làm sao rồi. Tòa nghĩ rằng các luật sư trẻ cần được tiếp thu các kinh nghiệm trước khi họ trở thành luật sư giỏi nên đã chỉ định họ vào các vụ án mà bị cáo không có tiền. Tôi đã làm việc cật lực đối với vụ án này. Tôi đã thức trắng nhiều đêm để xem lại luật cặn kẽ, đã được cách gây ảnh hưởng với bồi thẩm đoàn. Nhưng tôi vẫn cảm thấy mình không làm được gì cả. Tôi có ý nghĩ rằng bồi thẩm đoàn đã có quyết định rồi.
- Anh thấy được họ đã có quyết định khi nào? - Mason hỏi.
- Ngay sau khi Harry Boles đứng ở bục nhân chứng và nhận dạng bị cáo, lúc đó tôi thấy toàn bộ sự việc kể như đã xong.
- Trong quá khứ bị cáo đã có tiền án tiền sự chưa?
- Không!
- Này Neely, tôi tới để ký một số giấy tờ, bây giờ hãy đi ăn cơm trưa với tôi và chúng ta sẽ nói thêm về vụ này nữa.
- Thực ra tôi rất muốn ông Mason ạ. Nhưng ông thấy đó, tôi đã có hẹn rồi... nhưng thôi được. Xin ông hãy đợi tí, ông Mason tôi đành phải bỏ cuộc hẹn vậy.
- Với cô gái trẻ đang chờ trong phòng xử án phải không? - Mason hỏi.
Neely đỏ mặt gật đầu.
- Hãy đem cô ta theo - Mason nói.
- Ồ! Vậy sao, ông Mason? Cô ta sẽ rất cảm động. Tôi hy vọng sẽ có một ngày cô ta trở thành bà xã của tôi sau khi tôi đã qua các thực tập ở đây. Điều này khó thành hiện thực nếu tôi lỗi hẹn với cô ấy. Cha tôi có nhiều bạn bè và chúng tôi đã sống ở đây từ nhiều năm rồi.
- Được rồi chúng ta sẽ đem cô ấy theo nhưng sẽ không nói gì

về vụ án trong lúc ăn nhé. - Mason nói.

Mặt Neely thoáng lộ vẻ buồn :

- Tôi nghĩ... tôi muốn...

Mason lắc đầu, cười nói :

- Đây là vụ án của anh. Nếu anh thắng, thì đó phải chính là chiến thắng của anh. Chúng ta sẽ ăn cơm trưa, sau đó anh nói với cô bạn là anh phải quay lại phòng xử lúc một giờ rưỡi, chúng ta sẽ có nửa giờ trong thư viện của tòa án. Lúc đó anh sẽ đóng vai Boles và tôi sẽ chất vấn anh. Qua cách này, có thể anh sẽ có được vài gợi ý chăng.

Neely cố kiếm lời để diễn đạt cảm nghĩ của mình nhưng không tìm ra được, chỉ biết nắm tay Mason lắc mạnh. Cuối cùng anh ta nói :

- Ông là cứu tinh của tôi, ông Mason. Tôi tưởng rằng tôi biết rõ luật pháp, tôi đạt điểm cao ở trường luật, nhưng khi bước chân vào phòng xử, thấy mình đối đầu với một nhân chứng ngồi đó vững như bàn thạch, nhìn anh ta cười khểnh ngạo nghễ một cách kẻ cả, lúc đó tôi cảm thấy như mình đang ở trong giấc mơ dự một trận chiến mà mình đã dùng hết sức mình nhưng những cú đấm đã không có lấy một chút sức mạnh nào. Tôi có cảm tưởng chúng được đánh ra bởi đôi tay bằng bông gòn.

- Tôi hiểu rõ cảm nghĩ của anh. Chúng ta sẽ cố gắng tìm kiếm thêm những khả năng mới sau bữa ăn trưa. - Mason trả lời và bắt đầu bước đi.

Chương 2

Đúng một giờ ba mươi lăm phút, Mason đóng cánh của thư viện tòa án lại. Ông đẩy Frank Neely ngồi vào một cái ghế rồi đứng trước mặt anh nói :

- Bây giờ anh sẽ là Harry Boles và tôi sẽ là anh. Tôi sẽ thẩm vấn anh. Anh hãy cố gắng trả lời tôi đúng theo tinh thần những câu mà Boles đã trả lời anh.

Neely gật đầu. Có một vẻ đầy tự tin trên khuôn mặt anh. Mason nói :

- Và khi anh quay lại phòng xử, có vài điều anh phải nhớ. Một trong những điều là phải tranh thủ sự quan tâm của Bồi thẩm đoàn. Anh không thể làm được điều này nếu anh cứ mò mẫm ở đống giấy tờ. Mỗi khi qua một câu hỏi chất vấn, anh lại quay trở về bàn để lục lọi đống giấy tờ thì điều này làm cho anh có vẻ không biết mình đang làm gì, và do đó nhân chứng sẽ được lợi thế hơn, anh phải liên tục làm áp lực nhân chứng bằng những câu hỏi. Những câu hỏi nhanh như tên bắn. Anh sẽ không vì lý do gì mà ngừng lại. Hãy tới tấp đưa ra những câu hỏi. Anh hiểu chứ?

Neely gật đầu một cách buồn bã nói :

- Tôi không thể nghĩ ra những câu hỏi nhanh như vậy được... tôi không thể... nhân chứng đã nói rằng ông ta thấy bị cáo đã nhấc cái va-li ra khỏi xe và lấy đồ ra khỏi va-li đó. Tôi đã tiếp tục hỏi ông ta có chắc chắn nhìn thấy cô ấy không và cứ hỏi đi hỏi lại như vậy mãi làm cho Bồi thẩm đoàn thành kiến với thân chủ của tôi. Tôi không thể nghĩ được điều gì khác để hỏi hắn... Tại sao như vậy?

Mason cười nói :

- Chúng ta sẽ tìm ra. Thêm nữa, trong mọi trường hợp, anh không nên lặp đi lặp lại cùng một sự việc mà nhân chứng đã dẫn chứng.

- Nhưng tôi bắt buộc phải làm như vậy. - Neely nói - Hắn bảo rằng hắn đã thấy cô ta. Hắn đã nhận diện được cô ta và như vậy tôi phải tiếp tục hỏi hắn...

- Tốt - Mason ngắt lời - Nhưng anh đừng hỏi hắn theo cùng một thứ tự cũ mà hắn đã trả lời. Hãy tấn công hắn bằng góc độ khác.

- Tôi không hiểu rõ ý ông muốn nói gì?

- Có thể tôi sẽ chỉ cho anh thấy tôi muốn nói gì. - Mason nói - Được rồi, bây giờ anh là Boles. Anh sẽ trả lời tôi những câu mà

Boles đã trả lời. Nếu anh không biết những câu trả lời phải như thế nào, thì hãy cố gắng nghĩ ra những câu trả lời làm sao có hại nhất cho bị cáo. Anh có thể làm được điều này chứ?

- Như vậy thì dễ thôi - Neely nói - tôi đã lãnh đủ suốt buổi sáng nay - tôi rất muốn ông ở vị trí của tôi.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu nhé - sẵn sàng chưa? - Mason hỏi?

Neely gật đầu.

Mason chỉ tay vào chàng luật sư trẻ nói :

- Ông đã xác nhận là ông nhìn thấy bị cáo nhấc cái va-li ra khỏi cốp xe, rồi đặt nó xuống đất và cúi mình trên đó để mở đúng không?

- Đúng vậy - Neely nói và bồi thêm một cách hằn học - đúng là bị cáo, tôi đã thấy cô ta làm như vậy.

- Được rồi, ông đã chỉ cách cô ta cúi xuống làm sao khi tôi yêu cầu ông diễn lại cử chỉ của cô ta và ông đã cúi mình xuống hai chân vẫn đứng thẳng phải không? - Mason hỏi.

- Đúng vậy, đúng là cô ta đã cúi xuống như vậy.

- Ông không có lý do gì phải chú ý đặc biệt đến cô ta lúc ấy phải không?

- Ông muốn nói sao?

- Cô ta chỉ là một người đàn bà đang nhấc một cái va-li ra khỏi cốp sau một cái xe đậu trước một nhà trọ, không có gì đặc biệt cả. Điều này xảy ra hàng đêm.

- Phải, đúng như vậy.

- Như vậy là ông không đặc biệt chú ý đến cô ta lúc ấy, phải không?

Neely nhe răng cười một cách đắc thắng.

- Ồ! Tôi có chú ý chứ. Ông quên tôi đã nói là tôi bị đôi chân của cô ta hấp dẫn khi cô ta cúi xuống mà!

- Ông nhìn thấy đôi chân của cô ta?

- Phải!

- Chúng lôi kéo sự chú ý của ông?

- Dĩ nhiên là như vậy!

- Đôi chân đẹp chứ?

- Rất đẹp!

- Khi cô ta cúi xuống ông thấy đôi chân của cô ta?

- Đúng vậy? Cái váy của cô ta đã bị kéo lên và tôi đã nhìn thấy.

- Đôi chân phải lộ ra khá cao mới hấp dẫn được sự chú ý của ông phải không?

- Khoảng tới đầu gối!

- Và ông đã nói cô ta lấy một vật gì đó và khỏi chiếc va-li.

- Đúng vậy!

- Cô ta đã làm gì với vật đó?
- Cô ta bỏ vào túi.
- Bộ đồ cô ta mặc có túi không? Hay cô ta bỏ vật đó vào chiếc túi bên của chiếc áo choàng dài?
- Cô ta bỏ vào những chiếc túi bên của cái áo choàng. Đó là vật chứng đang treo ở cái bảng đen kia.
- Tốt lắm - Mason nói - như vậy là lúc đó cô ta mặc chiếc áo choàng và cô ta đã đút những đồ cô ta lấy từ va-li ra, không cần biết là cái gì, vào túi áo của chiếc áo choàng?
- Đúng vậy, vào những cái túi ở hai bên. Sau đó cô ta đóng va-li lại và bỏ trở lại vào cốp xe.
- Vậy thì - Mason nói - Đây là một chiếc áo choàng khá dài. Tôi sẽ kêu bị cáo bước tới và mặc cái áo vào. Sau đó tôi yêu cầu bị cáo quay lưng lại Bồi thẩm đoàn và cúi mình xuống đúng như nhân chứng Boles đã nói và chúng ta sẽ coi xem đôi chân cô ta lộ ra được bao nhiêu?
Neely nhìn Mason với đôi mắt mở lớn đầy kinh ngạc rồi nói :
- Trời! Tôi không bao giờ nghĩ đến điều này.
- Cả Boles cũng vậy - Mason nói - Bây giờ tôi sẽ nói cho anh vài câu nữa. Vẫn với anh trong vai Boles: “Ông nói ông đã thấy bị cáo vào lúc đó. Vậy ông đã thấy bị cáo lần kế tiếp sau đó vào lúc nào?”.
- Tôi đã thấy cô ta đứng xếp hàng để nhận diện ở đồn cảnh sát tại Corona.
- Đó không phải là điều tôi muốn hỏi ông - Mason nói và đưa ngón trỏ ra lắc trước mặt chàng trai trẻ - Tôi hỏi ông là khi nào ông đã gặp cô ta lần kế tiếp. Tôi muốn biết đúng cái thời điểm sau khi ông đã nhìn thấy bị cáo lúc mà ông nghĩ rằng ông đã nhìn thấy cô ta đằng sau cái xe hơi.
- Lần kế tiếp tôi thấy cô ta là lúc cô ta sắp hàng để được nhận dạng.
- Ông có chắc không? - Mason nói.
Neely gật đầu, nhưng trong cái gật đầu này có một điều gì mơ hồ làm cho nói không có vẻ quả quyết lắm.
Mason cười nói :
- Neely, anh có vẻ như hãy còn ngờ ngợ điều gì.
- Được rồi - Neely nói - Phải thú thật là tôi chưa bao giờ hỏi với cách thức như vậy.
- Tại sao?
- Bởi vì tôi nghĩ điều này không giúp ích gì cho tôi cả. Như ông thấy đấy, nhân chứng xác nhận là đã thấy bị cáo lúc ở sau chiếc xe, sau đó hắn lại xác nhận đã nhận diện ra cô ta ở cảnh sát.
- Nhưng hắn có nhấn mạnh rằng đó là lần kế tiếp hắn thấy bị

cáo không?

- Không - Neely thú nhận - Hắn chỉ muốn ám chỉ điều đó thôi chứ không nói ra bằng lời.

- Hãy bám sát vào điều đó. - Mason nói

- Hãy tìm hiểu xem khi hắn đến đồn cảnh sát để tả nhận dạng, cảnh sát có đưa cô gái ra không? Họ có bảo hắn lén nhìn cô gái trước xem có đúng không và sau khi hắn nhận dạng là đúng, họ mới đem cô ta ra xếp hàng để hắn nhận diện không?

- Tại sao như thế được? Như vậy cũng giống như làm chứng gian, hắn chắc chắn sẽ mang cái cảm nghĩ là lần kế tiếp hắn nhìn thấy cô ta là khi cô ta được đem ra xếp hàng để nhận diện.

- Không cần để ý tới cái cảm nghĩ của hắn - Mason nói - Hãy tấn công hắn tới tấp. Đừng cho hắn có thời gian suy nghĩ giữa hai câu hỏi - Hắn vừa trả lời xong câu hỏi trước hãy tấn công hắn ngay bằng câu hỏi kế tiếp.

- Tôi không thể nghĩ ra câu hỏi nhanh như vậy được - Neely nói - Đó là điều làm tôi lúng túng sáng hôm nay. Tôi đã cố gắng tìm một điều gì để hỏi hắn nhưng đầu óc tôi trở nên trống rỗng.

- Đừng để cho đầu óc anh trống rỗng. Hãy tới tấp đặt cho hắn những câu hỏi. Bất cứ câu hỏi gì. Hãy hỏi hắn thời tiết lúc đó thế nào. Hỏi hắn chiếc xe mang loại vỏ gì. Vỏ có viền trắng không. Yêu cầu hắn nói đúng chỗ chiếc xe đã đậu. Cách góc đường bao xa. Cách lề đường mấy phân. Hãy hỏi hắn tại sao hắn lại ở đó. Hắn đang đi hay hắn đang đứng. Nếu hắn đang đi và đứng lại để nhìn cô gái thì hắn đứng lại lúc nào và tại sao thế. Hãy hỏi xem hắn đứng ở đó bao lâu. Tại sao hắn lại đi ngang qua đó. Hắn ở đâu tới và hắn đang đi đâu. Hãy hỏi hắn điều gì đã làm cho hắn ngừng lại và đến khi nào hắn mới lại tiếp tục bước đi. Anh hãy nhớ là liên tục ném cho hắn những câu hỏi và trong khi đó luôn luôn quan sát hắn như một con chim ưng. Hãy sử dụng năng lực tập trung của anh để nhớ lại tất cả những điều hắn đã nói và lập một mối tương quan giữa các câu trả lời của hắn để từ đó tìm ra điểm yếu.

- Trời! Ông Mason, chúng ta phải nghĩ đến tất cả những điều đó cùng một lúc sao?

Mason nói :

- Nếu anh muốn trở thành một luật sư giỏi, không những anh phải nghĩ đến tất cả các điều đó mà ngoài ra anh còn phải luôn luôn để ý đến các vị Bồi thẩm. Anh phải thấy được điều gì gây ấn tượng đối với họ và điều gì không. Anh phải thấy được lúc nào họ trở nên phiền chán, và khi thấy họ phiền chán, anh phải làm một điều gì ngoạn mục để gợi lên mối quan tâm của họ. Phải luôn luôn nhớ tới các dữ kiện. Hãy cẩn thận đừng để mắc sai lầm. Phải luôn để mắt tới chủ tọa đàm. Anh phải xây dựng

được hàng loạt những chứng cớ xác thực. Không để đối phương có thể phản đối được. Điều này làm cho Bồi thẩm đoàn cảm thấy anh không biết anh đang làm gì?

- Trời ơi! Làm sao tôi có thể nghĩ tới tất cả các điều đó cùng một lúc được.

Mason cười, nói :

- Anh bắt buộc phải làm được. Anh phải làm sao để nó trở thành tự động như máy. Anh sẽ có thể đứng vững trên đôi chân của anh. Ném ra những câu hỏi như suối chảy, trong khi đó vẫn luôn nghĩ tới được hàng tá những điều khác. Thôi bây giờ tôi phải về văn phòng của tôi đây. Anh hãy quay về phòng xử và nhào vào tấn công nhân chứng đi!

- Ông Mason, ông có nghĩ rằng hắn nói dối không?

Mason nhún vai nói :

- Hắn có thể nói láo. Nhưng cũng có thể hắn nói sự thật hoặc nói điều mà hắn nghĩ là thật. Tuy nhiên tôi phải nói với anh một điều, hắn đã không nhìn thấy cặp giò của người phụ nữ trẻ đó khi cô ta cúi xuống. Nếu cô ta đã mặc chiếc áo choàng đó. Đó là một cái áo choàng rất dài. Anh mặc cho cô ta rồi bảo cô ta cúi xuống và anh sẽ không trông thấy cặp giò của cô ta đâu.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều này - Neely nói - Đáng nhẽ tôi phải nghĩ tới chứ - tôi... Hay lắm, bây giờ ông đã chỉ ra và nó đã rõ như ban ngày.

Mason liếc nhìn đồng hồ, đưa tay ra bắt tay Neely và nói :

- Hãy mạnh dạn đi vào và làm công việc của anh đi. Hãy nhớ đó chính là công việc của anh nhé. Đừng nói với ai cuộc hội thoại ngắn này với tôi nghe.

Chương 3

Ngồi trong văn phòng của mình luật sư Perry Mason liếc qua các mục trong tờ báo buổi sáng liên quan đến các tin tức ở ngoại thành.

Delia Street, thư ký riêng của luật sư hỏi :

- Anh đang tìm xem một mục đặc biệt phải không?

Mason gật đầu.

- Rất có thể không được đăng trong báo này nhưng có một vụ án tại Riverside mà tôi quan tâm. Tôi... Ồ! Ồ! Đây rồi.

Mason gấp tờ báo lại đưa cho Delia đọc :

- Đây! Mason luật sư trẻ tên Neely hình như đã làm một cuộc thẩm vấn sáng chói trong vụ án liên quan đến dâu của Helene Chaney. Nhân chứng đứng ra tố cáo đã suy sụp tinh thần nặng và rơi vào lúng túng. Bị cáo Evelyn Bagby, phản pháo lại rằng món nữ trang bị đánh cắp đã được ai đó để vào phòng của cô ta. Tòa cho Bồi thẩm đoàn biết. Nếu chỉ là sở hữu nhỏ một phần riêng lẻ của số tài sản bị đánh cắp thì chưa hội đủ yếu tố để kết thành tội phạm, rất có thể có một cảnh ngộ khác nào đó, và nếu họ tin ở lời giải thích của bị cáo thì họ không thể kết án cô ta được.

Mason gật gù. Delia Street hỏi :

- Tại sao anh cười khoái trá vậy?

- Ồ, tôi ngẫu nhiên được dự vụ xử mười hoặc mười lăm phút trước khi nó được đình lại để nghỉ trưa và tôi đang tự hỏi kết quả thế nào.

Delia Street nhìn Mason ranh mãnh nói :

- Anh không có một quan tâm nào khác chứ?

- Tôi nghĩ chàng luật sư trẻ bào chữa cho cô gái hành động thật hay.

- Chỉ có vậy thôi à?

- Lẽ dĩ nhiên. - Mason nói.

Cặp mắt của Delia nhìn luật sư một cách dò xét. Cô cầm cái hóa đơn tiền ăn của ông lên và nói :

- Tôi thấy anh có khách ăn trưa. Họ là ai vậy?

- Chỉ là một cặp ở địa phương thôi. - Mason nói.

Delia Street nhắc nhở :

- Sở thuế lợi tức muốn biết nhiều tin tức hơn thế nữa đấy.

Mason cười nói :

- Đây là vấn đề hoàn toàn cá nhân. Đừng đánh thuế nhé! Đó là một anh chàng Frank Neely và người con gái trẻ mà anh ta

muốn cưới làm vợ tên Estelle Nugent.

Della Street cầm cái phiếu chi tiêu lên nói :

- Tôi cũng nghĩ vậy. - Và cô ta đi ra khỏi phòng.

Một lúc sau cô quay lại với một nụ cười trên môi.

- Này anh chàng tốt bụng! Tôi thấy anh đã phung phí lòng tốt của anh và bây giờ anh lãnh đủ đây.

- Gì vậy?

- Ở phòng ngoài có một cô gái trẻ, tóc đỏ, mắt sáng như sao và một khuôn mặt đẹp hơn nhiều so với bộ đồ cô ta mặc. Cô ta có cho biết tên là Evelyn Bagby. Cô ta nói cô ta muốn đích thân gặp để cảm ơn ông Mason. Cô ta có mái tóc đỏ và có quyết tâm cao.

Mason nhíu mày.

- Cô ta phải biết rằng tôi không có liên quan gì tới vấn đề này cả chứ.

- Cô ta không nghĩ vậy!

- Thôi được rồi, đưa cô ta vào. Delia chúng ta sẽ chấp nhận lời cảm ơn của cô ta rồi mời cô ấy đi cho, trừ phi tôi đã lầm không biết rằng cô ta đang tìm việc làm và tôi thì đang cần phải làm cái gì đó.

- Đống thư ở bên trái của anh kìa. - Delia Street chỉ tay nhắc nhở.

- Được, được tôi biết. Tôi sẽ đọc và giải quyết ngày hôm nay. Hãy đưa cô ta vào, Delia.

Evelyn Bagby đứng cạnh Delia Street hình như cao lớn hơn khi cô ngồi cạnh vị luật sư của cô ở phòng xử ngày hôm qua. Cô bước những bước dài qua căn phòng, cặp mắt xanh của cô nhìn Mason không chớp. Cái bắt tay của cô ta thực chất phác mạnh mẽ và thẳng thắn khi cô ta nắm bàn tay của Mason.

- Cám ơn ông. - Cô nói.

- Cám ơn cái gì? Mason nhìn vào cặp mắt xanh mỉm cười hỏi.

- Ông làm như không biết gì cả vậy.

- Cô biết à?

- Lẽ dĩ nhiên!

- Bằng cách nào?

- Ông Neely đã nói với tôi.

- Đáng lẽ ông ta không nên làm như vậy - Mason nhíu mày nói.

- Ông ta nói ông ta cần phải thẳng thắn với tôi. Tôi... được rồi, tôi rất biết ơn ông và tôi cũng hơi tò mò.

- Về điều gì?

- Về cách ông ta bám sát nhân chứng vào buổi chiều. Hình như ông ta có một cách tiếp cận hoàn toàn mới mẻ. Mới buổi sáng ông ta còn loay hoay mò mẫm hoài. Thế mà ngay sau bữa

cơm trưa, ông ta đã bắt đầu đầy tự tin như một cựu chiến binh vậy. Sau khoảng bốn câu hỏi ông ta đã làm cho tên Boles bấn loạn, và sau đó Boles làm cho vụ án loạn xà ngầu lên. về sau tôi đã hỏi Neely về điều này và ông ta cho tôi biết điều gì đã xảy ra.

- Mời ngồi - Mason nói.

Everlyn lắc đầu nói :

- Ông quá bận rộn, tôi đã không chắc rằng ông sẽ tiếp tôi. Tôi hiểu rằng một thân chủ phải có hẹn trước mới có thể bước chân vào phòng này. Những tôi muốn ông biết rằng, tôi thực sự hiểu biết và rất là cảm kích.

- Cảm ơn nhiều, Neely nói cô đang kiếm việc làm?

Cô gật đầu :

- Ông có thể giúp được à?

- Chắc chắn, tôi sẽ để ý tới.

- Cô có ý nghĩ ra sao về việc ngẫu nhiên Boles lại nhận dạng cô không?

Everlyn lắc đầu nói :

- Hắn đã thất bại khi bị Frank Neely đánh gục vào trưa hôm qua. Lúc buổi sáng hắn còn thật sự đáng sợ. Loại người như hắn là vậy. Hắn sẽ diễu võ giương oai khi thắng thế nhưng sẽ thụt cổ lại nếu gặp tình huống bất lợi. Đây cũng là một điều ta học được để đối phó với những loại người này. Có một điều đáng buồn cho tôi là họ đã có dấu tay của tôi trên hồ sơ, và mỗi khi có ai đó muốn biết gì về tôi, họ sẽ tự hỏi liệu Bồi thẩm đoàn đã lâm lẫn chăng khi thấy hồ sơ của tôi có ghi: “Bị bắt nhưng đã được tha bổng”.

Luật sư của cô có nói gì với cô về một khả năng bồi thường để bù đắp những phiền toái mà cô phải chịu đựng không?

- Tại sao? Không đâu. Họ làm như đã ban cho tôi một ân huệ lớn là tha tôi ra, bà quản đốc nhà giam tỏ ra căm ghét khi phải trả lại cho tôi vài đô-la mà tôi có.

Mason nói với Delia Street :

- Hãy gọi điện cho Frank Neely giùm tôi. Delia. Ông ta là luật sư ở Riverside đó. Mời ngồi, cô Bagby, chỉ vài phút thôi mà.

Evelyn Bagby nhìn Mason với cặp mắt suy tư dò xét, trong khi Delia Street liên lạc điện thoại, cô ngồi xuống ghế dành cho khách và nói :

- Nếu ông cảm thấy tôi có thể đòi hỏi một điều gì đó thì tôi chỉ muốn và chỉ xin một điều độc nhất thôi.

- Điều gì vậy? - Mason hỏi.

- Ông sẽ cười khi nghe tôi nói ra cô nói - và có thể ông sẽ ném tôi ra khỏi văn phòng.

- Nói đi! Điều gì vậy? - Mason nói.

- Tôi không quan tâm đến tiền bạc... đó là, vì tôi... có một

điều mà tôi muốn hơn tiền bạc.

- Điều gì vậy?

- Đừng cười nhé! Tôi muốn được diễn thử để được tuyển lựa làm tài tử màn ảnh.

- Cô có thể được đấy - Mason nói nhưng cô đừng nghĩ rằng...

- Ồ! Tôi biết - Everlyn đáp - Có lẽ ông nói với tôi là tôi không nên nghĩ những cuộc diễn thử là dễ dàng, và những gì họ mang tới ngay cả khi tôi diễn thử tốt. Hollywood đã đông nghẹt rồi, cần phải có may mắn, đầu óc, khả năng, sắc đẹp cùng những cuộc tiếp xúc có quyền lực và ngay cả khi hội đủ các điều kiện như vậy, cơ may cũng chỉ một phần triệu mà thôi.

- Cũng gần như vậy. - Mason cười nói :

- Tôi biết, tôi đã nghe và đã đọc tất cả những điều này, tôi đã phải mất bảy năm mới tới đây được.

Mason cau mày.

- Đường dây Riverside bận - Delia Street nói len vào - phải chờ hai hoặc ba phút nữa xếp ạ.

Mason không rời mắt khỏi người khách nói :

- Bảo Gertie hãy cố liên lạc, Delia! Tại sao phải mất bảy năm cô mới tới đây, cô Bagbe?

Everlyn cười, nói :

- Bảy năm trước tôi còn là một cô gái mười tám tuổi. Tôi khá hấp dẫn. Gần như tất cả những cô gái tóc đỏ đều bị tàn nhang, tôi thì không. Tôi có một khuôn mặt khá đẹp và một thân hình tuyệt mỹ.

- Cô vẫn còn rất đẹp.

- Không như xưa đâu, ông Mason. Bảy năm với công việc nặng nhọc, chiêu đãi khách, sống lang thang, học hỏi bằng con đường khắc nghiệt đã lấy đi mất phần lớn những gì tôi có. Tôi nghĩ tham vọng của tôi đã tiêu tan rồi. Nhưng điều ông mới nói đã làm nó bừng lóe lên lại.

- Tôi đã nói gì?

- Ông đã nói là tôi có quyền đòi hỏi một điều gì đó.

- Tôi muốn nói với cô là việc bồi thường về vấn đề tiền bạc. Đây là một khả năng hơi xa vời nhưng chúng tôi có thể kiếm cho cô một số tiền tạm đủ để sống qua ngày.

- Được rồi - Everlyn ngắt lời Mason - những nhân vật trong vụ án này đều rất nổi tiếng ở Hollywood, Helene Chaney phải có rất nhiều ảnh hưởng.

- Nếu cô ta muốn sử dụng nó kìa. - Mason nói.

- Được rồi, tôi nghĩ tôi phải cho ông biết tôi có cái gì trong đầu. Ông thấy đó ông Mason, khi tôi mười tám tuổi tôi có rất nhiều tham vọng và quyết tâm. Cha tôi chết có để lại cho tôi một số tiền. Mẹ tôi chết khi tôi mười tuổi và cha tôi qua đời khi tôi

mười bảy tuổi. Tôi sắp sửa đi Hollywood để lập nghiệp thì tôi gặp một người tên Gladden. Tôi vẫn còn giữ tấm danh thiếp của hắn ở đây để làm kỷ niệm Staunton Vester Gladden.

- Hắn là ai?

- Đó là ánh mặt trời chói lọi đã đi vào cuộc đời son trẻ của tôi. Hắn nói hắn có những mối quan hệ mật thiết với những nhân vật nổi tiếng của Hollywood. Hắn là một giáo sư kịch nghệ, là một thiên tài đã tạo nên cả tá diễn viên nam và nữ. Hắn gọi những nhân vật lớn của Holyywood bằng tên tục của họ. Hắn là...

- Tôi chưa bao giờ nghe tên hắn. - Mason ngắt lời.

- Những người khác cũng vậy - Everlyn cười một cách đau khổ - hắn ta cũng chỉ mới chập chững bị sân khấu thu hút như tôi. Có điều hắn là một tên lừa đảo bẩm sinh, một tên đê tiện lõi đời. Tôi chỉ là một con nai tơ ở tuổi mười tám, hợm mình tưởng đã biết được mọi thứ trên đời qua báo chí, phim ảnh và những nụ hôn lén lút nghiệp dư của những chàng trai tính lẻ. Tôi chưa đủ bản lãnh để đương đầu với một tên ma đầu cao tay ấn như hắn.

- Thế rồi chuyện gì đã xảy ra. - Mason thích thú hỏi.

- Ồ! - Everlyn nói - Gladden chỉ làm một công việc thường lệ thôi... Ơ kìa. Tôi không nên làm mất thì giờ của ông vì những chuyện không đâu.

Mason chỉ tay về phía điện thoại.

- Cô Bagby, chúng ta đang chờ một cú điện thoại và câu chuyện của cô làm cho tôi rất thích thú. Xét cho cùng, một luật sư cũng phải biết rất nhiều về bản chất con người và nếu tôi đang cố gắng để cho cô có một cuộc diễn thử thì tôi phải biết một ít điều về quá khứ của cô chứ.

Everlyn Bagby mỉm cười, nói :

- Thôi được, tôi nói. Gladden đã cười vào tham vọng của tôi. Hắn nói tôi không có một mảy may hy vọng nào ở Hollywood với kiến thức, khả năng hạn hẹp của tôi. Hắn nói trước hết tôi phải trở thành một người đàn bà trẻ thanh lịch, tôi phải được đánh bóng lại và dĩ nhiên ông đã biết câu trả lời. Chỉ có một người có thể làm công việc đánh bóng đó thôi và đó là Staunton Vester Gladden. Hắn đã lên lớp cho tôi một khóa học mười chín ngày, và khi mãn khóa thì tôi đã mất rất nhiều thứ. Dĩ nhiên là tôi được đánh bóng lên một chút và có vẻ từng trải. Hắn đã chuồn mất cùng với một số tài sản của tôi. Nhẵn túi và vỡ mộng, tôi đã phải đi làm chiêu đãi viên.

- Cô có báo cho cảnh sát không?

- Có chứ - Bagby nói - có điều tôi không nói hết tất cả câu chuyện. Tôi chỉ nói với họ những điểm chính: cách hắn đạt được

sự kiểm soát tiền bạc của tôi và chuồn mất, hắn đã diễn xuất một cách rất tài tình. Đầu tiên hắn nói tiền bạc không có liên quan gì đến vấn đề này cả. Sau đó hắn nói hắn muốn vĩnh viễn là ông bầu của tôi. Hắn muốn hai mươi phần trăm thu nhập của tôi khi tôi nổi tiếng. Hắn sẽ là quản lý, là ông bầu là chỉ đạo nghệ thuật của tôi và nhiều thứ khác nữa.

- Hắn tiến hành công việc này một cách trơn tru, nhẹ nhàng. Ban đầu hắn cười tôi, rồi dần dần vờ dụi mắt như là đã bị thuyết phục bởi "Tài năng bẩm sinh vĩ đại" của tôi, sau đó là những khoa trương cường điệu, nhiệt tình về khả năng tiềm tàng hùng mạnh của tôi. Hắn đã làm cho đầu óc tôi quay cuồng thật sự. Dĩ nhiên nghệ thuật trình diễn của tôi được phát triển, điều này ông có thể đặt trong ngoặc kép ông Mason ạ.

- Dưới sự kềm cặp của hắn. Tôi đã trở thành một người đàn bà trẻ. Tôi đã được học thế nào là xúc cảm. Tôi đã có một viễn cảnh chín muồi. Tôi đã thích thú với Hollywood.

- Rồi hắn có một sáng kiến. Hắn nói đã có dịp may dính vào vụ buôn bán một xưởng phim. Và điều này cần một ít tiền. Đương nhiên tôi sẽ là một cổ đông. Đây là con đường ngắn nhất đưa tôi tới danh vọng. Tôi đã đưa cho hắn tất cả tiền của tôi để đâu tư. Điều này ông cũng có thể đặt vào ngoặc kép ông Mason ạ.

- Và rồi sau đó? - Mason hỏi.

- Sau đó hắn biến mất. Đó là lần cuối cùng tôi thấy hắn. Dĩ nhiên là cảnh sát có điều tra. Họ khám phá ra rằng Hollywood chưa bao giờ được nghe cái tên Staunton Vester Gladden. Những nhân vật mà hắn đã gọi bằng tên tục chưa bao giờ biết hắn tồn tại.

- Cảnh sát nói với tôi đó chỉ là một tên lừa đảo.

- Và như vậy cô đã mất đi cái tham vọng Hollywood của cô?

- Tôi nghĩ là như vậy. Tôi chiêu đãi khách. Tôi học tập cuộc đời bằng con đường nghiệt ngã, tôi cho rằng nó đã giúp tôi nhiều điều. Tôi đã từng nhìn vào gương và tự so sánh với da thịt của mình khi còn là một cô gái trẻ với tham vọng có một sự nghiệp điện ảnh. Nhưng tôi đã xây dựng những lâu đài trên cát. Đó câu chuyện như vậy đó, ông Mason.

- Tuy nhiên, tôi lúc nào cũng hiếu động. Tôi không bao giờ muốn ở lì một chỗ. Tôi tiếp tục đi lang thang khắp vùng. Rồi cuối cùng tôi tự hỏi, "Tại sao không thử với Hollywood" và thế là tôi làm điều này với hai bước nhảy.

- Hai? - Mason hỏi.

- Bước một - Bagby nói tiếp - tôi tới Needles. Tôi làm việc ở đây và kiếm được một ít "đô" để làm vốn. Thế rồi tôi bị bệnh. Sau khi thanh toán xong tiền nhà thương và bác sĩ, tôi chỉ còn

tiền đủ để mua ít quần áo và một chiếc xe cọc cạch có thể dùng để đi lại với điều kiện phải thật kiên trì nhẫn nại.

- Đáng lẽ đến lúc đó tôi đã phải thấy được sự thật. Phải biết Hollywood là một điều súi quẩy rồi. Nhưng tôi đã quyết định vì tôi biết tôi không bao giờ trẻ lại được nữa, và tôi khởi hành tiến tới Hollywood. Tôi đã đi tới tận Corona. Phía sau chiếc xe cọc cạch bị hư, tôi phải chờ phụ tùng gửi từ Los Angeles đến. Do đó tôi đã phải ở lại nhà trọ. Và ông đã biết đoạn tiếp của câu chuyện rồi.

Mason nhìn Everlyn một cách suy tư.

- Đúng là họ đã tìm thấy một món nữ trang bị đánh cắp trong va-li của cô phải không?

- Đúng vậy - Cô nói - tôi đã bị phá sản. Tôi đang thất vọng. Ngân sách của tôi chỉ còn đủ để trả tiền sửa xe và tiền quán trọ. Lúc đó tôi hy vọng kiếm được một công việc làm. Tôi biết không phải là dễ. Họ nói thành phố đã đầy những cô gái thất tình đến đây với hy vọng được đóng những vai chính nhưng cuối cùng, lại trở thành chiêu đãi viên... với điều kiện họ kiếm được việc làm.

- Thế rồi ngày thứ hai ở đây, tôi đi vào phòng tắm để tắm. Tôi nhận thấy một cái ngăn kéo của chiếc com-mốt trong phòng tắm hé mở và tôi thấy có một tia sáng chiếu ra từ trong đáy ngăn kéo. Nó được chiếu ra từ vòng tay nạm kim cương.

Bagby ngập ngừng, nghĩ lại sự việc xảy ra.

- Tiếp tục đi. - Mason nói.

- Được, như ông thấy đó. Tôi đang nhẵn túi, tuyệt vọng ê chề, nay bỗng nhiên cái tham vọng cũ lại bừng sống dậy trong tôi như khi xưa.

- Và cô đã muốn chiếm đoạt chiếc vòng tay làm của riêng? - Mason hỏi gắt.

- Đừng nghĩ bậy! Tôi nghĩ tôi có thể nhận được một phần thưởng. Tôi có thể chắc là bà ta không còn nhớ được mình đã để đâu, nếu không bà ấy đã điện thoại cho quán trọ và họ đã tìm ra nó rồi.

Mason gật đầu, cô gái nói tiếp :

- Đầu tiên tôi có ý nghĩ là mặc quần áo vào và đi ra văn phòng của quán trọ. Nói với họ tôi đã tìm được gì, và hỏi xem ai đã ở phòng tôi trước đó. Nhưng rồi tôi nghĩ tại sao mình lại khùng như vậy? Chiếc lắc tay chắc chắn là của một bà giàu có, nếu đưa lại cho quán trọ để trả lại cho bà ta thì bà ta sẽ rất vui mừng và biết ơn. Bà ta có thể thưởng năm mươi hay một trăm đô-la và người quản lý quán trọ sẽ đút túi hết mà tôi không được một xu nào, nếu có chỉ là một câu cảm ơn suông.

- Do đó, tôi quyết định tự tìm ra người đàn bà này để lãnh

thưởng. Tôi không nghĩ rằng họ sẽ không cho tôi biết nếu tôi hỏi họ. Nhưng nếu tôi hỏi thì sẽ làm người quản lý nghi ngờ. Do đó, tôi định đem chiếc lắc tay tới Los Angeles rồi sẽ nhờ ai đó, một luật sư hoặc một thám tử chẳng hạn, truy tìm tin tức cho tôi. Rồi tôi sẽ trực tiếp gặp người đàn bà trả lại chiếc lắc tay và mọi việc sẽ tốt đẹp... Sau đó ông đã biết cái gì xảy ra. - Chuông điện thoại reo và Delia Street gật đầu với Mason.

- Người anh muốn gặp đang ở đầu dây. - Mason cầm điện thoại lên.

- Chào luật sư, Perry Mason đây. Thành thật khen ngợi.

Frank Neely ú ớ cảm ơn và nói :

- Ông Mason, ông đã đúng, tên Boles, đó chỉ là một tên ngụy tạo. Cuối cùng kết quả cho thấy hắn đã làm chứng một điều mà hắn không biết rõ. Hắn đã không nhận dạng đúng được người mà hắn đã nhìn thấy. Tôi rất thỏa mãn và bồi thẩm đoàn cũng vậy. Tất cả là nhờ vào sự chỉ dẫn của ông.

- Cô ta đang ở văn phòng của tôi!

Im lặng một lúc. Neely ngượng nghịu nói :

- Tôi thực không cưỡng lại được nên đã nói về ông và những gì ông đã làm cho tôi và cô ta.

- Anh không nói với một ai khác nữa chứ?

- Không!

- Đừng nhé - Mason nói - tôi chỉ giúp một chút thôi mà, chính anh mới là người đã đạt được thắng lợi cuối cùng

- Ông Mason - Neely nói - làm sao tôi có thể nói cho ông hiểu được vụ án này đối với tôi có ý nghĩa như thế nào. Có lẽ ông không biết đâu. Nó không chỉ gói ghém trong vụ án này, mà nó còn ảnh hưởng đến toàn bộ sự nghiệp trong tương lai của tôi nữa. Tôi đã cảm thấy vô vọng khi đứng giữa tòa, cố gắng đặt những câu hỏi nhưng không đi đến đâu cả; và thế rồi thật là bất ngờ, sau khi ông nói với tôi, tôi cảm thấy như những cườm ở mắt đã rớt ra rồi... tôi nghĩ tôi đã chiến đấu như điên. Điều đầu tiên mà tôi cảm thấy là tôi đã ngừng không còn nghĩ đến bản thân tôi nữa. Tôi chỉ còn đứng đó ném cho hắn những câu hỏi trong khi hắn uốn éo quằn quại trên bục nhân chứng. Tôi có thể thấy các vị Bồi thẩm đoàn đã bắt đầu tin hắn là một tên nói dối kinh khủng. Điều này đã làm cho tôi lấy lại được tự tin.

- Chúng ta sẽ làm gì với Evelyn Bagby đây? - Mason nói - Cô ta nói cô ta muốn làm sáng tỏ sự việc.

- Ông cứ làm cho cô ta điều gì ông có thể làm. Tôi đã làm như vậy cho cô ta rồi.

- Anh có nói với những người liên hệ về...

- Không, tôi chưa nói với ai cả.

- Anh thấy tôi có thể làm điều gì bây giờ? - Mason nói - Anh

sẽ là người cộng tác với tôi nhé.

- Tôi gửi lời thăm cô ta - Neely nói - tôi nghĩ rằng không còn việc gì có thể làm cho cô ta nữa.

- Tôi sẽ liên lạc với anh sau. - Mason hứa và đặt điện thoại xuống. Ông cười với Bagby nói :

- Neely gửi lời thăm cô đấy.

- Anh ta thật là dễ thương - Bagby nói - tôi mãi mãi biết ơn anh ta, nhưng... Tôi biết ai đã gây cảm hứng cho anh ta rồi.

Mason cau mày suy nghĩ.

- Ai đã ký đơn tố giác để cô bị bắt?

- Cô dâu phụ Irene Keith. Đây là một vụ liên quan đến giới phim ảnh - Helene Chaney - nữ diễn viên và Mervyn Aldrich - một ngày trước đó trong một ngày nói chuyện tại Hollywood. Thực không thể tưởng được là tôi đã dính vào vụ này - tôi...

Điện thoại reo Delia nhấc máy, nói :

- Gì đấy, Gertie? Ồ! Nói anh ta giữ máy.

Cô quay sang Mason nói :

- Frank Neely lại gọi. Hắn muốn nói chuyện với anh ngay...

Mason gật đầu, nhấc điện thoại đã được nối mạch, nói :

- Chào Neely, gì vậy?

Neely giọng kích động nói :

- Irene đang gọi cho tôi ở đường dây bên cạnh. Cô ta nói là Evelyn Bagby đã được tha ra, cô nghĩ muốn đưa cho muốn đưa cho Bagby ít tiền để xài khi rời khỏi tỉnh. Cô ta cho một con số khoảng bảy mươi lăm đến một trăm đô-la. Tôi phải nói với cô ta làm sao đây?

Mason cười nói :

- Hãy nói với cô ta tôi là cộng tác viên của anh và cô ta nên liên lạc với tôi - đừng bàn luận về những con số, những sự kiện. Chỉ nói là tôi cộng tác với anh trong vấn đề này, và cô ta nên tiếp xúc với tôi.

- Được rồi, tôi sẽ nói với cô ta.

Mason đặt điện thoại xuống, quay về phía Bagby nói :

- Hình như có điều gì đã thúc đẩy Irene Keith. Cô ta mới liên lạc với Neely đề cập đến một sự thỏa thuận. Cô ta đưa ra con số bảy mươi lăm đến một trăm đô-la để cô làm phương tiện rời khỏi tỉnh.

Đôi mắt Evelyn Bagby đăm chiêu.

- Mỗi đồng đô-la đó bây giờ đối với tôi lớn như cái đĩa vậy. Nhưng... thôi được, tôi nghĩ tôi có thể vượt qua được. Tôi luôn luôn như vậy. Tôi biết tôi sẽ kiếm được việc làm ở đâu đó.

- Hiện cô còn bao nhiêu tiền trong túi?

- Không đáng nói ra đâu, ông Mason. - Everlyn Bagby cười nói.

- Bao nhiêu?
- Dưới năm đô-la.
- Cô có xe chứ?
- Một cái xe cổ lỗ sĩ.
Mason im lặng suy nghĩ một lúc.
- Cô muốn tìm việc làm?
Bagby gật đầu.
- Muốn làm gì?
- Việc gì cũng được!
- Cô đã từng làm việc trong nhà hàng?
- Rồi sao?
- Cô tự coi mình là tiếp viên chuyên nghiệp?
- Tôi đã làm việc trong đủ loại nhà hàng và đủ mọi công việc. Tôi có thể xoay sở được, ông Mason.
Mason nói với Delia Street :
- Liên lạc thử với Joe Padena xem có được không. Delia?
- Liệu ông ta đã đến nhà hàng chưa? - Cô hỏi.
- Có thể ông ta vừa lên tới. Hãy điện thoại cho ông ta và xem tình hình ở trên đó bây giờ thế nào.
Một lúc sau Delia gật đầu ra hiệu cho Mason và Mason cầm máy nghe.
- Chào ông!
- Chào ông, Joe Padena đây. Ông cần gì Joe Padena?
- Perry Mason đây - Luật sư nói - tôi muốn một ân huệ.
- Anh muốn một ân huệ với Joe Padena?
- Anh sẽ có, Joe Padena không quên bạn bè đâu. Anh muốn gì vậy?
- Anh có cần một tiếp viên không. - Mason nói.
- Nếu cô ta là bạn của anh thì được. Với một tiếp viên tốt và là bạn của anh thì tôi có nhu cầu ngay bây giờ.
- Tôi sẽ đề cô ta tới gặp anh nhé. Cô tên Evelyn Bagby.
Cô ta là một cô gái hay một tiếp viên?
- Cả hai!
- Tốt lắm! Có thể Joe Padena không ban cho anh một ân huệ mà ngược lại anh đã ban cho Joe Padena này một ân huệ nếu cô ta là một cô gái tốt. Cô ta sẽ ở đây, vợ tôi là một thủ quỹ và Joe Padena rất đàng hoàng. Cô ta có thể sống ở đây như trong gia đình. Những người khác có thể tán tỉnh lăng nhăng chứ Joe Padena thì không.
- Tôi sẽ giải thích cho cô ta biết - Mason cười nói - tôi sẽ để cô ta lên anh nhé!
- Bao giờ?
Mason liếc nhìn Evelyn Bagby nói :
- Bao giờ cô có thể đi làm được?

- Ngay bây giờ. - Cô nói.
- Một giờ nữa cô ta sẽ tới. - Mason nói với Padena.
- Tốt lắm! Ông Mason, bây giờ đến lượt ông ban cho tôi một ân huệ nhé!
- Cái gì vậy? - Mason hỏi.
- Cô gái đó bề ngoài thế nào?
- Đẹp!
- Tôi nghĩ anh nên nói với cô ta khi đến đừng hỏi Joe Padena mà hãy hỏi bà Joe Padena. Hiểu chứ?
- Hiểu - Mason nói - cô ta sẽ tới ngay.
- OK, chào!
Mason nói với Bagby :
- Đây là một nơi khá thú vị, Joe Padena là một thân chủ của tôi. Vợ chồng ông ta có một cái quán rượu tên là Crowncrest Tavern nằm trên đỉnh núi đằng sau Hollywood, một phía nhìn về thung lũng San Fernando một phía nhìn sang Hollywood. Rất đông dân tài tử điện ảnh đã đến đây. Chỉ là một địa điểm nhỏ thôi nhưng lại rất nhiều không khí, đây là khu lui tới của giới thượng lưu. Những diễn viên màn ảnh nổi tiếng thường tới đây. Cô sẽ ở đây luôn vì khi cô nghỉ việc thì đã sau nửa đêm rồi và...
- Rất tốt - Cô nói - Thật là một cơ hội tuyệt vời.
- Khi tới nơi - Mason nói - cô yêu cầu được gặp bà Padena. Đừng để ý gì đến Joe Padena cả. Bà Padena là thủ quỹ, bà ta thích nắm hầu bao và...
- Và hay ghen? - Evelyn Bagby cười tiếp lời.
- Đúng vậy. Cô sẽ rất an toàn ở đó. Joe không dám lăng nhăng với cô đâu. Có thể những ông chủ khác thì có.
- Tất cả bọn họ đều như vậy - Bagby nói một cách vô tình - Chúng ta phải làm quen với điều đó, nó cũng thuộc phạm vi nghề nghiệp thôi. Ông ta trả bao nhiêu?
- Tôi không biết - Mason nói - Đây là một cái quán ở trên núi và họ biết cô là bạn tôi, chắc họ sẽ trả lương khá. Từ giờ trở đi tôi muốn được thường xuyên liên lạc với cô, cô sẽ gọi điện cho tôi ngay khi cô tới đó gặp vợ chồng Joe. Cho tôi biết cô có đồng ý làm ở đó hay không. Trước khi chúng ta kết thúc vụ dàn xếp thưa kiện này, tôi muốn rằng tôi có thể liên lạc với cô bất cứ lúc nào, ngày cũng như đêm để có những quyết định nhanh chóng và...
- Nếu ông nhận được tiền mặt - Cô nói - hãy giữ lấy, nhưng ông phải làm sao xoay cho tôi một cuộc diễn thử. Tôi biết là khó đấy và ngay cả khi họ đã hứa hẹn họ cũng có thể lờ đi - hoặc giả là họ có thể dựng lên một màn diễn thử, cho tôi đứng trước ống kính phô diễn đùi vế, nói vài câu tình tứ yêu đương hay giận dữ sau đó đá tôi ra ngoài và không bao giờ nhắc nhở tới nữa và coi

đó như đã giải quyết xong vụ dàn xếp nhưng...

- Nếu tôi buộc họ có một buổi diễn thử - Mason ngắt lời - thì đó phải là một buổi diễn thử thật sự. Cô không cần phải lo lắng điều này.

Bagby cười một cách biết ơn nói :

- Đáng lẽ tôi phải biết rằng ông không bao giờ làm một việc gì nửa vời, làm sao tôi có thể tới Crownerest Tavern đây?

- Della Street sẽ vẽ đường cho cô - Mason nói - cô có thể đi theo con đường chính Mulholland Drive, con đường mà mọi người thường sử dụng, nhưng cũng có một con đường ngắn hơn và bớt được nhiều thời gian hơn, con đường này hẹp và dốc. Nếu cô làm việc ở đó thì cô nên biết con đường này.

- Có một điều mà tôi nghĩ tôi phải nói với ông.

- Gì vậy?

- Cái ngày mà tôi mới tới Corona và xe tôi bị hỏng vì vậy đã có thì giờ đọc một tờ báo điện ảnh trong đó có một bài về Helene Chaney, bài báo đề cập đến sự cố gắng đi tìm hạnh phúc của cô và ám chỉ rằng lần này cô đã tìm được tình yêu chân thực. Cô đăng hình hai người chồng cũ của cô và hình người chồng thứ hai của cô ta có một nét gì đó thật là quen thuộc. Anh ta tên Steve Merryl

- Quen làm sao?

- Anh ta trông giống như Staunton Vester Gladden.

Mason nheo mắt hỏi :

- Rồi cô đã làm gì?

- Tôi điện thoại cho văn phòng tập san điện ảnh, và biết được địa chỉ của một văn phòng phân phối các vai, từ đấy tôi đã biết được số điện thoại của Merryl và tôi gọi cho hắn.

- Tiếp tục đi. - Mason nói với vẻ rất quan tâm.

- Tôi gọi hắn. Tôi nói cho hắn biết tôi là ai, và đang ở đâu. Tôi nói với hắn là xe của tôi bị hư và tôi đang cạn túi, tôi đang cần tiền, tôi mong muốn hắn trả bớt cho tôi một số tiền trước, số còn lại hắn phải thanh toán hết cho tôi trong vòng sáu tháng, nếu không tôi sẽ thưa hắn ra tòa.

- Thế rồi điều gì xảy ra?

- Hắn nói chắc tôi điên khùng và hắn không quen biết với việc bị tống tiền, và hắn cũng chưa bao giờ nghe đến cái tên Staunton Gladden và Evelyn Bagby trong đời hắn và rồi hắn dằn mạnh điện thoại xuống. Ông Mason tôi tự hỏi có thể cú điện thoại đó không có gì liên quan với... nhưng ông hiểu chứ, mọi thứ đều xáo trộn cả lên... nếu trường hợp hắn chính là Staun... Ton... Gladden.

- Cô đang có một sự ngờ vực trong đầu?

- Phải, bây giờ thì có, nhưng lúc ở phòng điện thoại bước ra,

tôi đã nghĩ rằng tôi vừa làm một điều lỗi lầm và mặt tôi nóng bừng lên, nhưng dù sao đi nữa chúng ta cũng đừng quá lệ thuộc vào một tấm hình để xét sự giống nhau của một con người.

- Bây giờ cô tính sao? - Mason hỏi.

- Tôi đã nghĩ nhiều về điều này trong vài giờ qua. Ông có nghĩ rằng những điều phiền hà của tôi đến từ... tôi muốn nói, trong trường hợp Merryl chính là Staunton Gladden. Điều này thật dễ nhận thấy. Gladden cũng bị điện ảnh hấp dẫn như tôi, có điều hắn tiếp cận một cách khác. Khi hắn lừa đảo chiếm đoạt tiền của tôi, chắc chắn đang rơi vào hoàn cảnh thật tuyệt vọng, và rõ ràng là hắn đã dùng số tiền này để đi đến Hollywood, nhưng dĩ nhiên là với một cái tên khác và... tôi không thể không nghĩ tới.

- Điều này đáng chú ý đấy - Mason nói - cô chắc được mấy phần?

Bagby cười nói :

- Không phần nào cả nếu chỉ qua tấm hình đó thôi. Nếu tôi nhìn thấy hắn thì tôi có thể chắc chắn hơn.

- Đây là một sự kiện ta hãy lưu vào hồ sơ và đem ra cứu xét sau này.

- Ông nghĩ là đáng lưu ý đến lắm sao?

- Đáng lắm!

- Thôi được, tôi nghĩ tôi phải nói... - Ông phải biết rằng...

- Chúng ta sẽ khám phá ra sau - Mason nói - hiện giờ có những sự việc khẩn cấp hơn phải xét đến. Cô cần một ít tiền để chi tiêu cho tới khi cô lãnh lương đấy.

Mason quay sang Delia Street nói :

- Viết cho cô Bagby một ngân phiếu một trăm đô-la, đưa cho cô ấy ký sau lưng chi phiếu và lấy đưa cho cô một trăm đô-la tiền mặt.

Mắt Evelyn Bagby mở rộng.

- Như vậy là thế nào?

- Đây được coi như số tiền cho vụ dàn xếp mà tôi và Neely sắp làm - Mason nói - và chắc cô cũng muốn bắt đầu việc làm của mình với ít tiền trong túi chứ.

- Tôi không muốn bị mắc nợ - chủ trương của tôi là phải trả hết nợ trước khi ra đi. Tôi đã cố...

- Đây không phải là món nợ cô đã vay, mà chỉ là tiền đưa trước của vụ dàn xếp do tôi và Neely sẽ làm cho cô. Cô có thể cần phải mua.

Khi Mason còn đang ngập ngừng, Everlyn Bagby cúi xuống nhìn quân áo mình rồi cười nói :

- Tôi hiểu ý ông, tôi phải mua ít quần áo mới. Những đồ này tôi đem từ Needles tới đây, ông Mason ạ. Toàn là đồ rẻ tiền và không còn hợp thời nữa. Tôi nghĩ rằng thiên hạ nói ông là một

người rất tuyệt vời quả là đúng. Tôi muốn chiếm thêm thì giờ của ông để nói với ông tôi có cảm nghĩ gì, nhưng tôi nghĩ là ông biết.

Everlyn Bagby đứng trước Mason. Đôi mắt xanh trong sáng đầy cảm tình nhìn thẳng vào ông. Rồi đưa tay ra bắt tay ông, với nắm tay mạnh và chặt cô nói :

- Ông thực sự là vĩ đại!

Delia Street đưa cho cô bản vẽ con đường và một trăm đô-la.

Cô ký vào đằng sau chi phiếu này cô Bagby.

Evelyn Bagby ký, cầm tiền và bản vẽ chỉ đường rồi nói nhanh.

- Tôi sẽ gọi điện cho ông, ông Mason. - Và cô rời khỏi phòng không quay đầu lại.

Delia Street lấy miếng giấy thấm chậm lên đằng sau tấm chi phiếu.

- Mực hả? - Mason hỏi khi thấy cử chỉ khác thường của Delia Street.

Cô lắc đầu nói :

- Một giọt nước mắt. Cô ta rơi lệ, và tôi nghĩ rằng cô ta không phải là người dễ khóc đâu.

- Tội nghiệp cô bé - Mason nói - cô ta đã trải qua nhiều sóng gió, có thể chúng ta sẽ giúp cho cô được một vụ khá.

- Và bây giờ, ông già Nô en này - Delia Street nài nỉ - Ông hãy cột con hươu kéo xe của ông lại lâu lâu một chút và ngó đống thư quan trọng này...

Điện thoại reo. Delia Street hỏi :

- Ai đấy Gertie! Ông Mason đang... ai? Đợi một chút.

Cô quay sang Perry Mason, lấy tay bịt ống nói :

- Chắc anh muốn đích thân nói chuyện với Irene Keith chứ?

Mason mở rộng miệng cười :

- Chào cô Keith!

Giọng Irene Keith mạnh mẽ đầy tự tin.

- Chào ông Mason. Tôi nghĩ rằng ông đang đại diện cho một cô tên Evelyn Bagby.

- Cô Bagby hiện thời đang kẹt tiền - Mason nói - tên tuổi và danh dự của cô ta đã có phần nào bị làm nhục ở đây. Cô ta đang kiếm việc làm tại thành phố này. Tôi nghĩ rằng cô có ý định muốn giúp cho cô ta một điều gì phải không?

- Tôi rất có thể động lòng từ tâm.

- Có thể tốt hơn, cô nên công bằng.

- Đó có phải là một lời đe dọa?

- Chưa hẳn thế!

- Cô ta có định thưa tôi không?

- Tôi phải nói thật với cô - Mason nói - tôi không biết rõ

những sự kiện của vụ án này, nhưng tôi có ý định điều tra chúng. Nếu cô có luật sư riêng để lo cộng việc cho cô thì nên nói với ông ta để lo vụ này là vừa.

- Tôi muốn tự mình giải quyết việc này. Liệu ông có ở văn phòng của ông ngày hôm nay không?

- Có!

- Tôi có thể đến gặp ông không?

- Tôi rất bận - Mason nói - tôi đã cố gắng nói với cô rồi, đây là một vụ việc cô cần phải có một luật sư và...

- Tôi không muốn một luật sư. Thà tôi trả tiền cho cô gái còn hơn là trả tiền cho luật sư để dàn xếp vụ này. Tôi sẽ trả một số tiền nhưng không nhiều đâu. Ông thấy thế nào? Nói qua điện thoại không tiện đâu. Tôi có thể gặp ông để bàn tiếp không?

- Được, mời cô tới - Mason nói - tôi sẽ gặp cô, nhưng cô phải nhớ là tôi vẫn mong được nói chuyện với luật sư của cô hơn.

- Tôi sẽ có luật sư khi tôi cảm thấy cần - Irene nói - tôi nghĩ có thể đích thân dàn xếp vụ này với ông hơn là qua luật sư.

- Tại sao vậy? - Mason ngạc nhiên hơn.

- Bởi vì dẫu ông ấy có giỏi đấy, nhưng con người ông ta không hấp dẫn tôi tí nào cả - Cô ta cười lớn - tôi sẽ tới văn phòng ông lúc hai giờ rưỡi. Như vậy tôi có đủ thì giờ đi thẩm mỹ viện để làm đẹp. Tôi cảnh cáo ông đấy, ông Mason.

Perry Mason cười lớn :

- Được, tôi sẽ gặp cô lúc hai giờ ba mươi. - Mason đặt điện thoại xuống.

Delia Street đẩy mạnh chồng thư tín cho Mason và nói :

- Có bốn cái thư đầu rất quan trọng. Anh cần phải đọc để trả lời ngay. Sau đó, tôi sẽ cho anh đọc mục ngồi lê đôi mách của Hollywood trong tờ báo này.

Mason nhướng mày hỏi :

- Có gì liên hệ với vụ án này hả?

- Không hẳn đặc biệt đến vụ án, nhưng tác giả của bài báo đã sử dụng phán quyết của vụ án để bình phẩm về chuyện tình của Helene Chaney.

- Vậy à! - Mason hỏi - Hãy nói tôi nghe coi.

Delia Street nói :

- Helene Chaney sắp làm đám cưới với Mervyn Aldrich. Đây là đám cưới thứ ba của cô. Đám cưới thứ hai là với Steve Merrill. Một diễn viên hạng nhì trong thời gian Helene Chaney mới được nổi. Lúc đó cô ta là một tài tử mới nổi tiếng. Cuộc hôn nhân với Merrill kéo dài được khoảng một năm thì Helene khám phá ra hắn chỉ là một tên đê tiện nên đã đá hắn ra khỏi cửa. Vì Merrill muốn được tái kết hôn nên cô ta đã phải tài trợ cho một vụ ly dị cấp kỳ ở Mexico để hắn có thể lấy vợ khác được. Nhưng

sau đó Helene nghi ngờ về tính hợp pháp của cuộc ly hôn này và đã nộp kháng nghị tại tòa án California để được một phần phán quyết hợp pháp. Tòa án chấp thuận cho cô được ly hôn và cô đang chờ tờ chứng nhận ly hôn này.

Mervyn Aldrich là nhà sản xuất tàu bè, ông ta rất quan tâm đến Helene và có tin đồn rằng họ sắp kết hôn với nhau. Đến lúc này Merrill lại nộp đơn khiếu tố, tố giác rằng cuộc hôn nhân của Helene với hắn không hợp pháp vì người chồng thứ nhất của cô ta còn sống và chứng nhận ly hôn của cô ta trước đó cũng chỉ được làm ở Mexico rất thông dụng lúc đó, không được coi là hợp pháp. Vì vậy Merrill tự cho rằng hắn chỉ là người hùn hạp với Helene chứ không phải vợ chồng và hắn có quyền hưởng phân nửa tài sản của Helene vì hắn đã dùng tiền bạc của hắn tài trợ cho sự nghiệp của cô ta.

Đến bây giờ Merrill làm cho sự việc loạn xạ ngầu lên trong mớ bòng bong thủ tục tố tụng. Hắn làm đơn khiếu tố xin hủy bỏ hôn sự với lý do người chồng đầu tiên của Helene vẫn là người chồng hợp pháp.

Một điều ngẫu nhiên là đơn khiếu tố của Merrill đến tay tòa án sau ngày đám cưới dự tính của Helene và Mervyn Aldrich hai ngày. Đám cưới đã bị đình lại vì vụ trộm nữ trang và trước khi ấn định một ngày khác thì Merrill đã nộp đơn khiếu tố.

Và bay giờ sự việc lại càng giật gân nếu Steve Merrill lại đúng là tên đểu cáng đã phản bội và lừa gạt cô gái quê trẻ ham mê điện ảnh. Trong sự kiện này thì Evelyn Bagby là “của anh”.

- Ngừng một chút - Mason ngắt ngang - cô muốn ám chỉ gì khi nói Evelyn Bagby “của tôi”.

- Tôi muốn nói Evelyn Bagby của anh. Delia Street nói - vì anh phải thấy ánh mắt của cô ta nhìn anh như thế nào chứ! Thêm nữa, một cô gái dạn dày như cô ta không để lệ tràn hoen mi nếu cô ta không bị một cú sốc tình cảm.

- Và bây giờ xin cảm phiền luật sư Perry Mason hãy quay về với đống thư tín của ông!

Chương 4

Tới hai giờ ba mươi thì Mason đã giải quyết được hai phần ba đống thư khẩn ở trên bàn. Điện thoại reo, Delia Street sau khi tiếp điện thoại của cô tổng đài Gertie quay sang nói với Mason :

- Irene Keith đang chờ ở ngoài. Anh có muốn cô ta chờ một lúc để giải quyết thêm vài lá thư nữa không? Cái của chánh án khá quan trọng đấy.

Mason lắc đầu nói :

- Không, chánh án Carver có thể chờ. Tôi đã hẹn hai giờ ba mươi và cô ra rất đúng giờ. Ra đưa cô ta vào, Delia. Tôi sẽ trả lời thư của Chánh án Carver sau. À này, có tin gì về Evelyn Bagby không?

- Có, cô ta điện thoại đến lúc trưa, cô nhờ Gertie nhắn lại là Joe Padena đã nhận cô làm rồi. Anh ta đang cần người và mừng như điên lên khi gặp cô ta.

- Rất tốt - Mason nói - nào chúng ta thử gặp Irene Keith coi cô ta ra sao? Cô ta đã cảnh báo tôi, cô ta sẽ đi thẩm mỹ viện trước khi tới đây. Để chúng ta xem có hữu hiệu không nào.

- Hữu hiệu chứ - Delia nói - anh định dành suốt ngày hôm nay đề giải quyết hết đống thư tín, thế mà.

- Đây là một vụ khẩn cấp mà - Mason nói.

Delia Street thở dài, bỏ chồng thư xuống và đi ra đưa Irene Keith vào.

Khi Della Street quay trở lại, trong giọng nói của cô có một ấn tượng khác thường khi giới thiệu.

- Cô Irene Keith, ông Mason!

Irene Keith bước vào phòng, nhân dạng của cô ta làm mờ đi mọi vật trong phòng. Cô tiến tới đưa tay ra bắt, cười nói :

- Chào, tôi vừa ở thẩm mỹ viện ra, đánh bóng lại vũ khí giết người của tôi. Tôi đã nghe nói rất nhiều về ông, ông Mason, ông rất giống trong hình, thật là dở hơi khi nói vậy phải không? Tôi muốn nói hình của ông giống ông lắm. À mà tại sao lại không giống nhỉ?

Mason mỉm cười chỉ cái ghế nói :

- Dẫu sao thì cũng là mục đích khi chụp hình mà?

- Không, không, phải vậy. Chắc ông sẽ ngạc nhiên nếu biết có một số người không muốn chụp hình giống mình. Họ muốn hình của họ sẽ phải đẹp hơn, lý tưởng hơn... nhưng thôi chúng ta vào công việc đi. Tôi thấy ông bận lắm. Ông muốn tôi làm điều gì cho người phụ nữ trẻ đó phải không?

Mason gật đầu.
Irene nhìn đồng hồ nói :
- Mervyn Aldrich sẽ tới gặp tôi ở đây. Ông có phiền không?
- Aldrich? - Mason cười nói - Ông ta đã chuẩn bị mọi thứ để làm chồng rồi, nhưng ông ta đã thoát nạn do vụ trộm nữ trang xảy ra.
Mason liếc nhìn Delia Street, ra hiệu cho cô ta bấm một cái nút bí mật ghi âm cuộc nói chuyện.
- Tiếp tục đi. - Mason nói.
- Mervyn là một người tốt - Irene tiếp - có lẽ ông đã nghe tên anh ta. Anh ấy đóng những du thuyền ở Newport Beach.
- Đoàn du thuyền Aldrich? - Mason hỏi.
- Đúng đó, Mervyn biết cánh thanh niên thích gì và anh ta đóng rất nhiều tàu với giá rẻ. Không hiểu anh ta đã làm thế nào. Có lẽ vì số lượng nhiều nên anh ta đã vớ bở.
- Đáng lẽ ra Mervyn đã lấy vợ mà?
- Đúng vậy, anh ta là chú rể. Tôi là cô dâu phụ và Helene là cô dâu.
- Điều gì đã xảy ra vậy? - Mason nói.
- Chúng tôi đã hẹn nhau tại Corona - Mervyn Aldrich sẽ lái xe tới từ Balboa, chạy qua Santa Ana Canyon. Helene và tôi từ Hollywood tới bằng xe của tôi. chúng tôi hẹn gặp nhau tại Corona, sau đó lái xe đi Las Vega sẽ làm một đám cưới rất đình đám xôm tụ.
- Tiếp tục đi. - Mason nói.
- Được, ông Mason. Tôi không biết có cái gì khác biệt trong các sự kiện này.
- Tất cả câu chuyện hầu như đã ở trong cột báo về điện ảnh sáng nay. Dù sao thì số nữ trang đã bị đánh cắp và cô gái đó đã được tha bổng và...
- Nhưng tôi muốn biết rõ câu chuyện.
- OK, ông đã muốn vậy nhé. - Irene cười ngặt nghẽo nói.
- Nói đi!
- Được - Irene nói mắt liếc đồng hồ - tôi nghĩ lúc tôi lái xe có hơi nhanh. Cái xe của tôi bốc lắm và khi ra đường trường rồi thì tôi không tự kềm chế được. Hôm nay chúng tôi đi hơi sớm để có dư thì giờ... trong trường hợp xe bị xì lốp.
Mason gật đầu.
- Tôi nghĩ rằng ông đã biết rõ về Helene Chaney. Cô ta nổi lên thật nhanh trong sự nghiệp điện ảnh. Từ một diễn viên vô danh thành một ngôi sao sáng chói, Steve Merril là một tên đê tiện, một diễn viên hạng nhì, hắn nghèo rớt mồng tơi, hắn muốn đục đẽo cái gia sản của Helene. Trong một phiên tòa bình thường thì hắn không có chút cơ may nào, nhưng nếu hắn có thể cột những

sự kiện vào đám cưới của Helene vào Mervyn Aldrich thì hắn có hy vọng được đấm mõm khá.

- Ông có thể không tin những điều này nhưng Helene thực sự muốn có một mái ấm và sự an toàn... Dĩ nhiên là trong con mắt của quần chúng khán giả, Helene là một cô gái lẳng lơ đĩ thõa trong các vai cô đóng trong phim ảnh. Cô ta luôn luôn được giao các vai của một búp bê với áo pull sát ngực nhưng đức hạnh thì lơi lỏng, đó cũng là điều công chúng muốn ở cô ta. Tôi đã nhiều lần nói cô ta đừng để cho người ta đóng khung hình ảnh cô như vậy. Nhưng những hình ảnh đó vẫn tiếp tục hiện ra và cô ta thích thế... Chà! Tôi nói dông dài hơi ngoài lề rồi.

- Các cô có một cuộc hẹn gặp gỡ tại Corona? - Mason ngắt lời.

- Đúng vậy! Chúng tôi tới đó hơi sớm, chúng tôi không muốn để cho Mervyn phải chờ đợi, anh ấy không quen đợi ai bao giờ.

- Tôi nghĩ rằng Mervyn Aldrich đã đến đúng giờ?

- Đúng! - Irene đáp lời - Anh ấy là một người rất câu nệ và giờ giấc. Anh ấy đã so đồng hồ với chúng tôi qua điện thoại để chúng tôi có thể đến đúng giờ hẹn.

- Và các cô đã đi đến sớm hơn?

- Hai mươi phút... đúng ra là hai mươi mốt phút, chúng tôi đậu xe và quyết định kiếm một cái gì giải khát.

- Các cô đã tới quầy rượu cốc tai của khách sạn để giải khát.

- Đúng vậy!

- Sau đó các cô đi ra và thấy việc gì đã xảy ra?

- Tôi nhận thấy cái nắp cốp xe bị nâng lên và chúng tôi có rất nhiều quà biếu, những nữ trang của tôi và của Helene trong chiếc va-li.

- Như một người điên tôi quyết định báo cho cảnh sát và đó là sai lầm lớn nhất của tôi. Người cảnh sát trưởng đó tới ngay. Tôi đoán rằng hắn thấy có một cơ hội tự quảng cáo, kiếm chút tiếng tăm và vinh quang. Hắn lùa tất cả chúng tôi tới bộ chỉ huy cảnh sát. Hắn bắt tôi khai chi tiết sự việc và lúc đó Mervyn hiện ra thật là giận dữ như vậy.

- Tại sao vậy?

- Vì anh ấy rất đặc biệt. Anh ấy không thích cảnh sát, không thích rùm beng và không thích chậm trễ. Khi muốn làm điều gì Mervyn lên kế hoạch từng giờ từng phút không sai trật.

- Như vậy đám cưới đã phải đình lại?

- Đúng vậy, vì cảnh sát giữ chúng tôi ở đây tới gần nửa đêm. Helene muốn phát khùng lên và Mervyn thật giận dữ. Tất cả cảnh sát và giới báo chí của một tỉnh lỵ đã có một ngày bận rộn.

- Các cô không thể chuồn khỏi đấy sao?

- Đáng lẽ thì có thể đấy, nhưng cảnh sát đã lấy lời khai của người nhân chứng, sau đó họ bắt Evelyn Bagby và cố nài tôi ký

vào đơn khiếu tố. Tôi nói với mọi người hãy đi trước đi để tôi ở lại vật lộn với các thuật ngữ của luật pháp và cảnh sát, nhưng Helene không chịu đi, nếu không có tôi bầu không khí lãng mạn sẽ kết thúc. Mervyn Aldrich không đợi ai cả. Anh ấy nói một người bình thường đã mất mười phần trăm thời gian quý báu của họ để chờ đợi người khác, gián tiếp hoặc trực tiếp, anh ấy không chờ ai đến năm phút.

- Rồi sau đó thế nào? - Mason hỏi.

- Tôi cho rằng ông đã biết kết cục rồi.

- Tôi nhớ là bài báo viết là đám cưới đã được hoãn lại và gần như ngay sau đó người chồng thứ hai của Chaney đã nộp đơn khiếu tố.

- Đơn khiếu tố gì vậy?

Irene Keith mím chạt môi giận dữ nói :

- Đó chỉ là một đơn tống tiền, Steve Merril, tên đê tiện! Tên khốn kiếp đó! Phần thưởng dành...

Điện thoại reo. Mason gật đầu cho Delia Street, cô cầm máy lên, nói chuyện một chút với cô tổng đài rồi quay sang nói với Mason.

- Mervyn Aldrich nói ông ta có hẹn với cô Keith ở đây.

Mason liếc nhìn Irene Keith hỏi :

- Cô muốn ông ta vào đây ngay chứ?

Irene Keith vội nói :

- Tôi nghĩ đó là điều tốt đấy, ông Mason... Tôi muốn mọi việc được giải quyết dứt điểm và tôi biết Mervyn cũng muốn biết điều gì đang được tiến hành. Anh ấy có thể... rất có thể không thích mấy nếu tôi tự ý dàn xếp sự việc mà không hỏi ý kiến anh ấy.

Mason gật đầu ra hiệu cho Delia Street đi ra phòng ngoài mời Mervyn vào.

Khi Delia Street đi ra, Irene Keith hình như quên mất Mason, cô ta ngồi nhìn dán mắt vào cái cửa Delia vừa đi ra.

Cửa mở Irene Keith từ ghế ngồi nhảy bổ nhanh ra, đưa cả hai tay đón Mervyn Aldrich và nói nhanh :

- Chào Mervyn! Hãy đến đây gặp ông Mason đi anh.

Mervyn Aldrich cao lớn như Mason, người thẳng đứng, bụng thon vai rộng, có nước da nâu sạm náng, anh ta nắm lấy hai tay của Irene Keith trong tay mình, cúi xuống cười với cô ta một lúc, nói :

- Chào người đẹp! Cô phù dâu khỏe chứ?

Rồi bước ra bắt tay Perry Mason.

Sau cuộc giới thiệu, Aldrich ngồi xuống liếc nhìn đồng hồ tay tiếp nhận diễn tiến cuộc giàn xếp như chủ tịch ban quàn trị chủ tọa một buổi họp ban giám đốc.

- Coi nào Irene - Ông ta nói - qua điện thoại em cho biết đang có một sự giàn xếp với cô gái đã ăn trộm quà biếu đám cưới.

- Cô ta không lấy trộm chúng, Mervyn!

- Tại sao em biết cô ta không lấy trộm?

- Cô ta đã được tha bổng. - Mason nói.

Aldrich cười, nụ cười còn hùng hồn hơn lời nói.

- Mervyn - Irene nẫn nỉ - Em biết cô ta không làm việc ấy, em cảm thấy điều này tận xương tủy mình. Có cái gì giả tạo trong sự việc này thì phải.

Aldrich quay sang nói :

- Xin lỗi, tôi có thể hỏi tại sao ông lại liên quan đến vụ này?

- Tôi được người ta nhờ cậy. - Mason nói.

Irene Keith nói như cố giải thích.

- Mervyn dĩ nhiên là cảm thấy rất khó chịu về tất cả việc này. Ông thấy đó đám cưới đã phải đình lại.

- Irene và Helene đã để tất cả nữ trang trong cốp xe, và...

- Em đã khóa cốp xe cẩn thận, em biết chắc em đã làm điều đó mà Mervyn. - Irene nói.

Mervyn khẽ gật đầu như xác nhận lời nói của Irene và quay sang nói với Mason.

- Các cô ấy nghĩ rằng vụ trộm cần phải được báo cho cảnh sát ở Corona. Các cô ấy phải cố gắng khai tất cả các chi tiết nên đã mất hơn tiếng rưỡi, và khi đó con người đó đã xuất hiện... Tên của hắn là gì nhỉ Irene?

- Boles, Harry Boles.

- Đúng rồi, hắn khai hắn đã thấy cô gái ấy lục lọi hành lý trong cốp xe, ít ra thì hắn đã nói như vậy. Nhưng hắn đã bị đánh gục trong cuộc thẩm vấn ngày hôm qua tại phiên xử. Tòa đã tha bổng bị cáo. Cô ta thực may mắn. Cô ta bây giờ ở đâu nhỉ?

- Cô ta đang làm việc. - Mason nói.

- Ở đâu?

- Trong thành phố này.

Irene Keith nói một cách thôi thúc.

- Mervyn, em muốn anh tin em trong việc này. Em có cái cảm nghĩ chắc chắn là... Em nghĩ có một vụ dàn dựng ở đây.

Mervyn lắc đầu.

- Mervyn, anh không tin ở linh tính phụ nữ trong vấn đề này à? - Irene hỏi lại.

Cặp mắt của Mervyn đang sắc bén nhìn Mason, nhưng khi quay sang Irene lại trở nên dịu dàng, anh ta nói với Irene :

- Em thực là người có trái tim vĩ đại. Em luôn luôn thấy những điều tốt đẹp của con người, em rõ ràng là không có khả năng hiểu biết những gì đang xảy ra trong thế giới của chúng ta.

- Em van anh Mervyn, em thực lòng cảm thấy như vậy mà.

Aldrich mỉm cười với Irene một cách trìu mến, xong lại quay sang Mason. Cử chỉ của ông ta tỏ ra lạnh lùng, khinh miệt.

- Đề nghị của ông như thế nào, ông Mason?

- Irene Keith đã ký một đơn khiếu tố cô Evelyn Bagby về một trọng tội - Mason nói - Evelyn Bagby đã bị tống giam, bị xét xử và đã được tha bổng. Điều này đã đặt cô ta vào một tình thế không mấy gì vừa lòng.

- Không vừa ý trên quan điểm của ai? - Aldrich hỏi.

- Trên quan điểm của tất cả các cá nhân liên hệ.

- Irene không có một hiềm thù gì với cô gái đó. Nàng chưa hề gặp cô ta. Ông phó biện lý bảo Irene ký và cô ấy đã ký. Bất cứ yếu tố nào chống lại cô ta đều không thể đứng vững trên căn bản pháp lý nào. Bất cứ luật sư nào cũng nói với cô ta như vậy.

Mason nói :

- Tôi đã cố gắng thuyết phục cô Keith hãy đưa luật sư của cô ta tới để tôi nói chuyện với ông ấy. Nhưng cô nhất định muốn đích thân bàn về vấn đề này, nên tôi đã phải chấp nhận làm việc trên căn bản này.

- Điều này tốt thôi - Aldrich nói - nhưng ông không lấy được của Irene một xu nào tiền bồi thường. Cô ấy không hề biết cô gái. Không có ác ý với cô ta. Cô ta chỉ ký theo yêu cầu của nhà cầm quyền.

- Có phải ông đang muốn chỉ dẫn tôi về luật pháp không? - Mason hỏi.

- Phải!

- Tôi cũng nghĩ vậy - Mason đứng dậy.

- Khoan đã - Aldrich nói - có lẽ tôi đã phán đoán lầm về ông.

- Tôi nghĩ là như vậy, nhưng tôi nghĩ rằng đã quá chậm để có thể làm khác hơn rồi. - Mason nói với ông ta.

- Coi kìa - Irene nói một cách năn nỉ - tôi nghĩ ông cảm phiền về vấn đề chứ.

- Không đâu. - Mason nói.

Mason đi tới mở lớn cánh cửa văn phòng.

Irene Keith liếc nhìn qua Aldrich, rồi quay sang nhìn Mason thôi thúc Mervyn Aldrich nắm chặt bàn tay cô ta nói :

- Đi, chúng ta đi Irene!

Mason nhìn cánh cửa đóng sập lại đăng sau họ. Delia Street thò tay tắt nút thu của máy ghi âm.

- Thế là xong. - Cô ta nói.

Mason đứng nhíu mày ở gần cửa.

Delia Street nói :

- Anh này, nếu cô ta muốn tự dàn xếp tại sao cô ta lại hẹn Mervyn Aldrich tại đây?

Mason quay nhìn Delia Street với vẻ suy tư. Một lát sau ông

nói :

- Cám ơn, Delia!

- Cám ơn cái gì? - Cặp mắt cô dò hỏi.

- Cô đã cho thấy chìa khóa của tình trạng này. Một điều mà tôi đã bỏ qua.

- Tôi không hiểu. - Cô nói.

- Mervyn Aldrich rất là đúng giờ - Mason nói - hắn không bao giờ chờ đợi ai quá năm phút. Hắn rất đúng hẹn.

- Sao? Tôi thực sự vẫn chưa hiểu. - Delia Street nói.

- Cuộc hẹn của Irene Keith là lúc hai giờ ba mươi phút - Mason nói - cô ta hẹn gặp Aldrich ở đây. Hắn đã tới mười lăm phút sau đó. Như vậy cô ta phải hẹn hắn tới lúc hai giờ bốn mươi lăm phút. Cô có nhớ Irene Keith nói cô ta đã tới mỹ viện để đánh bóng vũ khí chết người của cô ta không. Cô ta đã cảnh cáo sẽ dùng sắc đẹp để khêu gợi tôi.

Delia gật đầu.

- Như vậy - Mason nói tiếp - cô ta dự tính dùng mười lăm phút lấy sắc đẹp để làm quen và mê hoặc tôi, sau đó đóng vai một phụ nữ khoáng đạt, rộng rãi thực sự muốn bù đắp lại sai lầm của cô ta đã làm với Evelyn Bagby.

- Thế rồi, một Mervyn Aldrich xấu xa, lạnh lùng, cao ngạo, châm chọc và không thể chịu đựng được hiện ra, có thể do dự tính hoặc do phát sinh, đã làm tiêu tan mọi đề nghị cho sự dàn xếp.

- Như vậy anh nghĩ sự việc đã được dàn dựng trước?

- Nhất định là như vậy. Mason nói - Có điều nó đã xảy ra quá đúng lúc.

- Như vậy - Delia Street nói - tôi có thể nói với anh thêm một điều nữa, một điều theo quan điểm của một phụ nữ.

- Điều gì vậy? - Mason hỏi.

- Irene Keith rất quan tâm đến Mervyn Aldrich. Cứ cho rằng vụ trộm nữ trang đã cho Steve Merril dịp may để nộp đơn khiếu tố trước khi Helene có thể lấy chồng. Nhưng tôi có thể cá với anh rằng dẫu đám cưới có bị hoãn lại thì Irene Keith cũng không bị héo hắt vì những giọt nước mắt đã rơi đi.

Mason nheo mắt, nói.

- Bây giờ đã mở ra một lĩnh vực rất thích thú để suy xét, Delia. Tôi nghĩ trong trường hợp này chúng ta sẽ bắt tay vào một cuộc điều tra nho nhỏ để xem có bật mí được một sự kiện nào có giá trị không.

- Nói một cách khác - Cô mỉm cười - chúng ta sẽ có việc cho Paul Drake.

- Đúng vậy! Hãy chạy đi kiếm xem Paul có ở trong văn phòng của anh ấy không. Lôi ngay anh ta tới đây bất kể anh ấy đang

làm gì, tình tiết đang trở nên phức tạp đây.

Chương 5

Paul Drake, giám đốc hãng thám tử tư Drake có văn phòng ở cùng tầng với văn phòng của Perry Mason, ngồi quay ngang trong cái ghế bành dành cho khách hai chân đung đưa trên thành ghế, nói :

- Ok, Perry nói đi.

Mason bắt đầu nói một điều gì đó, nhưng dừng lại đăm chiêu suy nghĩ, ông đốt một điếu thuốc, nhìn khói thuốc một lúc rồi nói :

- Anh biết Helene Chaney chứ Paul?

- Cô diễn viên?

- Đúng!

- Không quen!

- Anh biết gì về cô ta?

- Không nhiều lắm. Cô ta có một số hình ảnh được chuyên viên quảng cáo của cô ta đưa ra từng thời kỳ một để quảng bá cuộc đời thường của cô ta. Nhưng chúng thật ra không có nghĩa lý gì cả. Trên màn ảnh cô ta thật khêu gợi, nũng nịu và hấp dẫn. Cô ta có cặp mắt mời gọi, và mặc những chiếc váy ngắn, nhưng lúc nào cũng ở một giới hạn khả kính. Và cô ta cũng thường "nổi" trong những chiếc áo pull bó sát người.

Văn phòng quảng cáo đã làm việc ngoài giờ chụp những hình ảnh của cô ta, bận rộn với công việc nội trợ, mặc một chiếc tạp dề, với những áo bờ lu cao cổ, những chiếc váy dài và những thứ khác đại loại. Ý muốn nói cô là một người nội trợ ngoài đời và thích nấu nướng. Nhưng đây cũng là một bi kịch lớn của cuộc đời nghề nghiệp đã lôi cô ra khỏi nhà không cho cô làm một người nội trợ đảm đang. Cô mang hình ảnh một cô gái gợi tình, ướt át trên màn ảnh, đời thường cô là một người nội trợ nhỏ bé hiền hậu, bất cứ khi nào cô rảnh, cô thích đan cho bạn bè cái gì đó, những đồ trang trí lặt vặt cô...

- Thôi - Mason nói - mẫu mã như vậy là quá đủ rồi.

- Thực sao? - Drake nhe răng cười - Anh không nghĩ nói sẽ phát triển thành một mốt mới sao? Tôi biết cô ta sắp lấy chồng lần nữa.

Mason gật đầu :

- Tất cả chuẩn bị cho một đám cưới ở Las Vergas nhưng có ai đó đánh cắp hết các quà cưới ở Las Vegas. Rồi người chồng thứ hai của cô ta, một anh chàng tên Merrill xuất hiện với vụ kiện thưa đã làm mọi việc loạn xà ngầu lên như một mớ bòng bong.

Anh có biết gì về Merril không, Paul?

- Không nhiều lắm, hắn là một diễn viên, nếu anh muốn gọi như thế... tôi đoán anh ta vẫn còn là vậy. Helene, anh biết không, cô ta không có mấy tên tuổi cho đến khi cô đóng vai cô phóng viên báo chí Triều Tiên.

Mason gật đầu.

- Sao chuyện gì vậy? - Drake hỏi.

Mason nói :

- Evelyn Bagby đã bị bắt về tội trộm nữ trang trong xe của Irene Keith. Cô ta được tha bổng hôm qua.

- Đúng vậy - Drake nói - tôi đã đọc báo.

- Cô ta bị xét xử ở Riverside. - Mason nói.

Drake gật đầu.

- Bây giờ tôi muốn làm một vụ dàn xếp cho Evelyn Bagby.

- Cô ta có thưa kiện gì chưa?

- Hiện giờ thì chưa và cũng có thể không bao giờ có. Cô ấy không có ý hại ai cả. Irene Keith ký vào đơn tố giác nhưng cô chỉ làm thế do yêu cầu của phó biện lý.

Drake gật đầu.

- Nhưng - Mason tiếp tục - nếu tôi biết thêm ít sự kiện trong vụ án, tôi có thể khám phá ra một vụ cố ý mưu hại, như vậy thì Evelyn Bagby lại ở trong một vị thế khác. Nếu cô ta có tội thì đó lại là một việc. Nếu cô ta có tội và chứng cớ đã cho thấy rõ điều đó, thì có ai đó đã cố ý gài cô ta vào bẫy, người đó để chiếc vòng tay vào phòng trọ của cô ta chắc chắn là muốn gài cô ta vào vụ này và Harry Boles, người đã xác nhận cô ta đã mở cái va-li lấy ở cốp xe ra có thể là nạn nhân của một sai lầm thực sự, hoặc hắn ta là người liên quan đến cuộc dàn cảnh này.

Drake gật đầu.

- Anh phải điều tra ra vụ này! - Mason nói.

- Bao lâu! - Drake hỏi.

- Thật nhanh!

Drake nhấc mình khỏi ghế, nói :

- Anh thật là tốt với tôi. - Paul Drake càu nhàu và với tay cửa.

- Còn một điều này nữa - Mason nói với theo khi Drake mở cửa bước ra - hãy điều tra về Steve Merril. Coi xem hắn có bao giờ sử dụng cái tên Staunton Vester Gladden không?

Drake quay vào hỏi.

- Tên gì?

- Staunton Vester Gladden!

Drake ghi vội tên vào cuốn sổ tay.

- Tôi cho rằng anh muốn có tin này trong ba mươi phút.

- Có thể đến tối mai, Paul. - Mason nhe răng cười.

Chương 6

Lúc bốn giờ bốn mươi lăm phút chiều hôm đó, điện thoại riêng của Mason reo vang, Mason ra hiệu cho Delia Street nghe.

- Chào, OK, chờ một chút, Paul!

Delia Street quay sang Mason nói :

- Paul Drake nói một người của anh ấy đã có tin tức từ Corona.

- Chào Paul. - Mason cầm điện thoại, nói.

- Chào Perry - một người của tôi đã tìm thấy mỏ vàng ở Corona. Nhà trọ số 3D, ngay trước cửa cái nhà hàng đã cho một phụ nữ trẻ đeo kính đen thuê một phòng vào lúc 11 giờ 30 sáng, ngày xảy ra vụ mất trộm nữ trang. Người phụ nữ này hình như đã dùng một cái tên giả và địa chỉ ma. Một người bồi phòng nói cô ta đã nhìn thấy người phụ nữ này ở trong phòng trọ của Evelyn Bagby đi ra. Người bồi phòng nói cô ta không chú ý đến điều này, có điều người phụ nữ có dáng hơi lúng túng, cô giải thích đã lầm lẫn, vào không đúng phòng. Cô ta mới lấy đồ của cô ta ra khỏi xe.

- Lúc mấy giờ? - Mason hỏi gấp.

- Đó phải là lúc người phụ nữ này thuê phòng trọ, vào khoảng mười một giờ ba mươi hoặc giữa đó với mười một giờ bốn mươi lăm - người quản lý không dám chắc chắn tuyệt đối, bà ta chỉ nhớ rằng căn phòng mới được dọn dẹp xong. Giờ trả phòng là mười giờ. Những người bồi phòng tới làm việc lúc 10 giờ và công việc của họ kéo dài tới khoảng 2 giờ chiều mới xong. Vì vậy, khi người phụ nữ tới lúc 11 giờ 30 sáng thì bà quản lý phải kiếm một phòng nào đã được dọn dẹp xong để cho mướn. Bà ta đã nhớ lại thời gian bằng cách ước tính đó.

- Người phụ nữ ấy như thế nào? - Mason hỏi.

- Tôi sắp nói đây - Drake nói - Cô ta khá cao, khoảng 1 mét 65, mang kính đen, quần áo sang trọng, lái một chiếc xe đắt tiền. Bà quản lý không rõ hiệu gì. Người phụ nữ ghi tên tờ đăng ký hiệu Cadillac. Bà quản lý cho là một chiếc Lincoln, nhưng thực ra bà ta không chắc lắm.

- Số xe thế nào?

- Tôi đã kiểm tra - Drake nói - số giả.

- Và địa chỉ?

- Địa chỉ Mervyn Aldrich.

- Còn điều gì tả về nhân dạng người phụ nữ?

- Ăn mặc đẹp, đồ may khéo, giọng nói lên xuống nhẹ nhàng

và luôn luôn mang kính đen. Bà quản lý nhớ một điều đặc biệt về cô ta đó là cô ta mang một đôi giày bằng da cá sấu rất nổi và rất đắt tiền. Cô gái có đôi bàn chân đẹp. Bà quản lý muốn đánh giá cô gái qua đôi bàn chân cô ta. Anh biết đấy người ta không muốn cho thuê phòng vào giờ đó buổi sáng đối với một cô gái hấp dẫn lại đi lẻ loi một mình, họ sợ cô ta có thể gây rắc rối cho nhà trọ.

- Nhưng rồi người ta cũng cho cô thuê một phòng chứ? - Mason hỏi.

- Đúng vậy. Cô ta nói rằng đã lái xe gần như suốt đêm, cô ta muốn được ngủ hai hoặc ba giờ đồng hồ để có thể tiếp tục lái đi Hollywood. Cô ta đồng ý trả tiền phòng cho một ngày mặc dù cô ta chỉ ở đây vài giờ thôi.

- Và cô ta đã ở đó bao lâu?

- Đây là điểm đáng chú ý. - Drake nói.

- Cô ta rõ ràng đã rời khỏi đó lúc khoảng một giờ chiều.

- Làm sao biết?

- Lúc 12 giờ 30 người bồi phòng nhận thấy cái phòng cô ta bỏ trống, chìa khóa được cắm ở ổ khóa ngoài cửa, có người đã tắm và bỏ khăn tắm xuống sàn, cái giường không có dấu vết gì chứng tỏ đã có người nằm lên và không còn hành lý gì trong phòng cả.

- Và người phụ nữ đó đã đi vào phòng Evelyn Bagby?

- Rõ ràng là như vậy, người bồi phòng đã thấy cô ta ở trong phòng đi ra, cô bồi phòng nghĩ đúng là người phụ nữ đã mướn phòng vào giờ sớm bất thường này.

- Và dĩ nhiên, lúc đó nữ trang chưa bị mất trộm. - Mason nói.

- Tôi biết, tôi nghĩ anh sẽ rất quan tâm.

- Đúng vậy. Lúc đó Evelyn ở đau?

- Có thể cô ta đi ăn sáng, người bồi phòng nói cô ta dậy rất muộn, cô ta nói rằng đã nhiều năm phải dùng đồng hồ để báo thức vì cô ta muốn hưởng thụ cuộc sống khi có dịp.

- Hãy kiếm hình của Irene Keith, Paul - Mason nói - để cô bồi phòng nhận diện xem người thuê phòng bí mật này có phải là Irene Keith không? Nếu đúng như vậy chúng ta phải bắt đầu cuộc đua ngay.

- Phải nhớ rằng người phụ nữ ấy đeo kính đen, Perry.

- Được, cố gắng để ý đến điều đó.

- Được - Drake hứa hẹn - anh còn ở đây một thời gian nữa chứ?

- Khi nào rời khỏi đây tôi sẽ cho anh biết - Mason nói với Drake - khi ra khỏi đây, tôi sẽ tạt qua phòng làm việc của anh. Tiếp tục công việc với góc độ đó nghe?

Mason đặt điện thoại xuống, Delia Street hỏi.

- Có gì vậy anh?

Mason kể lại tin tức của Drake cho Della hay và nói :

- Hãy liên lạc với Evelyn Bagby bằng điện thoại, Delia!

- Anh muốn đích thân nói chuyện với cô ta.

- Không cần nói với cô ta là có vài diễn tiến mới mẻ và thích thú trong vụ án vừa rồi và Irene Keith có thể sẽ đích thân tới và làm mờ mắt cô ta với một đề nghị cho sự dàn xếp, nói với cô ta bất cứ sự việc gì xảy đến hoặc đề nghị có hậu hỹ đến đâu đi nữa, cô ta cũng đừng chấp nhận một sự dàn xếp nào.

Delia Street gật đầu và bước ra phòng ngoài.

- Tôi sẽ gọi ở ngoài này để đỡ quấy rầy anh.

- À! Sau đó gọi cho Neely nói là chúng ta đang làm việc cật lực nhé.

Delia đi qua phòng bên để gọi điện thoại, Mason đi tới đi lui trong phòng, cặp mắt nheo lại trong suy tư.

Ít phút sau Delia Street quay lại nói.

- Tôi gặp Joe Padena trong điện thoại Evelyn Bagby không có ở quán.

- Không à? - Mason dừng lại hỏi.

- Không Evelyn làm việc từ 12 giờ trưa đến 3 giờ chiều. Sau đó từ 8 giờ tối đến 1 giờ sáng. Như vậy anh có thể thấy chuyện gì xảy ra rồi. Anh đưa cho cô ta một trăm đô-la và kiếm cho cô ta một việc làm. Như vậy cô ta phải đi ra ngoài mua ít quần áo mới rồi.

- Điều này chỉ là sơ bộ thôi. - Mason cười.

- Và đây có một tin nữa Padena. - Tôi có hỏi xem có ai hỏi gặp Evelyn không hoặc có tin gì nhắn gửi không. Anh ta nói có một người gọi tới và gửi lời nhắn Evelyn là S.M muốn có cuộc dàn xếp.

- S.M? - Mason hỏi.

- Đúng, chi có hai chữ đầu đó.

- Là Steve Merril - Mason nói - Làm sao hắn có thể biết được chỗ ở của cô ta?

- Có thể cô ta đã gọi điện thoại cho hắn nữa.

- Có thể lắm, hoặc cuộc điện đàm lần trước về việc dàn xếp liên quan đến việc bắt giữ... và nếu chúng ta xác định được người phụ nữ đã đi vào phòng trọ của Evelyn ở Corona là Irene Keith thì tôi cũng không thuận dàn xếp sự việc này dẫu với hai chục ngàn đô-la.

- Có cần nhắn gì lại cho Evelyn không anh? - Delia Street hỏi.

- Chỉ sợ cô ta sẽ gọi cho S.M trước - Mason nói.

- Như vậy chúng ta phải làm sao?

Mason nhìn đồng hồ tay và quyết định nhanh.

- Delia, hãy lấy xe của tôi, đi ngay!

- Đi đường tắt ấy, ngay khi cô ta trở về phải đưa tin cho cô ta

ngay. Phải chắc chắn cô ta nhận được tin của tôi trước khi gặp bất cứ người nào khác hoặc lời nhắn tin nào khác. Gọi ngay cho tôi sau khi cô gặp cô ta. Chúng ta sẽ gặp nhau trong buổi ăn tối tại Hollywood, cồ rảnh chứ?

- Rảnh, tôi cũng đang đói bụng, tôi đi đây! Tôi sẽ gọi cho anh có thể trong khoảng một giờ nữa.

Delia sửa lại mũ và áo, mở cửa phòng quay lại cười rồi nói :

- Chết rồi, tôi quên gọi Neely, tôi nhận được tin của Padena và...

Mason ra hiệu cho cô ta đi đi và nói :

- Gertie có thể liên lạc với Neely. Cô đi lẹ đi, Delia.

Mason đứng một lúc nhìn cánh cửa vừa đóng, rồi ông đi lại bàn cầm điện thoại lên nói với Gertie ở tổng đài.

- Gọi Frank Neely ở Riverside cho tôi, tôi chờ đấy!

Mason cho Neely biết vì có vài diễn tiến mới nên tốt hơn hết là tạm ngưng mọi dàn xếp trong lúc này.

- Điều này thì được thôi - Neely cười nói - tôi xin bàn giao mọi việc lại cho ông. Ngay cả họ có hỏi tôi mấy giờ rồi tôi cũng không trả lời đâu. Tôi sẽ vì lịch sự lẽo đẽo theo như một luật sư cộng sự thôi.

- Anh sẽ phải lẽo đẽo theo, - Mason nói - vì anh sẽ nhận được một số tiền bồi dưỡng cho việc anh đã bào chữa cho Evelyn Bagby.

- Ông cho rằng sự việc hứa hẹn khả quan vậy sao? - Neely nói.

- Ồ! Thật khó nói. Nhưng chúng ta đang trên một con đường, có thể dẫn tới một sự dàn xếp khả quan.

- Tốt. Tôi hy vọng được như vậy cho Evelyn Bagby. Cô ta cần tiền - Neely nói - nhưng chắc ông phải biết một số vấn đề về pháp luật mà tôi không biết, tôi thật không thể tưởng tượng làm sao ông lại có thể đưa ra một vụ kiện chống lại một khiếu nại có ác tâm mà nguyên đơn lại hành động theo sự chỉ đạo của phó biện lý.

- Tôi không biết một thứ luật pháp nào mà anh không biết cả - Mason nói - có điều tôi đã hành nghề đủ lâu để biết rằng phải nên thu thập tất cả các dữ kiện và sau đó áp dụng luật pháp.

- Tôi sẽ nhớ điều này. - Neely nói.

- Cần phải có thời gian lâu dài để học hỏi. - Mason cười nói - Không có trong sách luật đâu, thôi tôi sẽ báo tin cho anh ngay khi cần.

Mason đặt điện thoại xuống, ngồi ngả vào ghế, hai tay đưa ra sau đỡ đầu và tập trung tư tưởng. Một lúc sau ông ta đốt một điếu thuốc, hút một hơi, để đầu óc suy tưởng đến những khía cạnh của tình thế đã được phơi bày.

Gertie gõ cửa và đi vào, cô nói :

- Irene Keith đang ở ngoài, cô ta muốn gặp ông để đích thân giải thích một điều gì đó.

- Cô ta đến một mình chứ? - Mason hỏi.

Gertie gật đầu.

- Đưa cô ta vào - Mason nói. Ông dụi tắt điếu thuốc đang hút dở và tay bật nút mở chiếc máy ghi âm được giấu kín.

- Này Gertie!

- Dạ, ông Mason!

- Nếu trong vài phút nữa cái ông Mervyn Aldrich có đến và nói cần gặp Irene Keith thì cô hãy nói là tôi đang họp và không muốn bị quầy rầy.

Gertie gật đầu.

- Kể cả những người khác cũng vậy - Mason nói tiếp - tôi sẽ có cuộc nói chuyên với một người phụ nữ trẻ mà lương tâm có lẽ cắn rứt cô ta. Lần này tôi phải được bảo đảm không bị ai quấy rầy. Cô hiểu chứ Gertie?

- Rõ. - Gertie cười và đi ra phía cửa.

Irene Keith với những bước chân dài, đầy tự tin bước vào phòng làm việc của Perry Mason.

- Chào ông Mason - Cô nói và bước tới đưa tay ra bắt - Tôi thành thật xin lỗi về chuyện đã xảy ra.

Mason nhướng mắt như dò hỏi.

- Về Merv, Mervyn Aldrich ấy, ông biết mà.

- Ông ta làm sao? - Mason hỏi.

- Về thái độ của anh ấy, cách anh ấy nhìn sự việc với định kiến quá khô khan và chủ quan.

- Xin mời ngồi. - Mason nói.

- Ông Mason, tôi muốn làm một việc gì đó cho cô gái.

- Tôi nghĩ - Mason nói trong khi đưa mắt nhìn xuống đôi giầy da cá sấu cô đang mang - tốt hơn là cô nên để tôi nói chuyện với luật sư của cô.

Cô ta ngồi xuống chiếc ghế bành dành cho khách, bắt chéo chân, mỉm cười với Mason và nói :

- Tại sao vậy? Bộ ông sợ tôi sao ông Mason?

- Không! Nhưng tình hình đã phức tạp hớn trước đây và... được, tôi nghĩ là cô nên có một luật sư.

- Không cần! Tôi điều hành công việc của tôi rất là tốt đẹp. Tôi chỉ gặp luật sư khi bị phiền phức thôi.

- Cô đang gặp phiền phức đấy.

Cô ta ngước mắt như dò hỏi.

- Tôi nghĩ cần phải thẳng thắn nói với cô, cô Keith, kể từ lần trước nói chuyện với cô đến nay, tôi đã khám phá ra một số bằng chứng đủ để cho Evelyn Bagby có một lý do rất thích đáng

đứng đơn kiện người đã tố giác với ác ý, làm mất danh dự cô ta, đưa đến việc cô ta đã bị bắt bị cầm tù.

- Trời! Nghe sao dữ vậy!

- Đúng như vậy.

- Cô ta muốn thưa ai!

- Tôi nghĩ rằng cô đã ký đơn tố giác.

- Ồ! Tôi nghĩ ông không muốn làm khó chứ? Tôi đã ký đơn tố giác theo lời khuyên của một viên chức có thẩm quyền của tòa án. Ông phó biện lý đã bảo tôi ký. Thực ra ông đã làm đơn tố giác đưa cho tôi, nói: “Cô ký vào đây” và tôi ký.

Mason gật đầu.

- Điều đó liệu có loại trừ được lý do ác tâm không, ông Mason? - Irene hỏi.

- Hình như cô có một khái niệm rõ ràng nhưng không bình thường về luật pháp, điều này liên quan đến việc khởi tố đưa đến sự bắt bớ do ác tâm.

- Ò! - Cô cười, nói - Tôi biết rõ luật pháp mà.

- Thế à!

- Đúng vậy! Tôi vừa gặp luật sư của tôi về vấn đề này.

- Tôi thấy rồi - Mason nói một cách khô khan.

- Tôi không nghĩ như vậy đâu. Ông thấy đó, tôi trả tiền cho luật sư để ông ta nói cho tôi biết luật pháp là gì, tôi nghĩ quyết định của tôi sẽ tốt hơn là của luật sư. Tôi đã làm ra tiền nhiều hơn ông ta đã kiếm được.

- Tiền bạc - Mason nói - dĩ nhiên không phải là tất cả.

- Nhưng nó là một cây gậy thần.

- Thành công về tiền bạc tùy thuộc rất nhiều thứ. Có người có sáng kiến, biết phán đoán, rành nghề nhưng vẫn không thành công về tiền bạc tôi nghĩ rằng cần phải có gan và may mắn nữa.

- Thật đúng như vậy, ông Mason. Tôi rất vui sướng nghe ông nói như vậy, tôi có sáng kiến, óc phán đoán, khéo léo hơn luật sư của tôi, và nhất là tôi rất gan lì và có nhiều may mắn.

- Vậy cô đã gặp luật sư của cô để hỏi về luật pháp?

- Đúng vậy!

- Và ông ta đã cố vấn cho cồ?

- Đúng vậy!

- Ông ta nói gì?

Irene cười và nói :

- Ông có muốn biết ông ta nói như thế nào không?

- Nếu cô muốn nói.

- Ông ta bảo tôi nói với ông và thân chủ của ông, Evelyn Bagby, là quỷ tha ma bắt đi.

- Do đó cô đã quyết định tới đây?

- Phải!

- Tại sao?
- Để dàn xếp!
- Có thể khó hơn cô nghĩ.
- Ồ, nói bậy, ông Mason. Tôi sẽ đưa cho cô gái một ngàn đô-la, đó là để bù đắp cho những phiền phức khó chịu mà cô ta đã trải qua, điều này sẽ làm lương tâm tôi thanh thản hơn và ông cũng có một số tiền thù lao. Đây là tấm chi phiếu, tôi sẽ ghi tên ông như là luật sư của Evelyn Bagby và đằng sau chi phiếu tôi có ghi, khi ký nhận để lãnh chi phiếu này thì ông với tư cách là luật sư của Evelyn Bagby, bảo đảm tôi sẽ mãi mãi vô hại đối với mọi hành động tố tụng đó hoặc nhân danh Evelyn Bagby, liên quan đến vụ trộm nữ trang tại Riverside, và cô ta mãi mãi không có một khiếu tố nào chống lại tôi liên quan đến sự việc này.
Mason cười và nói :
- Tôi nghĩ rằng luật sư của cô đã đọc cho cô viết đằng sau chi phiếu này.
- Đúng vậy!
- Tuy vậy cô vẫn muốn tự mình thương lượng.
Irene gật đầu.
- Tôi nghĩ - Mason nói - tốt hơn hết là cô nên để cho luật sư của cô đích thân nói với tôi.
- Có gì vậy, ông Mason? Ông sẽ nhận chi phiếu này chứ?
- Tôi không nghĩ vậy.
Irene nhìn Mason với vẻ mặt làm ra thật là ngạc nhiên.
- Trời ơi! Ông Mason. Đây là một ngàn đô-la cho thân chủ của ông! Và tôi đã dâng nó lên bằng một cái đĩa bằng bạc.
- Tôi không thấy cái đĩa đâu cả. - Mason nói.
- Tôi đang nói bóng bẩy mà.
- Tôi cũng vậy.
- Ông đang bịp tôi - Irene nói - hay ông có lá ách chủ bài?
- Tôi có quân ách chủ bài!
- Và ông sẽ từ chối nhận chi phiếu này nhân danh thân chủ của ông? Ông từ chối một cuộc dàn xếp mà không cần hỏi ý kiến thân chủ ông?
- Tôi sẽ đưa cho cô ta đề nghị này nhưng tôi sẽ khuyên cô ta từ chối nói.
- Tôi có thể hỏi tại sao?
- Cô đã ở đâu ngày xảy ra vụ trộm lúc 11 giờ sáng?
- Helene Chaney và tôi ở mỹ viện để mài bén lại vũ khí của chúng tôi. Ông có thể gọi tổng đài ở đó để kiểm tra lại. Rồi chúng tỏi đi ăn trưa và rồi... được, ông hỏi về buổi sáng.
- Phải?
- Đó là câu trả lời. Tôi có cần phải cảnh giác hay né tránh câu hỏi không?

- Không cần! Tôi chỉ hỏi để biết tin tức thôi.

- Và ông đã được trả lời rồi. Ông sẽ nhận một ngàn đô-la cho vụ dàn xếp này chứ?

- Có thể là không - tôi sẽ phải...

- Này khoan đã - Irene ngắt ngang - không phải ông đang chờ xì phé của tôi đấy chứ, ông Mason? Tôi sẽ cho ông đúng 5 giờ đồng hồ để chấp nhận hay từ chối, tôi sẽ ở nhà từ đây đến 10 giờ 30. Nếu ông điện thoại cho tôi trước 10 giờ 30, để báo cho tôi biết; ông chấp nhận thỏa hiệp này thì tôi sẽ báo cho ngân hàng ngừng không chi trả cái séc. Đây là số điện thoại của tôi Halverstead 6.8701.

Điện thoại riêng của Mason chợt reo, chỉ có Delia Street và Paul Drake biết số điện thoại này.

- Xin lỗi. - Mason nói và cầm điện thoại lên, ông nghe tiếng Delia Street nói.

- Chào anh, nói chuyện có trở ngại gì không?

- Với cô?

- Không với anh?

- Không!

- Có ai trong văn phòng với anh à?

- Phải!

- Này anh, tôi đang ở quán Crowncrest Tavern. Evelyn Bagby mới đi mua đồ về - Delia Street nói - cô ta vừa về tới. Tôi mới nói với cô ta ít lời nhưng đã được biết lời nhắn tin của S.M đúng là của Steve Merrill, Evelyn Bagby đã mua thêm vài tờ báo điện ảnh sau khi rời khỏi văn phòng của chúng ta. Cô ta tìm thấy vài hình ảnh nữa và chắc chắn Steve Merrill đúng là Staunton Vester Gladden tên lừa gạt tiền của cô, cô quay số điện thoại của hắn. Hắn đã ra ngoài nhưng người đàn bà trả lời điện thoại không chịu nhận một lời nhắn tin nào cả. Tuy vậy, Evelyn cũng cho tên và địa chỉ làm việc của cô ta và nói với người đàn bà yêu cầu ông Merill nói với ông Gladden điện thoại cho cô ta trước 5 giờ chiều nay.

- Chỉ nhắn vậy thôi à? - Mason hỏi.

- Chỉ vậy thôi. Nhưng nói đã có công hiệu.

Merrill đã gọi điện thoại và gửi lời nhắn tin cho Evelyn là hắn sẽ dàn xếp.

- Được - Mason nói - tôi nghĩ là cô nên trở về đây và chúng ta sẽ bàn luận về giai đoạn này của sự việc.

- Anh muốn tôi quay về ngay?

- Đúng vậy.

- Tôi về ngay - Cô ta nói - tôi có phải nói với Evelyn Bagby là không làm gì cả và chờ tin anh không?

- Đúng vậy, không làm gì cả.

Mason đặt điện thoại xuống, nghĩ một lúc và chờ xem Irene Keith có nói thêm gì không.

Bất chợt cô đứng dậy, đưa tay ra bắt và nói :

- Tôi nghĩ ông đang bịp tôi, tôi đã rất thích ông trưa hôm nay. Bây giờ thì không chắc lắm.

- Đó là một điều bất lợi khi cô tự mình dàn xếp sự việc - Mason nói - nếu cô đã để luật sư của cô gặp tôi thì chúng ta vẫn còn giữ được mối quan hệ thích thú.

Irene mở cửa, quay lại nhìn Mason và cong môi gửi một cái hôn rồi nói một cách giễu cợt :

- Chào luật sư!

- Chào. - Mason nói.

Cánh cửa từ từ đóng lại, không còn nghe tiếng gót giày của Irene Keith nện mạnh ngoài hành lang.

Chương 7

Trời tối sớm trong thời gian này của năm và Mason đang chờ Delia Street trở về, ông đi ra phía cửa sổ của văn phòng và nhìn xuống đoàn xe cộ đang chen chúc, ầm ĩ chạy qua lại ở dưới đường.

Một lúc sau Mason đi ra phòng ngoài xem Gertie, cô tổng đài viên, còn ở đó không. Cô đã về nhà. Căn phòng tối mò.

Lâu lâu ông lại nhìn đồng hồ, nôn nóng chờ đợi Delia Street quay về. Ông biết thời gian đang qua nhanh trong khi ông chưa biết có nên chấp nhận hay từ chối sự hòa giải của Irene Keith.

Đến quá 6 giờ Delia Street mới trở về văn phòng.

- Trời, kẹt xe quá, anh! Delia Street nói - Tôi đã phải vật lộn mãi mới về đây được.

- Tôi sợ cô gặp phiền phức rồi chứ, Evelyn Bagby thế nào?

- Dĩ nhiên là cô ta cuống cả lên về vụ Steve Merrill. Tôi đoán là cô ta cần tiền kinh khủng. Cô ta ám chỉ rằng chỉ cần một phần tiền của Merrill trả cũng đã như một cái phao cứu sống cô ta rồi.

- Irene Keith mới tới - Mason nói - cô để một ngàn đô-la lại để dàn xếp và cô ta mang giày da cá sấu.

- Ồ! Ồ! - Delia Street có tỏ ra ngạc nhiên.

- Tấm séc ở trên bàn của tôi kìa, hãy coi xem đằng sau viết gì.

Della Street lật đọc phía sau tấm séc.

- Như thế này là cũng ra gì lắm chứ!

- Chúng ta còn thời gian đến 10 giờ 30 tối nay để chấp nhận hoặc từ chối nó - Mason nói - cô ta cho số điện thoại và nói cô ta sẽ chờ.

- Cô ta dễ thương chứ! - Delia Street nói.

- Nếu được vậy thì đã tốt - chúng ta đang lâm vào cảnh khó khăn đấy. Tôi đoán chừng là một ngàn đô-la đó đối với Evelyn Bagby to như một kho thóc, nếu tôi nói với cô ta, tôi chắc cô ta sẽ bảo tôi chấp nhận vụ dàn xếp này và đừng thả mồi bắt bóng. Nếu tôi không nói với cô ta về số tiền này và giả sử chúng ta không thể có đủ bằng chứng để tiến hành một vụ án tốt, ngõ hầu có một vụ dàn xếp tốt hơn thì tôi sẽ phải móc một ngàn đô-la tiền túi ra để bồi thường cho Evelyn Bagby.

- Sao vậy?

- Vì tôi đã tự ý từ chối một đề nghị thỏa hiệp mà không thông báo cho thân chủ biết.

- Nếu vậy có nghĩa là anh phải nói với cô ấy.

- Tôi cho là như vậy.

- Anh muốn tôi gọi điện cho cô ta không?
- Không - Mason nói - tôi đang nghĩ... tiếng gì vậy, Delia?
- Có ai đang gọi đến qua tổng đài ngoài kia. - Delia Street nói - Để tôi xem là ai?
- Tốt lắm, như vậy chúng ta sẽ có thêm việc làm.
Delia Street đi ra phòng ngoài, cắm phích vào tổng đài và Mason nghe cô ta nói :
- Chào, văn phòng luật sư Perry Mason đây.
Một lát sau Delia Street quay vội về văn phòng nói :
- Evelyn đấy, cô ta đang bị kích động khủng khiếp, và cho biết cần phải nói chuyện với anh ngay về một điều gì đó có tầm quan trong sống còn.
- Nối đường dầy vào điện thoại của tôi, Delia. - Và ông cầm điện thoại lên.
Delia Street chạy vội vào phòng ngoài để nối đường dây
- Tốt hơn là cô cùng nghe - Mason nói với theo - coi xem cô ta nói gì và ghi chép...
- OK - Cô nói lớn và cắm phích nối.
- Chào - Mason nói.
- Ồ! Ông Mason - Evelyn Bagby nói lớn, giọng run lên vì kích động - có một việc đã xảy ra, tôi không biết làm gì... tôi
- Được rồi - Mason trấn an - hãy nói cho tôi biết việc gì đó.
- Tôi ra ngoài mua đổi ngày hôm nay và...
- Phải, tôi biết!
- Tôi quay về và cô Street đã ở đây và...
- Phải, phải, tôi biết, vào vấn đề đi.
- Được, tôi muốn ông hiểu rõ nó đã xảy ra như thế nào. Tôi có ít quần áo mới vừa mua về nên tôi muốn tắm trước khi mặc chúng, khi ngó vào cái ngăn tủ com-mốt tôi thấy một vật.
Mason ngắt ngang với giọng nghi ngờ.
- Cô muốn nói thêm một số nữ trang đã bị đánh cắp nữa phải không?
- Không, không, ông Mason. Tôi sẽ nói đây
- Cô đã thấy cái gì?
- Một khẩu súng!
- Một khẩu súng?
- Phải!
- Nó được để ở đâu?
- Nhét ở giữa đống quần áo tôi đã xếp và để trong ngăn tủ.
- Có thể nào nó đã ở đấy khi cô để đồ của cô vào.
- Không thể nào! Có thể chắc chắn là nó đã được để vào đó khi tôi đi ra phố mua đồ.
- Bây giờ nó đâu? - Mason hỏi.
- Nó ở đây, trong sách tay của tôi... tôi đang nói chuyện điện

thoại với ông ở trên lầu.

- Hãy lấy nó ra coi - Mason nói - cho tôi biết nó loại gì, nó có nạp đạn không? Đã được bắn viên nào chưa?

- Xong rồi, ông Mason. Đó là một khẩu Colt. Nó rất nhẹ, và được nạp đầy đạn, nòng cỡ 38. Nó có một cái nòng rất ngắn, cỡ 5 phân. Đây là loại các sĩ quan hay mang. Có sáu viên đạn trong trục lăn.

- Nó có mới được bắn không? - Mason nói - Cô có thể ngửi và...

- Không! Tôi đã ngửi nòng, có mùi dầu nhớt.

- Cô có xe ở đó không? - Mason nói - Cô có thể mang nó tới...

- Tôi nghĩ tôi khó có thể đem nó tới văn phòng cho ông và rồi quay về đây kịp để làm việc lúc 8 giờ. Có lẽ tôi sẽ để nó ở đâu đó cho ông.

- Điều này rất quan trọng - Mason nói - ra khỏi đấy ngay. Nhảy vào xe của cô và lái ngay tới Hollywood, có một nhà hàng tên Joshua Tree Cafe ở số 6.538 Pemberton Drive, Joe Padena có thể sẽ nói cho cô biết làm sao để đến đó. Đến nơi hãy hỏi Mike, người bồi bàn. Hắn biết tôi, hắn sẽ chỉ bàn cho cô. Delia Street và tôi khởi hành ngay và sẽ tới đó sau cô một lúc thôi. Đi ngay đi.

- Được - Evelny nói - còn gì nữa không?

- Còn - Mason nói - trước khi ra đi, ngó kỹ phòng của cô xem còn có gì được nhét vào nữa không.

Mason đặt điện thoại xuống.

Delia gọi từ phòng ngoài.

- Cần tôi gọi cho Mike ở Joshua Tree không?

- Gọi đi. - Mason nói.

- OK, tôi gọi ngay đây.

Mason gấp tấm séc một ngàn đô-la lại, bỏ vào bóp, với tay cầm lấy mũ và áo bành-tô, cầm luôn áo choàng cho Della Street rồi đứng chờ cô từ phòng tổng đài quay lại.

- OK - Mason nói - Mặc cái này vào.

- Thời tiết ra sao Delia?

- Hình như muốn mưa, trời tối đen như mực, mây dầy đặc và gió nam thổi, có thể mưa bất cứ lúc nào, không khí ẩm ướt và nặng nề.

- Được rồi, ta đi. Chúng ta sẽ gặp Evelyn tại Joshua Tree Cafe.

Della Street sửa lại mũ của cô ta, Mason tắt đèn trong phòng và họ đi ra hành lang, tạt qua văn phòng của Paul Drake, Mason nói nhanh với anh ta vài điều.

Mason khéo léo lái chiếc xe của mình luồn lách, trong dòng xe cộ trên đường.

- Cô ta sẽ tới trước chúng ta? - Delia Street nói.

- Chắc chắn như vậy.
- Anh nghĩ sao về khẩu súng?
- Cô ta gọi cho Merrill lần đầu, cô đã bị gài vào vụ trộm nữ trang, cô ta gọi cho hắn lần thứ hai và... cô ta tìm thấy một khẩu súng... trong khi đó cô ta đi ra ngoài suốt buổi trưa.
- Trời! Anh thật là đa nghi!
- Một luật sư được huấn luyện để nhìn các sự kiện với một hoài nghi tốt và đúng.
- Nhưng cô ta nói là khẩu súng chưa được bắn phát nào...
Delia Street nhìn luật sư với một ánh mắt sắc bén và cô thả mình trong im lặng. Mason tập trung tinh thần để lái xe.
Người gác cửa của nhà hàng Joshua Tree Cafe đón chào hai người.
- Chào ông Mason, chào cô Street. Trời có vẻ muốn mưa đêm nay.
- Đúng vậy. - Mason nói.
- Quý vị tới ăn tối?
- Phải!
Mason bước vào nhà hàng và Mike người bồi bàn quen thuộc chạy tới.
- Có một thiếu phụ trẻ đang đợi tôi phải không, Mike cô ta tóc đỏ.
Người bồi bàn liếc nhanh nhìn Delia Street rồi quay lại Mason lắc đầu :
- Quỷ thật! Cô ta phải tới đây rồi chứ. Tôi... à cô ta tới kìa - có cái bàn nào tốt ở góc phòng cho ba người ngồi không, Mike?
Della Street chạy ra gặp Evelyn Bagby.
- Cô không tìm thấy gì khác nữa chứ?
Evelyn Bagby lắc đầu.
- Chúng tôi nghĩ cô sẽ tới đây trước tụi tôi.
- Tôi... tôi gặp phải một chuyện.
Delia Street dẫn cô ta tới Mason, và Mike đưa họ tới một bàn ở góc phòng.
- Della và tôi rất khoái cốc-tay Bacardi. Cô thế nào? - Mason nói với Bagby.
- Tôi cũng thích lắm - Cô nói - có thể cho tôi một ly cối không?
- Ba ly cối - Mason nói - trời sắp mưa - chúng ta phải làm cho ấm đã.
Delia Street làm một cử chỉ đầu hàng.
- Tôi thôi nhé. - Cô nói.
Mason nhìn Evelyn Bagby soi mói.
- Có gì không tốt à?
Cô cười với vẻ kích động.

- Khẩu súng đâu?
- Trong túi xách của tôi!
- Cô chắc nó chưa bắn phát nào chứ?
- Bây giờ thì rồi - Cô nói và chống tay vào cằm - tôi đang run như tàu lá. Tôi... tôi tưởng tôi khá cứng rắn, nhưng bây giờ thì không chắc thế, tôi không biết tôi có chịu đựng nổi không đây.
- Bình tĩnh đi! Có gì nghiêm trọng vậy?
- Đủ thứ hết. Có thể chờ tôi một chút được không? Tôi sẽ nói rõ hơn sau khi uống ly cốc-tay Bacardi.
Mason nói gay gắt :
- Những chi tiết thì có thể đợi, nhưng tôi muốn biết một cách tổng quát cái gì đã xảy ra và tôi muốn biết ngay tức khác, chúng ta có thể không còn nhiều thời gian nữa.
- Tôi đã bị cướp chặn đường.
- Và cô đã nổ súng?
Cô ta gật đầu.
Một thời gian im lặng trôi qua. Rõ ràng là cô ta đang cố trấn tĩnh để có thể nói rõ sự việc đã xảy ra.
- Tôi chưa bao giờ bị một cú sốc như vậy ở trong đời - Cô nói - Có người muốn giết tôi. Tôi nói bị cướp đường nhưng tôi nghĩ đó là một vụ mưu sát nhằm vào tôi.
- Chờ một chút - Mason nói - trấn tĩnh lại. Ai làm điều đó, cô có thấy anh ta không?
- Tôi không thể nói được, mặt hắn đã được bịt kín, hắn đã cố giết tôi, hắn đã cố húc xe tôi ra khỏi mặt đường.
- Vì vậy đã khiến cô mất nhiều thời gian?
Cô ta gật đầu nói :
- Tôi cho là như vậy, tôi cũng tìm kiếm trong phòng của tôi nữa.
- Có thấy gì thêm không?
Cô ta lắc đầu.
- Và sau đó?
- Tôi nhảy lên cái xe cà tàng của tôi và phóng xuống con đường dốc và... tôi sẽ nói cho ông trong một phút nữa. Hãy để cho tôi lấy lại hơi thở một chút đã.
Mason và Delia Street liếc nhìn nhau. Người bồi bàn đem ra ba ly cối cốc-tay Bacardi.
- Cô thích ăn bít-tết không? Mason quay sang hỏi Evelyn.
- Tôi không ăn ở đây đâu - Cô nói - Tôi sẽ quay trở lên quán và ăn một món nhẹ sau đó tôi sẽ ăn tối khi nghỉ việc. Ông thấy là tôi đi làm có được nuôi ăn nữa mà.
- Cô sẽ không trở về với bụng trống rỗng đâu, cô có thể ăn bít-tết không?
- Lúc nào tôi cũng có thể ăn một miếng bít-tết.

- Chín vừa?

Cô gật đầu.

Mason nói với người bồi :

- Ba bít-tết, chín vừa, khoai tây chiên, nhiều bơ và ớt sừng trâu... một chai rượu vang đỏ. Cuối cùng là cà lê.

Người bồi gật đầu quay đi.

- Nào, chúng ta nâng ly. - Mason nói.

Cả ba đều nâng ly lên cụng. Mason để ý thấy tay cầm ly rượu của Evelyn Bagby run lên, cô ta phải lấy các ngón tay của bàn tay trái chặn cái ly lại.

- Đưa xem khẩu súng nào. - Mason nói.

Evelyn Bagby lục sắc tay lấy ra khẩu súng, đưa cho Mason qua gầm bàn.

- Ồ! Ồ! - Mason nói khi lấy tay ước tính trọng lượng khẩu súng.

- Cái gì vậy? - Delia Street hỏi.

- Đây là một kiểu súng mới bằng hợp kim nhôm - Mason nói - Nó là khẩu Colt Cabra, nó chỉ nặng có 538 gr. Nó có khả năng bắt rất nhanh. Đây là khẩu trong mơ, có số súng không?

- Tôi không để ý.

Mason nghiêng khẩu súng để có thể đọc thấy những con số ở trên súng.

- Hãy ghi lấy số này, Delia - số 17447 - LW - Mason nói.

Delia Street ghi số vào sổ tay.

- Khẩu súng này mới được sản xuất chưa được bao lâu. Ai đã mua nó mới đây... Della. - Mason nói.

- Gì vậy anh?

- Hãy gọi ngay cho Paul Drake trước khi anh ấy đi ra ngoài ăn tối. Cho anh ấy số súng. Nói anh ấy hãy điều tra ngay xuất xứ của khẩu súng. Tôi nghĩ chúng ta có thể kiếm ra ai đã mua nó. Cũng có thể nó là một khẩu súng bị đánh cắp, nhưng ít nhất chúng ta cũng phải điều tra ra nó đã được bán bao giờ và ở đâu.

- Liệu chúng ta có thể điều tra ngay vào ban đêm như thế này à? - Evelyn Bagby hỏi khi Delia Street đi ra gọi điện thoại.

- Cũng có thể lắm - Mason nói - Khi bán một khẩu súng người bán hàng sẽ lập ba mẫu in trên đó có số súng, tên và địa chỉ người mua và nhiều thứ khác nữa, một bản sẽ được gởi cho cảnh sát trưởng, tôi nghĩ Paul có thể hành động ngay vì khẩu súng mới được bán ra không lâu.

Mason hất trục lăn ra nhìn vào những viên đạn hỏi :

- Đã bắn hai phát?

- Đúng vậy.

- Cô nói cho tôi biết ngay bay giờ chứ?

- Nếu tôi hỏi xin thêm một ly nữa liệu có bị đánh giá là

“bợm” không? - Evelyn Bagby nói.

- Nó không có vẻ “bợm” lắm, nhưng nó thật là không thận trọng.

- Tại sao?

- Tôi muốn biết câu chuyện của cô trước khi tôi có thể quyết định cô còn uống được bao nhiêu rượu nữa.

- Tôi thực không đói, tôi có thể uống thêm chén rượu để lấy lại tinh thần chứ?

- Hãy nói chuyện đó đi - Mason nói - và chúng ta sẽ tính đến uống rượu sau.

- Thôi được, sau khi điện thoại cho ông, tôi ở lại đó độ 5 phút để kiểm tra phòng của tôi, tôi không tìm thấy một dấu vết nào hoặc một thứ gì đã được gài ở đấy... Chúng ta có thể nói về chuyện gì khác trong vài phút để chờ cho ly rượu vừa rồi ngấm có được không?

Hai người nhìn Delia Street quay lại sau khi gọi điện thoại xong.

- Gặp Paul không? - Mason nói.

- Có, tôi đã cho anh ấy số súng và anh ta đã cho người đi điều tra ngay.

- Anh ấy có tin gì thêm ở Riverside không?

- Hình như không!

- Tôi có đề nghị cho sự dàn xếp về vụ án của cô, Evelyn. - Quay sang Evelyn Bagby, Mason nói.

- Bao nhiêu?

- Đề nghị của Irene Keith đấy. Cô ta đề nghị một ngàn đô-la đổi lại mọi khiếu tố chống cô ta.

- Một... ngàn.. đô-la?

- Phải!

- Thù lao của ông là bao nhiêu?

- Của tôi khoảng năm mươi đô-la - Mason nói - Tôi đề nghị hai trăm đô-la cho thù lao của Neely. Như vậy cô còn bảy trăm năm chục đô-la.

- Điều này không công bằng đối với ông. Ông đã làm mọi chuyện, tất cả...

- Neey đã bào chữa cho cô ở tòa. - Mason ngắt lời.

- Tôi đã bị kết tội rồi nếu không có ông. Tôi nghĩ ông và Neely nên chia đều phần đền bù này.

Mason đưa tay móc túi áo lấy đưa cho Evelyn Bagby tấm séc.

- Ông không thể biết được số tiền này đối với tôi lúc này là cần thiết thế nào, ông Mason.

- Cô chưa lãnh được nó mà - Mason nói - hãy lật lại đằng sau tấm séc và đọc đi.

Cô lật lại tấm séc và đọc.

- Điều này có ảnh hưởng gì đến sự tố giác của tôi chống lại Steve Merrill không?

Mason lắc đầu.

- Được, như vậy thì tốt - Cô nói - Tôi không muốn Gladdon hay Merrill thoát khỏi móc câu của tôi. Khi hắn gọi và gởi lời nhắn tin, tôi biết hắn đang lo sợ, hắn đang ở một vị trí dễ bị nguy hiểm nhất. Hắn không muốn bị bắt trong lúc này, hắn cũng không muốn sự lừa đảo tiền bạc của hắn trở thành công khai.

- Tôi không nghĩ cô sẽ nhận tấm séc này, Evelyn.

- Tại sao không?

- Tôi nghĩ chúng ta có thể kiếm thêm hơn nữa.

Cô ta lắc đầu và nói :

- Số tiền này quá có ý nghĩa đối với tôi bây giờ, làm sao có thể từ chối được.

Mason bỏ tấm séc lại vào ví.

- Ông muốn tôi ký nó chứ? - Cô ta hỏi.

- Không cần thiết - Mason nói - Chỉ cần tôi ký nhận là đủ rồi. Điều này đưa tôi vào vị trí một luật sư của cô để bảo đảm cho sự thỏa thuận. Thường thì tôi cũng muốn cô cùng ký. Nhưng bây giờ tôi không muốn ai ký cho đến những phút chót trước 10 giờ 30 tối nay. Tôi muốn chờ đến thời hạn cuối cùng.

- Tại sao?

- Có điều gì đó có thể xảy ra. - Mason nhìn Evelyn Bagby một cách sắc bén nói.

- Việc gì khác có thể xảy ra.

Mason cười nói.

- Chúng ta đang có nhiều việc phải làm trong cùng một lúc. Tất cả mọi việc đều có thể lật ngược lại. Hãy nói cho tôi về vụ bị cướp đường đi.

- Như tôi đã nói với ông, tôi nhảy vào chiếc xe cà tàng của tôi và mở máy phóng thẳng xuống con đường đồi tắt mà ông đã chỉ cho tôi. Tôi chạy chưa xa lắm, vừa mới quẹo khỏi con đường Mulholland Drivet thì tôi để ý có một xe đang chạy phía sau tôi, ngọn đèn pha phản chiếu qua kính chiếu hậu đã làm tôi khó chịu, tôi chậm xe lại, chạy sát lề đường và hạ kính chiếu hậu bên trái xuống lấy tay ra hiệu cho chiếc xe vượt qua. Thay vì vượt qua, hắn lại tiến tới chạy song song với tôi và bất thình lình quẹo mạnh muốn ép xe tôi ra khỏi con đường.

- Lúc đó cô làm gì? - Mason hỏi.

- Tôi đạp mạnh chân ga và vọt tới trước... cám ơn trời... lúc ấy tôi lại có đủ lanh trí để làm như vậy. Tôi có đủ thời gian để quay sang nhìn hắn trong chớp mắt và điều tôi nhìn thấy đã làm tôi tê cóng người.

- Cồ đã nhìn thấy gì? - Mason nói.

- Tôi nhìn thấy hắn chùm kín đầu bằng một cái bao vải hoặc cái áo gối, được khoét hai lỗ chỗ hai con mắt và được giữ lại bằng một sợi dây, một sợi ruy-băng hay một sợi cao su, tôi không rõ lắm. Tôi chỉ nhìn thấy hắn trong một chớp mắt và chỉ có vậy thôi. Mỗi lần tôi nghĩ tới, tôi muốn nổi gai ốc vì sợ hãi.

- Sau đó thế nào?

- Sau đó tôi phóng nhanh xuống con đường đồi núi đó và hắn đuổi theo tôi. May mắn làm sao, lúc đó tôi nhớ tới khẩu súng. Tôi móc súng ra và ngay lúc đó hắn đã tiếp tới chạy song song với tôi, hắn phóng như điên và lần này tôi chắc hắn sẽ cố gắng ép đẩy tôi ra khỏi con đường, tôi vội chĩa súng qua cửa và bóp cò bắn nhanh hai phát.

- Lúc đó cô lái xe bằng một tay?

- Đúng vậy! Tôi lái xe bằng tay mặt, tay trái cầm súng đưa ra thật xa cố để cho hắn thấy tôi có súng, tôi đã hướng súng đại khái về phía xe của hắn và bóp cò hai lần.

- Và điều gì đã xảy ra?

- Và đã có hiệu quả - Cô nói - Ngay khi hắn biết tôi có súng, hắn mất hết háo hức đuổi theo tôi.

- Hắn thắng xe lại?

- Hắn đạp thắng quá mạnh làm chiếc xe lao đao trơn trượt trên đường, hai ngọn đèn trước chiếu qua chiếu lại và cuối cùng như lùi lại thật xa.

- Và cô tiếp tục chạy tới.

- Tôi tiếp tục chạy tới, tôi vất khẩu súng sang ghế bên cạnh, hai tay nắm chặt tay lái, tôi phóng tới như điên và quẹo những cua mà không giảm tốc lực.

- Cô không nghĩ hắn tiếp tục đuổi theo cô à?

- Tôi biết hắn không đuổi theo, vì qua kính chiếu hậu tôi không còn thấy ánh đèn nữa.

- Tốt lắm - Mason nói - Cô đã làm hắn sợ và bỏ ý định. Tuy nhiên... có thể có điều không tốt lắm.

- Ông muốn nói gì?

- Cô có một khẩu súng ai đó đã nhét vào ngăn kéo của cô và bây giờ nó đã được bắn ra hai phát - Mason nói - Nếu sau này cô được gọi để giải thích điều này thì chỉ có mình cô làm chứng cho điều đó. Điều này không tốt lắm đâu. Tôi nghĩ chúng ta phải báo cho quận trưởng biết sự việc đã xảy ra, Delia, xin lỗi tránh cho tôi ra một chút được không? Tôi nghĩ tốt nhất tôi là người phải gọi điện thoại.

Delia Street né ra khỏi ghế nệm để Mason có thể đi ra.

Ông đi ra chỗ để điện thoại, quay số văn phòng quận trưởng và nói :

- Đây là luật sư Perry Mason, tôi đang ở nhà hàng Joshua Tree

Cafe. Tôi có một thân chủ đang ngồi với tôi, cô ta đã gặp phiền phức trên đường núi đằng sau Hollywood. Có người đã muốn chặn cướp cô ta, hắn đã muốn ép cô bắn ra khỏi đường hoặc ép cô vào lề đường buộc cô phải dừng lại. Rất may là cô ta có một khẩu súng mang theo mình, cô ta đã bắn hai phát để làm cho tên cướp sợ và bỏ đi. Ông có điều tra thêm về vụ này không?

- Ông nghĩ rằng không à? - Người trả lời điện thoại nói - Tôi sẽ cho vài phụ tá của tôi đến gặp ông trong khoảng mười hoặc mười lăm phút nữa. Chúng ta đã gặp nhiều phiền toái trên con đường núi này. Có rất nhiều vụ hãm hiếp đã xảy ra mà chúng tôi không muốn cho báo chí biết vì muốn giữ bí mật cho nạn nhân. Đây có lẽ là vụ chót mà chúng tôi đang theo dõi. Ông nói cô ta đã bắn hai phát súng hả?

- Chỉ là những phát súng đe dọa - Mason nói - Những phát bắn bừa, nhưng...

- Tôi có thể cá với anh hai tuần lễ lương bổng của tôi nếu cô ta đã có thời gian để ngắm và bắn trúng hắn - Người đàn ông nói - thì cái tên làm việc này chỉ là một diễn viên tôi. Bây giờ tôi có thể gặp anh ở đâu, ông Mason?

- Ở nhà hàng Joshua Tree Cafe. Hãy hỏi người quản lý.

- Tốt, tôi sẽ cho người tới ngay, trong vòng mười lăm phút, lâu lắm là hai mươi phút.

- Được chúng tôi chờ. - Mason nói.

Mason đặt điện thoại xuống và quay lại bàn. Người bồi bàn đang đem đồ ăn tới.

- Bây giờ chúng ta phải hiểu như thế này - Mason nói - Evelyn Bagly đang mang tới khẩu súng theo lời yêu cầu của tôi. Cô đã đi xuống con đường tối tăm đó. Tôi đã đề nghị cô ta mang theo khẩu súng đó. Nếu ai muốn nghĩ tôi đã cho cô khẩu súng thì cũng được đối với tôi. Ngay từ bây giờ chúng ta không bàn về khẩu súng và tại sao cô đã bất ngờ tìm thấy nó. Hiểu chứ?

- Ông muốn nói là các sĩ quan hỏi cung tôi? - Evelyn Bagby hỏi.

Mason gật đầu.

- Họ sẽ tới đây trong khoảng mười lăm hoặc hai chục phút nữa. Không có điều gì gay go đâu. Hình như họ đã nhiều lần gặp các phiền phức trên những con đường vắng vẻ này, một vài vụ như vậy đã xảy ra và họ rất muốn biết được những tin tức để họ có thể tóm được thủ phạm. Họ sẽ muốn cô mô tả cho họ về chiếc xe hoặc một vài điều gì khác mà cô ghi nhận được và có thể họ sẽ muốn cô chỉ cho họ đúng chỗ mà cô đã bị tấn công.

- Trời! Tôi không thể nói với họ một điều gì về cái xe cả. - Evelyn Bagby nói.

- Nhưng ít ra cô cũng biết nó là một chiếc xe mui trần hay

mui kín chứ, nó là một chiếc xe bình thường hay...

- Ồ phải nó là một chiếc xe trung bình, loại xe giá vừa phải, một chiếc xe mui kín, nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể nói với họ.

- Còn người lái xe. Cô có thể nhận dạng hắn không?

- Không, tôi không thể, có túi hoặc cái áo gối, hoặc cái gì đó hắn đã dùng để trùm kín đầu xuống đến ngang vai làm cho tôi không thể tả dạng hắn được. Hắn mặc một áo khoác ngoài. Cái túi hoặc cái áo gối đã được giữ chắc lại bằng một dải băng màu tối có thể là bằng cao su hoặc một sợi ruy-băng.

- Được, tốt lắm - Mason nói - Đừng lo nghĩ nữa.

- Ồ không sao, tôi sẽ qua khỏi thôi. Tôi đã trải qua nhiều điều còn xấu hơn thế này nữa, nhưng tôi chỉ hơi run thôi và... tôi hy vọng họ sẽ tới chỗ xảy ra sự việc và tôi sẽ chỉ rõ chọ họ. Điều này cũng cho tôi dịp được hộ tống trở về quán. Ông Mason, tôi nghĩ từ nay tôi sẽ sử dụng con đường dài nhưng an toàn hơn, không bao giờ sử dụng con đường tắt này nữa.

- Tôi không trách cô đâu - Mason nói - kể thì cũng khá nguy hiểm thật. Theo những gì họ mới nói qua điện thoại thì đã có nhiều phiền phức rồi. Thôi, hãy quên tất cả những điều này đi, chúng ta hãy lo ăn đã.

- Ông Mason, nếu tôi không có dịp nói với ông nữa, ông sẽ chấp nhận đề nghị cho sẽ dàn xếp chứ?

- Tạm thời cứ để như thế này đi - Mason nói - chúng ta hãy; chờ đến phút chót hãy hay.

- Chúng ta có thể chờ đến phút chót, ông Mason, nhưng đừng chờ quá lâu, số tiền này đối với tôi rất quan trọng.

- Cô đã cạn túi sao?

- Tôi đang tuyệt vọng vì không tiền.

- Còn về Steve Merrill, hay Staunton Vester Gladden thì sao?

- Tôi nghĩ tôi đã làm cho hắn phải lo sợ. Nhưng tôi sợ hắn cũng chẳng có bao giờ nổi tiếng... chỉ là diễn viên hạng thứ...

- Nhưng dĩ nhiên hắn đang cố gắng tống tiền Helene Chaney. Hắn có thể kiếm được một ít ở đấy.

- Nếu như vậy tôi có quyền lấy phần của tôi.

Mason nói.

- Tôi thấy hắn tự giới thiệu là Steve Merrill. Tôi tự hỏi hắn có dùng tên họ của hắn là Vester để làm tên đệm không? Cô có biết gì về điều này không?

- Tôi không biết gì về hắn cả. Tôi muốn nói những điều tôi biết về hắn đều là giả cả. Tất cả những điều hắn khoe khoang về mình đều là tầm bậy.

- Lúc đó tôi chỉ là một cố gái còn trẻ dại. Dĩ nhiên là tôi tin tưởng hắn có thể chỉ dạy dần cho tôi, hắn có thể nói cho tôi biết

điều gì không đúng, hắn phải cầm tay tôi như thế nào, tôi phải nhìn với ánh mắt làm sao, phải diễn tả bằng giọng nói thế nào, và... Tôi đã nghĩ hắn thực tuyệt diệu! - Cô cười chua xót.

- Thôi chúng ta ăn đi - Mason nói - Hãy quên những điều không mấy thích thú đi.

Được vài phút họ ăn trong im lặng, Evelyn Bagby rõ ràng vẫn còn bồn chồn, Delia Street thì ngó cô ta suy nghĩ, chỉ có Mason là có vẻ đang thưởng thức món ăn ngon.

Mike, người bồi, dẫn một người tới bàn, trông ông ta có vẻ cần cù của một nhân viên thống kê hơn là một phó quận trưởng.

- Chào tất cả - Người đàn ông nói - tôi là Ferron ở văn phòng quận trưởng đến. - Ông ta móc túi đưa ra một cái thẻ có ghi chức vụ là phó quận trưởng.

- Hãy ngồi xuống cùng ăn với chúng tôi - Mason nói - Tôi có thể kêu món gì cho ông?

- Không, cảm ơn. Tôi đang làm phận sự. Vấn đề là chặn cướp giữa đường như thế nào?

- Tôi là Perry Mason - Luật sư nói vừa đứng dậy bắt tay - Đây là cô Street, thư ký của tôi và đây là cô Evelyn Bagby, thân chủ của tôi.

- Tôi đã thấy ông ở tòa án vài lần, ông Mason. Tôi rất mừng được gặp cô, cô Street. Vụ chặn cướp đường như thế nào?

- Cô Evelyn Bagby đã bị chặn cướp giữa đường. - Mason nói.

Người phó quận trưởng gật đầu, hỏi.

- Ở đâu? - Và rút ra một cuốn sổ tay.

- Cô Bagby - Mason nói - vừa mới bắt đầu làm việc tại quán Crownerest Tavern. Ông biết chỗ đó chứ?

Ông phó quận trưởng gật đầu.

- Cô ta đang đi xuống con đường ở phía sau, con đường dốc mà.

- Tôi biết!

- Con đường ít người sử dụng và cô ta đang lái xuống...

- Lúc mấy giờ?

- Lúc đó mấy giờ, Evelyn?

- Tôi không có đồng hồ, nhưng tôi có thể nói vào khoảng bốn mươi phút trước đây.

- Điều gì đã xảy ra? - Ferron hỏi và nhìn thẳng vào cô ta.

- Cô ta hơi bị khủng hoảng - Mason tiếp lời - Tôi nghĩ tôi có thể cho một hình ảnh rõ ràng về điều này. Có ai đó đã muốn ép xe cô ta bắn ra khỏi con đường và hắn đã gần thành công.

- Điều gì đã cản hắn lại.

- Cô Bagby đã bắn hai phát. - Mason nói.

- Bắn hai phát bằng gì?

- Bằng khẩu súng cô mang theo!

- Cô mang một khẩu súng hả? - Ông phó quận hỏi Evelyn Bagby một cách gay gắt.

- Bình thường thì không - Mason nói - nhưng bây giờ thì có, thực ra cô Bagby đã mang khẩu súng này theo yêu cầu của tôi.

- Cô không có giấy phép mang súng phải không? Cô Bagby?

- Ồ! Trời ơi! - Mason phản đối - Thế này là thế nào? Chúng tôi gọi để báo cáo về một vụ cướp đường, có thể là một vụ mưu sát và ông bắt đầu bằng cách muốn đặt nạn nhân vào vị trí bị cáo. Thôi bỏ đi. Hãy ngừng vụ báo cáo lại. Cứ nói là nạn nhân từ chối báo cáo.

- Tôi phải báo cáo những sự kiện. Tôi chỉ muốn hỏi cho rõ thôi mà.

- Thôi được, cô ta có một khẩu súng. Cô mang theo do yêu cầu của tôi. Tôi có lý do đặc biệt để yêu cầu cô mang nó theo. Và theo lời khuyên của tôi, cô ta sẽ không trả lời thêm câu hỏi nào về khẩu súng.

- Bây giờ ông có muốn biết về vụ cướp đường không?

- Lẽ dĩ nhiên là muốn. Vì vậy mà tôi, đã phải phóng lẹ tới đây. Chúng tôi rất quan tâm đến những vụ cướp đường trên những con lộ tối tăm ở phía trên Hollywood. Đã có những tội ác xảy ra ở đó. Cô Bagby, nếu cô đã bắn hai phát chĩa vào hắn, tôi hy vọng cô bắn trúng hắn chứ.

- Ồ! Không đâu - Evelyn nói - Tôi chỉ bắn bừa cốt ý làm cho hắn sợ, để không tấn công nữa.

- Cô Bagby này, đây là điều quan trọng cô có thể tả cho tôi về cái xe và người lái chiếc xe đó?

Evelyn Bagby nói :

- Đó là một chiếc xe mui kín, tôi nghĩ nó còn khá tốt, nó còn bóng loáng. Xe được mở đèn pha nên đã phản chiếu qua kính chiếu hậu và kính trước làm lóa mắt tôi. Tôi muốn nó vượt qua nên đã mở kính cửa bên đưa tay ra hiệu cho nó qua.

Ferron gật đầu.

- Và - Evelyn Bagby nói tiếp - hắn tiến thật nhanh đến đàng sau xe tôi. Tôi thắng bớt xe lại, hắn vẫn sử dụng đèn pha. Hắn chạy ngang xe tôi và bất thình lình hắn bẻ quặt tay lái muốn ép hất tôi ra khỏi con đường.

- Lúc đó cô làm gì?

- Nếu tôi vẫn còn thắng xe lại thì hắn đã đẩy tôi ra khỏi lề đường rồi. Lúc đó tôi vội đạp lút ga vọt lên phía trước và tôi nghĩ đã làm hắn chưng hửng, tôi quay sang định la hắn, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy hắn tôi lạnh toát người. Tôi biết rõ là hắn muốn đẩy tôi ra khỏi con đường.

- Cô thấy hắn như thế nào? - Ferron hỏi.

- Hắn trùm một bao đựng bột hoặc một áo gối vào đầu, được

cắt thủng hai cái lỗ cho hai con mắt. Cái túi này được giữ lại bằng hai dải ruy-băng một dây cao su cột quanh trán. Thật là một hình ảnh đáng ghê sợ làm cho tôi nổi gai ốc.

- Rồi cô làm gì sau đó?

- Tôi đạp lút ga và gần như không suy nghĩ tôi với lấy khẩu súng và...

- Cô lấy ở đâu ra khẩu súng?

- Ở trong túi xách của tôi. Trên cái ghế ngay cạnh tôi.

- Và sau đó cô làm gì?

- Tôi đưa súng sang tay trái và tôi bắn bừa một phát qua cửa xe, tôi nghĩ phát đạn thẳng góc với mặt đường và thật nhanh tôi quay súng một chút ra sau và bắn một phát tiếp theo.

- Cô bắn vào hắn?

- Trời ơi! Không. Tôi không ngắm vào hắn, phát thứ nhất tôi bắn bừa và phát thứ hai tôi chĩa súng xuống muốn bắn vào... không vào cái gì đặc biệt cả, nhưng tôi đoán khoảng ngang với hai ngọn đèn trước. Nó đã trúng một cái gì đó làm phát ra tiếng kêu như trúng vào kim khí hay cục đá.

Ferron lắc đầu.

- Chúng tôi đã có nhiều chứng cớ về một tên gây tội ác đồi bại với phụ nữ trên những con đường vắng vẻ này và...

- Với mặt được che kín bằng những cái túi? - Mason nói.

- Không - Ferron nói - đây lại là một góc độ mới. Phần lớn tên này không có đeo mặt nạ, hắn là một tên ác ôn, liều mạng, dữ tợn có lẽ ông đã đọc báo về điều này rồi, nhưng phần lớn không được đăng báo, những cô gái bị hắn tấn công không muốn được đưa lên báo và chúng tôi đã giữ kín một số sự việc này.

Mason lấy khẩu súng ở trong túi xách của Evelyn Bagby ra và hỏi :

- Ông có muốn coi qua khẩu súng không?

- Không - Ferron nói - Điều này không có gì... Sao? Đó là khẩu súng bằng hợp kim nhôm kiểu mới phải không?

- Đúng đó. - Mason nói.

- Một khẩu súng nhỏ thật tuyệt. - Ferron với tay cầm lấy cân nhắc thử.

- Khẩu súng này - Mason nói - đã được Evelyn Bagby mang theo chỉ dẫn của tôi.

- Được, tốt hơn hết là chúng ta nên lên tới con đường đó - Ferron nói - có một phần trăm may mắn là hắn còn luẩn quẩn ở đâu đó. Có thể cô đã làm cho hắn sợ hãi và hắn sẽ không ló ra trong cả tuần lễ. Điều gì đã xảy ra sau khi cô bắn, cô Bagby?

- Hắn đạp mạnh thắng. Hắn phải đạp thắng thật mạnh vì tôi đã thấy những ngọn đèn trước đảo qua đảo lại và chiếc xe bị trơn trượt.

- Và sau đó?

- Sau đó tôi quẹo một cái cua và... một lúc khá lâu sau đó tôi không thấy ánh đèn nào phía sau cả.

- Khá lắm! Cô thực đã làm hắn sợ hãi.

- Hắn thường chọn lựa tấn công những phụ nữ không có khả năng chống cự. Họ sẽ mềm như bún trong tay hắn. Nếu hắn ta đúng là tên mà tôi nghĩ, tôi nghĩ có một ngày tôi sẽ tóm cổ được hắn.

- Tôi hy vọng - Mason nói - chúng ta sẽ làm việc này một cách kín đáo không lộ ra ngoài.

- Ồ chắc chắn - Ferron nói với Mason - Thực ra những sự việc như thế này không được báo chí lưu ý tới lắm. Nhưng ông cũng đừng lo lắng, chúng tôi để vấn đề này trong một báo cáo mật.

- Tôi mong rằng ông sẽ làm như vậy.

- Ông có định lên đó bây giờ không? - Mason nói.

- Ồ chắc chứ. Chúng tôi sẽ lên ngay - chúng tôi mong rằng cô Bagby sẽ đi cùng chúng tôi và chỉ cho chúng tôi đúng chỗ đã xảy ra sự việc và dĩ nhiên là nó nằm trong phạm vi của thành phố nên chúng tôi phải báo cáo lên thành phố và để cảnh sát thành phố lo vụ này, tuy nhiên chúng tôi biết rõ những vụ việc xảy ra trên con đường vắng vẻ này, nên chúng tôi sẽ sát cánh làm việc cùng cảnh sát thành phố.

- Ông thấy đó, rình mò là nhiệm vụ đặc thù của chúng tôi. Tôi và cộng sự của tôi đã nhiều đêm đi tuần tra những con đường này và hy vọng một ngày nào đó chúng tôi sẽ tóm cổ được một tên trong bọn này khi hắn đang hành động.

Mason ra dấu cho người bồi, cộng thêm 20% tiền boa cho tấm séc và ký tên.

- Thôi, chúng ta đi đi - Ông nói - Ông có người cộng sự hả, Ferron?

- Phải, ở ngoài!

- Nào - Mason nói - cô Bagby và tôi đều có xe. Tôi và ông có thể đi xe với cô Bagby. Cộng sự của ông lái xe của ông và cô Delia lái xe của tôi, như vậy ông có thể dễ dàng hỏi thêm những điều ông cần biết trong khi chúng ta đi lên con đường núi đó.

Mason cầm lấy khẩu súng, hất trục lăn ra ngoài cho thấy hai vỏ đạn và bốn viên đạn.

Ferron hình như không mấy quan tâm đến khẩu súng.

- Cô thật là can đảm và bình tĩnh, cô Bagby - Ferron nói - Tôi mong muốn có thêm một ít phụ nữ như cô, họ có đủ sáng suốt và lanh trí để bóp cò đúng lúc.

Mason cầm khẩu súng và bỏ vào tói áo của ông.

Ferron đứng dậy, nói.

- Thôi, xong cả rồi chứ, chúng ta đi thôi!

Chương 8

Đoàn xe ba chiếc rời khỏi con đường lớn và tiến lên con đường núi dốc ngoằn ngoèo.

- Hãy nói với chúng tôi khi đến chỗ đó, Evelyn. - Mason nói.

- Được. Tôi không chắc lắm về... tôi nghĩ đó là... chờ một chút, ngay ở gần chỗ cua này... chạy chậm một chút khi chúng ta quẹo cua vì đó là...

- Ê, coi kìa! - Ferron nói - Mọi người có thấy không?

- Cái gì vậy? - Mason hỏi.

- Cái lan can đường kìa.

- Tôi không thấy gì.

- Đó, nó bị bể rồi. Ngừng một chút! Nhớ kéo thắng tay nhé. Đây là con đường dốc đấy.

Mason ra hiệu cho chiếc xe đàng sau trong khi Evelyn Bagby thắng xe ngừng lại.

Ferron ra khỏi xe và biến vào bóng đêm.

- Ông có nhìn thấy gì không, ông Mason? - Evelyn Bagby hỏi.

- Tôi có thể quay lại và nhìn thấy - Mason nói - Hình như có chiếc xe nào đã tông qua lan can đường.

Cánh tay của Evelyn Bagby bất chợt rung lên vì sợ hãi, Mason cảm thấy rõ ràng điều này vì tay cô ta tỳ lên bàn tay của ông.

- Ồ, ông Mason, có thể có một người nào đó đã thế chỗ của tôi? Có thể hắn đã đợi một phụ nữ nào khác chạy qua và hắn đã ép quá mạnh lên xe của cô ta đã tông qua lan can đường. Có nghĩa là... nếu tôi không có khẩu súng tôi đã ở dưới đó rồi!

Mason nói nhỏ :

- Hãy ngồi yên và đừng nói gì cả. Nếu có điều gì xảy ra dưới đó thì cô phải làm như đã kiệt sức rồi, để mọi việc cho tôi lo.

Ferron từ phía dưới chạy trở lại xe.

- Ông chờ ở đây nhé, ông Mason - Ferron nói - Một chiếc xe chắc chắn đã nhào xuống cái dốc kia. Rõ ràng là nó đã tông qua lan can chắn đường. Tôi và người cộng sự của tôi sẽ lấy một đèn pin và xuống đó xem, có thể tìm thấy gì đó. Tốt hơn hết là ông nên để chiếc xe lại và để bánh sau lấn vào lề đường. Chỗ này khá dốc nếu dùng thắng không thì cũng không an toàn lắm đâu.

- Tôi có thể giúp gì ông không? - Mason nói.

- Chưa cần đâu, đợi xem sao đã, rõ ràng là tên cướp đường đó đã muốn ép một người nào đó xuống chỗ dốc, có thể hắn đã lầm cô Bagby với ai đó, hoặc hắn đã cố gắng ép cô gái đó ngừng lại và... dầu sao chúng ta sẽ biết câu trả lời ngay thôi mà.

Ferron lại lẫn vào trong bóng tối.

- Bây giờ hãy nhớ đây Evelyn - Mason nói - hãy bình tĩnh, nhưng khi cần có thể sử dụng tất cả mưu ma chước quỷ của phụ nữ như khóc lóc, làm mình làm mẩy, phong giựt, ngất xỉu và v.v...

Ferron và người cộng sự lái chiếc xe của họ sát lề đường, lấy ra một chiếc đèn pha rọi và đứng ở chỗ lan can bể, chiếu một luồng sáng xuống chỗ dốc cạnh sườn núi.

Delia Street đi lên gặp Mason và Evelyn Bagby cô hỏi.

- Cô không ngắm kỹ chứ?

- Trời! Không đâu, tôi chỉ đưa khẩu súng qua cửa xe và bắn bừa thôi. - Mason bắt gặp ánh mắt của Della, nói.

- Tôi sẽ đi coi xem, Delia, cô ở đây nói chuyện với Evelyn.

Mason đi tới chỗ lan can bị bể.

- Thấy gì không? - Mason hỏi.

- Có, có một chiếc xe dưới khe núi - Ferron nói - Chúng ta sẽ lấy một sợi dây thừng cột vào trụ lan can, như vậy chúng ta có thể lần xuống mà khỏi sợ té. Ô kê, đây rồi.

Người cộng sự của Ferron xuất hiện với một cuộn dây thừng. Hắn cột chặt một đầu vào chiếc trụ lan can và ròng sợi dây xuống theo sườn núi.

- Chúng ta đi nào. - Ferron nói.

Hai người lần theo sợi dây đi xuống, Mason liếc nhìn lại chiếc xe của Evelyn, ông có thể nghe thấy Delia Street đang nói chuyện với Evelyn Bagby cố gắng làm cho cô ta không còn để ý đến những gì đang xảy ra bên ngoài.

Mason có thể thấy luồng ánh sáng rọi qua lại ở phía dưới. Thỉnh thoảng ông lại nghe thấy giọng kích động ở dưới đưa lên nhưng không hề báo cho họ biết được tìm thấy gì. Hình như họ đã quên mất những người ở trên này đang chờ đợi.

Mason nắm lấy sợi dây thừng lên qua lan can và từ từ lần xuống sườn dốc. Đêm tối đen như mực. Chỉ có luồng ánh sáng do ngọn đèn rọi qua lại và ánh sáng phản chiếu yếu ớt của những bảng hiệu và đèn nhấp nháy của Hollywood ở xa xa. Lấy bàn tay che trên mắt, Mason có thể thấy trong bóng tối dấu của bánh xe đã để lại, sau đó xe quay ngang và bay đi khoảng mười lăm, hai chục thước và đâm xuống khoét một mảng bên sườn đồi.

Mason tiếp tục nắm dây lần xuống một cách thận trọng. Những tiếng nói dưới khe núi đã rõ hơn và Mason có thể nghe thấy lời bình phẩm.

- ... Thật là một công việc hoàn hảo, nếu anh hỏi tôi.

- Chắc phải đi qua... cửa bên phải... mở...

- Tốt hơn nên gọi đội hình sự... Đây nằm trong phạm vi thành

phố.

Mason lần qua những bụi ngải đắng và tới đáy cửa khe núi, ở đây những bụi cây dày rậm rạp đã cản lại sức va chạm của chiếc xe lăn xuống.

- Sao, các ông tìm thấy gì vậy? - Mason nói.

Giọng của Ferron bất chợt trở nên khô khan, ông ta lên tiếng :

- Ông đến một mình chứ?

- Đúng vậy, các cô gái còn ở trong xe bên kia. - Mason nói.

- Hình như cô ta đã bắn trúng tâm điểm. - Ferron nói.

- Quỷ thật! - Mason la lên.

Ông ta đi lần theo con đường đã được hai người chặt bớt cây chung quanh chiếc xe. Chiếc xe bị lật ngược, bốn bánh chổng lên trời.

Chùm sáng của chiếc đèn rọi chiếu qua khung cửa kính chắn gió đã bể nát cho thấy một hình đầu người méo mó được chùm bởi một cái áo gối. Có hai lỗ được khoét cho cặp mắt và một bên áo gối đã ướt sũng máu.

- Chiếc cửa bên mặt đã mở - Ferron giải thích - nhưng nó lại ở phía dưới. Chiếc xe bị lật ngược nhưng hơi lăn tới nên phía bên trái xe cao hơn phía bên mặt. Chúng tôi đã phải chặt phá một con đường để có thể đi quanh xe. Chúng ta phải làm sao mở được một cửa xe. Hắn rõ ràng là đã chết cứng rồi. Nhưng chúng ta cũng phải chắc chắn đã, trước khi báo cho nhân viên điều tra về cái chết bất thường. Và tôi nghĩ chúng ta cũng cần phải báo cho đội hình sự. Không hiểu cô gái đó sẽ như thế nào khi cô biết đã xảy ra chuyện gì.

Mason nói.

- Ông muốn nói rằng cô ta chỉ bắn bừa với tay trái mà đã trúng đích như vậy à?

- Đó là cách bắn nguy hiểm nhất - Ferron nói - những cuộc điều tra cho biết khi một người bị kích động, họ sẽ bắn theo bản năng, giống như lấy tay mà chỉ vậy.

Người cộng sự của Ferron nói :

- Chúng ta có thể nạy cái cửa này ra, Bill hay chúng ta đập bể kiếng.

- Tôi ghét đập bể kiếng, hãy thử nạy cái cửa coi!

- Cái trước thì bị kẹt cứng rồi, chúng ta có thể mở cái sau.

Dùng cái rìu chặt cây, họ đã mở tung được cái cửa sau phía trái xe. Ferron lách mình vào và lấy tay bắt mạch cái xác - mạch không đập. Ông ta nói :

- Hắn đã chết rồi - Ông với tay lấy phiếu đăng ký xe ở cái trục cùa vô lăng có được không?

- Tôi sẽ cố gắng. Hãy giữ yên cái cửa mở. Tôi nghĩ tôi có thể lấy được.

Ferron nhoài người tới cho đến khi tay ông ta với tới cái phiếu đăng ký xe treo ở trục của vô lang. Ông lấy tay gỡ lấy phiếu kiểm soát và bò lùi ra khỏi xe.

- Úi chà! - Ông ta nói trong khi lấy tay phủi quần áo - Tôi muốn ngộp thở luôn, chui vào chui ra khó quá. Gân cốt muốn dãn hết ra rồi.

- Anh đã lấy được cái gì thế? - Người cộng sự hỏi Ferron.

- Xe được đăng ký với tên Oscar B.Loomis - Ferron nói - Chúng ta có địa chỉ ở địa phương này, không hiểu liệu tên này có phải là Loomis không?

- Khó nói lắm! Có thể là một cái xe ăn trộm. Thôi chúng ta quay lên đi và... ồ ồ. Mưa tới rồi.

Trong lúc anh ta nói thì những giọt mưa đầu tiên đã lách tách rơi xuống chiếc xe bị lật ngược.

- Những hạt mưa thật lớn - Ferron nói - Khi nói bắt đầu thế này có nghĩa là trận mưa lớn sẽ ấp đến tới ngay. Thử coi xem chúng ta có thể quay trở lên kịp trước khi sợi dây bị dính đất ướt và trơn trượt.

- Nếu trời mưa thì thật là khó khăn khi kéo cái xác chết ra khỏi xe và kéo chiếc xe lên con đường.

- Chúng ta sẽ kéo cái xác ra khỏi xe. - Ferron nói với người cộng sự - Còn chiếc xe thì để công ty trục kéo lo.

- Ông nghĩ sự việc đã xảy ra như thế nào? - Mason hỏi.

- Cũng dễ hiểu thôi - Ferron nói - kính cửa phải của chiếc xe được hạ xuống - tên này trong lòng chắc cũng thấy hứng khởi nên hắn đã định ép cô ta sát vào lề đường để bắt cô ta rời khỏi xe và lên xe của hắn. Đây là điều hắn đã làm. Phát đạn của cô ta bắn đúng ngay phía đầu phải của hắn. Thân hình hắn chồm tới đè lên vô lăng xe. Cô ta đã tả chiếc xe chao đảo do hắn đạp thắng mạnh, thật ra tôi nghĩ chiếc xe đã đụng lề đường bị bật ra rồi lại nhảy lên trên lề, tông qua lan can và lao xuống dưới.

Mưa mỗi lúc càng nặng hạt.

Mason nói :

- Thôi, tôi lên đây, các ông không muốn lên trước chứ?

- Không, ông lên trước đi. - Ferron nói, Mason lần theo sườn dốc tới chỗ sợi dây, bất chợt mưa đổ ào ào xuống như suối.

Mason nói.

- Hay các ông lên trước đi và.

- Không, ông lên đi - Ferron nói - Có điều nên cẩn thận, đừng để trượt tay vì sợi dây ẩm ướt. Đây là một sườn đồi dốc nếu té thì rất nguy hiểm.

Mason lần theo sợi thừng leo lên một cách hết sức cẩn thận. Đất bụi dính vào sợi thừng gặp nước thành một thứ bùn trơn trượt.

- Quỷ ơi! - Ferron nói - Đáng lẽ chúng ta phải mặc áo mưa.

- Tôi nghĩ không còn xa lắm đâu. - Mason nói.

- Mang chiếc đèn rọi này thật mệt - Người cộng sự của Ferron cằn nhằn - Tôi đã quàng nó qua vai đeo trên lưng thế mà nó cứ đập vào lưng và...

- Chúng ta gần tới rồi - Mason nói - Tôi đã thấy rõ cái lan can ở trên đầu rôi. Đây tôi đã tới rồi. Đưa đèn rọi tôi cầm cho.

- Thôi, cám ơn, còn một hai bước nữa thôi.

Mọi người đã lên đến mặt đường, cơn mưa đang trút xuống làm nổi bong bóng trên lề đường.

Mason lật cổ chiếc áo choàng lên, nói :

- Thôi được, các ông biết có thể kiếm tôi ở đâu rồi. Evelyn Bagby ở Crown Crest Tavern. Chúng tôi tới đó bây giờ đây.

- Đi đi - Ferron nói - Chúng tôi sẽ trở về xe dùng bộ đàm để báo cho cảnh sát thành phố và pháp y tới khám nghiệm tử thi.

Họ chia tay nhau và chạy dưới mưa về xe của mình.

- Anh! - Della la lên - Anh ướt hết rồi, và muốn tắt thở luôn.

Mason nói :

- Đó là một sườn đồi dốc.

Mason ngừng một chút, thở hổn hển nói :

- Delia, cô chạy thẳng lên Crowncrest Tavern với Evelyn, như vậy cô sẽ không bị ướt, tôi sẽ chạy xe tôi và chạy theo các cô ngay.

- Không anh đã ướt hết rồi. Anh phải...

- Đi đi. - Mason nói với cô ta và chạy ngược xuống xe của mình ở dưới, khi chạy qua xe của hai sĩ quan cảnh sát, ông thấy họ đang gọi cho văn phòng quận trưởng, đèn trên trần xe mở sáng.

Mason chạy với chỗ chiếc xe của ông mà Delia Street đã đậu, ông mở vội cửa và lết vào chiếc ghế chỗ tay lái. Xe của Evelyn Bagby đã từ từ chạy lên dốc. Mason mở máy bật đèn pha. Ánh đèn sáng cho thấy con đường nhỏ hẹp, như được che phủ bằng một tấm màu xám nước mưa.

Mason đạp ga tiến tới, hai cái gạt nước mặc dù được để ở tốc độ nhanh nhưng cũng không gạt kịp nước để có một tầm nhìn tốt.

Với Evelyn Bagby dẫn đầu, hai chiếc xe từ từ tiến đến con đường dốc ngoằn ngoèo, cuối cùng đã lên tới đỉnh và nhập vào xa lộ Mulholland Drive. Và cách đó chục thước là ánh đèn bảng hiệu Crownerest Tavern sáng trưng dưới màn mưa.

Mason đậu xe gần cửa. Evelyn lái xe vòng ra phía sau và đậu vào bãi dành riêng cho nhân viên của quán.

Mason chạy nhanh tới cửa chính gặp Joe Padena đứng đón.

- Chào Joe - Mason nói - thời tiết thật tốt cho mấy con vịt.

- Cơn mưa này - Joe càu nhàu nói - đừng tưởng nó mưa từ một hai giờ sáng và sẽ ngưng lúc mười, mười một giờ, không đâu, nó bắt đầu từ sáu, bảy, tám, chín giờ. Ra đã mưa nó mưa như trút cho đến khi cửa hàng đóng cửa. Sau đó nó ngừng, sáng hôm sau mặt trời lại sáng, trời xanh mà đồ ăn thì hư thúi.

Tối nay tôi đã định làm một món đặc biệt: sườn bò chiên. Như vậy ông có biết món ăn cho trưa mai là gì không? Để tôi nói cho ông nghe. Sườn bò chiên lạnh và hôm sau nữa thịt bò bầm chiên.

Những đêm như thế này thì cả đống thức ăn phải đổ vào thùng rác. Tiền lời bay qua cửa sổ hết. Không ai lên trên này khi trời mưa cả.

- Thật là đáng buồn nhỉ? - Mason tỏ ra thông cảm.

Evelyn Bagby và Delia Street đi vào bằng cửa bên. Joe Padena nhìn đồng hồ tay.

- Cô ta chậm trễ, nhưng đó là lỗi tại tôi - Mason nói - Cô ta làm việc thế nào?

- Được lắm, trưa nay cô ta đã làm rất tốt. Một cô gái xinh đẹp, cô biết sử dụng nụ cười và kiếm được tiền boa khá. Đó chính là một nghề đấy. Cười quá lố, họ sẽ buồn phiền, đùa rỡn với họ nhưng có giới hạn. Đó là điều tôi vẫn nói với mấy cô gái. Khi họ đã ngà ngà say, hãy làm như thật bận rộn để chuồn đi, anh không thể tán tính gạ gẫm một cô gái khi cô ta đang bận làm. Khi họ dễ thương, có thể ngồi lâu hơn, hãy làm cho mọi người được sung sướng vui vẻ. Như vậy cửa hàng sẽ phát đạt và tiếp viên kiếm được nhiều tiền boa. Cô ta là một cô gái tốt.

Mason tiến về phía hai cô gái :

- Ông muốn ăn chứ? - Padena hỏi một cách hy vọng.

- Rất tiếc, Joe. Chúng tôi mới ăn xong. - Mason nói.

Padena khẽ nhún vai và làm bộ mặt tiếc nuối.

- Tuy nhiên, - Mason nói - tôi sẽ uống vài ly rum nóng tại quầy rượu.

- Tốt lắm!

- Và tôi muốn nói chuyện với Evelyn Bagby và...

- Đừng uống rượu trước khi anh nói chuyện với cô ta - Padena nói - nếu không cô ta sẽ là gái loại B. Anh muốn nói chuyện với cô ta, hãy lên đây uống rum hâm nóng - OK - Mason nói.

Ông đi tới chỗ Delia Street và Evelyn Bagby đang đứng.

- Tôi muốn nói chuyện với cô một lúc. Evelyn - Mason nói - Joe yêu cầu tôi nên nói chuyện với cô ở trong phòng của cô. Không sao đâu. Tôi đã nói với ông ta cô về muộn là lỗi tại tôi.

Cô gật đầu và dẫn đường đi qua phòng ăn trống trơn tới một hành lang có mái che và mưa vẫn ào ào rơi trên mái. Tới một cái

cửa cô mở ra, bước xuống một cầu thang, quẹo trái vào một hành lang khác, tới cuối đường cô mở một cánh cửa và nói :

- Xin mời vào tệ xá!

Mason đứng tránh sang một bên nhường cho Delia Street vào trước, sau đó ông bước vào và bất thình lình.

- Gì vậy anh? - Cô hỏi.

Mason chỉ tay về phía cửa sổ lớn nằm ở hướng đông cuối căn phòng mở nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

- Cái gì vậy? - Evelyn Bagby hỏi.

- Cái cửa sổ đó - Mason nói - Hãy kéo màn che lại.

Cô ta tiến tới nắm một sợi dây và kéo màn che cửa sổ lại.

- Đây là lần đầu tiên nó được kéo màn che?

- Ông muốn nói từ khi tôi đến ở đây?

Mason gật đầu.

- Vâng. Tuy nhiên không có ai có thể nhìn vào phòng được nếu không kê một cái thùng hay cái gì đó để đứng lên.

- Nhưng tại sao lại phải treo màn ở cửa sổ nếu không ai nhìn vào được bên trong phòng?

- Ồ - Cô nói - nếu nói như ông thì có một khoảng đất cách đây độ trăm mét ở đó họ đang xây cất những căn nhà mới. Nếu người nào đó dùng ống nhòm để nhìn thì có thể thấy rõ trong phòng. Nhưng một người con gái đang ở một căn phòng như tôi đây thì chẳng còn bao nhiêu đức tính rụt rè, e lệ nữa.

Tôi rất ghét bị quấy rầy bởi những kẻ dán mũi vào cửa sổ để nhìn, nhưng có ai đó muốn nhìn trộm tôi, cách xa cả trăm thước bằng ống nhòm khi tôi đang thay quần áo, thì tôi thấy hắn cũng xứng đáng được hưởng một chút bù đắp cho công lao của hắn.

Cô ta cười lớn.

Mason không cười. Ông nói :

- Chỉ cho tôi chỗ cô tìm được khẩu súng.

Cô ta mở một cái ngăn kéo com-mốt.

- Bây giờ ở đây đã có nhiều đồ hơn là khi tôi tìm thấy khẩu súng, tôi đã để thêm đồ vào sau đó. Như ông biết tôi đã đi mua thêm đồ với một trăm đô-la ông đưa tôi, ông Mason.

- Cô sẽ quay lên làm việc ở lầu trên. - Mason nói - Cô có thể được mời đến để trả lời vài câu hỏi.

- Loại câu hỏi như thế nào? - Cô hỏi.

- Có một điều - Mason nói - cô có thể bị hỏi đi hỏi lại là đúng điều gì đã xảy ra lúc chiếc xe phóng tới sát đằng sau xe của cô.

- Được rồi, cứ việc thôi. - Cô nói.

- Có một xác chết ở trong chiếc xe rớt xuống khe núi, cái xác của một người đàn ông đã bị bắn trúng một viên đạn vào phía đầu bên phải. Đầu xác chết được bịt kín bằng một cái áo gối và...

- Cảnh sát nghĩ rằng phát đạn thứ hai của cô đã đi qua cửa

bên mặt của chiếc xe và đã giết hắn. Hiện nay thì họ cảm thấy cô như một anh hùng. Và rất cám ơn cô.

Cô ta đứng nhìn ông hai mắt mở lớn và kinh ngạc.

- Ông Mason, cứ nghĩ rằng tôi... đã giết một người, dù là tôi... tôi không cố ý...

- Điều đó làm cho cô cảm thấy như thế nào? - Mason hỏi.

- Tôi không biết, tôi chưa thể quen với ý nghĩ đã giết người. Tôi không thể tin nổi... tại sao ông nhìn tôi như vậy, ông Mason?

Mason nói.

- Ngay bây giờ như tôi đã nói, cô là người được cảnh sát rất cám ơn, họ nghĩ rằng cô đã khử đi một tên cướp đặc biệt ghê tởm và tàn nhẫn chuyên môn rình rập các xe đỗ trên đường vắng, để cướp của những người đàn ông và hãm hiếp đàn bà. Nhưng về sau này thì có thể họ không dám chắc chắn lắm.

- Ông muốn nói gì ông Mason?

- Một điều mà họ chưa để ý đến.

- Điều gì vậy?

- Đèn không được mở trong chiếc xe nằm ở khe núi.

- Thẽ thì có thể nó không phải là cái xe đó...

- Nhưng cái xác đã đúng như là người mà cô tả hình dáng. Hắn có cái áo gối phủ lên đầu, được khoét hai lỗ cho hai con mắt và đã được giữ chặt bằng một sợi dây cao su.

- Thế thì có thể đúng là hắn. Có điều tôi không biết làm sao tôi có thể bắn trúng hắn, ông Mason. Tôi đã bắn bừa đi phát thứ nhất tôi biết là ở trước chiếc xe. Tôi chỉ đưa súng ra khỏi cửa và bắn, phát thứ nhì tôi hướng súng về phía sau một chút. Phát thứ nhì trúng cái gì nghe “keng” một tiếng.

- Cô có nhìn về hướng mũi súng không?

- Không, tôi đã nói với ông là lúc đó tôi cầm súng bằng tay trái và tay phải cầm vô lăng.

- Và chiếc xe của tên cướp chạy ngang hàng với xe của cô trong lúc đó?

- Không hẳn ngang hàng lắm, nhưng khá gần, đúng như vậy.

- Và cô đã có thể bắn vào đầu của hắn?

- Được, nếu... nếu cảnh sát nói tôi đã bắn, thì có thể tôi đã làm điều đó, nhưng... tại sao ông lại có thái độ đó, ông Mason? Có thể nào cái đèn đã bị tắt khi nó nhào xuống sườn núi đó, có thể bình điện đã bị bật ra hoặc dây cáp điện bị hỏng...

- Có thể như vậy - Mason nói - nhưng tôi không nghĩ là như vậy.

- Tại sao?

- Vì tôi đã có dịp nhìn thấy một thứ mà lúc đó các sĩ quan cảnh sát không để ý đến. Tôi đã nhìn công tắc đèn và thấy nó không được mở.

- Họ... họ không để ý đến điều đó.

- Lúc đó thì không - Mason nói - tôi biết chắc như vậy, trừ khi hắn tắt đi khi tôi bắn bởi vì hắn...

- Hắn đã không làm gì sau khi viên đạn bắn trúng hắn. - Mason nói.

- Vậy thì... phải có một điều nhầm lẫn nào đó. Chắc chắn là như vậy.

Mason đi về phía đầu chiếc giường, ông lật tấm phủ giường ra. Một chiếc gối có áo gối, một chiếc gối không.

- Chúa ơi! - Evelyn Bagby thốt lên.

- Một chiếc áo gối nữa đâu? - Mason hỏi.

Cô ta chỉ lắc đầu.

- Nó có được bọc áo gối khi cô đến đây không?

- Trời! Ông Mason, tôi không biết. Tôi không nhìn đến cái giường nữa. Tôi vào đây, tôi vào đây, tháo đồ của tôi và đọc tờ báo, sau đó tôi đi ra ngoài để gọi điện và ông Mason, ông có nghĩ rằng họ sẽ chấp thuận khả năng là tôi... là tôi đã nói dối.

Bất chợt cô có một quyết định.

- Chỉ có một việc phải làm.

- Điều gì đó?

- Lấy một cái áo gối khác trong tủ đựng chăn màn và lồng vào cái gối đó. Tôi nghĩ tôi biết chỗ để và...

Evelyn đi ra phía cửa. Mason nắm lấy tay cô và đẩy cô trở lại.

- Tại sao không? - Evelyn hỏi.

- Cô đang mua vé đi tới phòng hơi ngạt đó. - Mason nói.

- Nhưng, ông Mason, chúng ta không để họ biết được, chúng ta... tại sao vậy. Ông không thấy vị trí của tôi bây giờ như thế nào à? Có vẻ như là tôi đã giết một người. Sau đó chùm một cái áo gối vào đầu của hắn, đẩy chiếc xe nhào xuống khe núi, và nói với ông là tôi đã bất ngờ tìm thấy khẩu súng được để trong hộc tủ và bịa ra tất cả câu chuyện này, về vụ bị săn đuổi và tại sao đã bắn hai phát súng.

- Đúng như vậy. - Mason nói.

- Và nếu... Chúa ơi! Nếu đó hóa ra là một người...

Evelyn chợt ngừng lại.

- Tiếp tục đi. - Mason nói.

- Giả sử - Cô nói - nếu đó là một người mà tôi biết.

- Đó cũng là điều tôi đang nghĩ. - Mason nói.

- Ồ, trời ơi!

- Vì vậy - Mason nói - ngay phút đầu cô bắt đầu ngụy tạo ra một bằng chứng, cố gắng làm cho mình ở một vị trí tốt hơn thì có thể cô đang bước thẳng vào phòng hơi ngạt.

- Nhưng với những sự việc hiện thời, tôi không cách gì chứng minh cho câu chuyện của tôi... tôi không...

- Đó là điều đang làm phiền tôi. - Mason nói.

- Ông không nghĩ rằng tôi đã có tội vì ngụy tạo ra những chứng cứ đó, bịa ra một câu chuyện không thể có và đã phạm tội giết người một cách lạ lùng.

- Tôi đang cố giữ một đầu óc phóng khoáng trong lúc này. Bây giờ liệu cô có thể đóng vai một phụ nữ quá kích động, bị suy nhược thần kinh nặng, và đã hoàn toàn mất trí nhớ vì cô biết có thể cô đã giết ai đó? Liệu cô có thể đóng vai này đến nỗi một bác sĩ cũng phải tin là thực và phải chích cho cô một mũi an thần và bắt cô phải nghỉ ngơi đến trưa mai?

- Tôi có thể thử! Tôi nghĩ tôi là một diễn viên khá.

- Được rồi - Mason nói - như vây tôi đã nói với cô là có thể cô đã giết một người đàn ông, bây giờ cô làm như quá kích động đi và tinh thần sụp đổ hoàn toàn. Hãy gọi bà Padena. Đưa bà ta xuống đây - hỏi bà ta xem hai cái gối đều có áo không.

- Ông nghĩ cái áo gối chùm trên đầu người đó... là lấy ra từ giường này?

- Tại sao không? - Mason nói - Họ đã gài cô vào mọi việc từ trước đó. Họ đã để khẩu súng giết người vào tay của cô và để cô đã phải thú nhận là đã bắn hai phát súng. Nếu họ đã cố gắng gài cô vào tình trạng này được thì tại sao họ lại không thể lấy cái áo gối ở trên giường này? Chắc chắn là có kẻ nào đã làm điều này.

- Tôi chắc không cần phải đóng kịch bị kích động nặng. Sự việc này thật sự đã quật ngã tôi.

- Được rồi, hãy làm đi. Đưa bà Padena xuống đây. Hãy chỉ cho bà ta thấy những chiếc gối. Rồi Delia Street sẽ đẩy cô vào xe của cô và đưa cô tới gặp một bác sĩ, bạn của tôi. Ông ta sẽ biết phải làm gì. Ông ta sẽ chích cho cô một mũi để cho cô bình tĩnh lại. Cô sẽ biến mất trong một, hai giờ đồng hồ. Có điều trước khi rời khỏi đây, cô nên gọi điện thoại cho văn phòng quận trưởng và nói với họ về cái áo gối bị đánh cắp. Cô phải tỏ ra khá bị kích động khi nói qua điện thoại. Cô cũng sẽ nói cho văn phòng quận trưởng là cô mới được tôi cho biết tin là có thể cô đã giết một người. Cô có thể làm điều này không?

- Tôi có thể thử!

- Khả năng diễn xuất của cô bắt đầu được thử thách từ bây giờ. Nếu muốn thành công cô phải làm thật tốt. - Mason nói.

- Tôi... tôi sẽ cố gắng.

- Bây giờ còn một điều nữa cần phải nhớ - Mason nói - Ngay sau khi cô tỉnh dậy, cảnh sát sẽ tìm thấy cô. Trong những trường hợp bình thường tôi sẽ nói với thân chủ của tôi đừng nói gì với cảnh sát phóng viên và báo chí. Trong trường hợp của cô thì khác. Khi cô được hỏi đến thì phải thật ba hoa chích chòe. Hãy nói. Nói tất cả những gì cô biết.

Mason quay sang Delia Street.

- Cô biết phải làm gì chứ, Delia.

Della gật đầu.

- Nói với bác sĩ cô ta cần một giấc ngủ một hai tiếng - Mason nói với cô ta - Sau khi cô đã đặt Evelyn Bagby lên giường, lấy taxi đi ngay về văn phòng của Paul Drake. Tôi sẽ chờ cô ở đó. Đừng cho ai biết tôi ở đâu.

Cô lại gật đầu.

- Và sau đó ông sẽ ở đâu? - Evelyn Bagby hỏi.

- Tôi sẽ ra ngoài tìm kiếm những câu trả lời cho những câu hỏi mà cô sẽ bị hỏi - Mason nói với cô - Nhưng cô đừng lo về việc tôi ở đâu. Lúc đó cô như đã chết rồi đâu cần biết gì nữa.

Chương 9

Mason phóng xe vào chỗ bãi đậu, kéo thắng tay, tắt đèn và máy xe; ông nhảy ra khỏi xe và đi nhanh vào khu cao ốc làm văn phòng.

Người gác cửa điều hành thang máy nói :

- Chào ông Mason.

Mason đưa cho anh ta năm đô-la.

- Để làm gì vậy, thưa ông?

- Anh đã lầm rồi

- Tôi đã lầm làm sao?

- Tôi không phải là Mason - Perry Mason nói với anh ta - tôi có thể trông giống ông ta nhưng tôi không phải là ông Mason. Tôi là Harry Marlow và tôi muốn lên gặp ông Drake của hãng thám tử tư Drake.

Người gác cửa nháy mắt :

- Tôi hiểu ông Marlow. Xin lỗi. Tôi nghĩ ông giống ông Perry Mason - luật sư - khi tôi mới nhìn thấy ông, nhưng bây giờ tôi có thể thấy rằng đó chỉ có sự giống nhau về hình thức bên ngoài.

- Có khá nhiều người nói với tôi là tôi giống ông Mason - Mason nói - tôi muốn gặp ông ta một ngày nào đó. Ông ta là người như thế nào?

- Ồ, tuyệt vời! - Người gác cửa nói và nhét năm đô-la vào túi - Ông ta rất là rộng rãi. Xin ông ký vào sổ đăng ký này, ông Marlow.

Mason ký vào sổ. Thang máy ngưng - Mason đi ra và tiến thẳng đến văn phòng làm việc của Drake.

- Paul có trong phòng không? - Mason hỏi người tổng đài ca đêm.

Cô ta gật đầu và có vẻ đang bận rộn với công việc.

- Nói với anh ta tôi đã đến - Mason nói - nếu có ai hỏi cô có thấy tôi không thì cô không thấy nghe... trừ Delia. Khi cô ta trở về nói cô tới văn phòng của Drake, hoặc nếu cô ta gọi điện thì nối đường dây cho tôi.

- Nếu có một người nào khác hỏi tôi thì cô nói cô không thấy tôi nhé.

Cô tổng đài gật đầu.

- Cảnh sát phải không? - Cô ta hỏi.

- Phải, cảnh sát!

- Xin lỗi, ông có thể đi ra ngoài lại không, ông Mason?

- Tại sao?

Cô ta nói :

- Như vậy tôi có thể nói với họ rằng ông có đến đây độ một phút và đi ngay, và đó là lần sau cùng tôi thấy ông. Khi ông quay lại thì tôi đã vào toa-lét và không thấy ông. Tôi không thích nói láo với cảnh sát, ông Drake cũng không muốn tôi làm vậy.

- OK - Mason nói - tôi đi ra đây.

Mason rời khỏi văn phòng. Đợi ở ngoài hành lang khoảng ba mươi giây, rồi quay lại và đi vào văn phòng hãng thám tử tư Drake lần thứ hai. Lần này không có ai ở chỗ tổng đài cả.

Mason đi tới một cái cửa ra một hành lang có những dãy văn phòng. Ông ta đi tới văn phòng cuối cùng và mở cửa.

Drake ngồi tại bàn và đang nhai một ổ bánh mì nhồi thịt bầm và uống cafe.

- Chào Perry. Có gì mới lạ không?

- Nhiều lắm!

- Nói đi!

- Anh nói trước đi. Anh đã biết gì về khẩu súng. Có chút tin tức gì không?

- Nếu đó không phải là việc của tôi, Perry, tốt hơn là anh không nên làm trò khỉ với Mervyn Aldrich, hắn khó chơi đấy.

- Ai đang làm trò khỉ với Mervyn Aldrich?

- Anh chứ ai!

Mason ngồi xuống một cái ghế, gác chân lên một góc bàn nhăn răng cười với Drake và đốt một điếu thuốc.

- Anh đã lầm tôi với người khác rồi Paul!

Drake lắc đầu nói :

- Những khẩu súng đó kìa.

- Những khẩu súng nào?

- Những khẩu súng mà anh đang hỏi đó.

Mason giật mình bỏ chân khỏi cái bàn. Ông ta ngồi bật dậy. Mắt nhìn khó đăm đăm.

- Tiếp tục đi Paul!

- Anh điện thoại cho biết một số của một khẩu súng - Drake nói - Tôi đã có thể tìm ra dấu vết của nó vì nó mới được bán ra thôi. Đó là ở một cửa hiệu bán đồ thể thao ở Newport Beach.

- Tiếp tục!

- Mervyn Aldrich đã mua hai khẩu súng giống nhau vào ngày 25 tháng vừa qua.

- Hai khẩu súng?

- Đúng vậy!

- Anh biết gì về khẩu súng kia?

- Anh điện thoại cho biết khẩu súng số 17474 - LW hắn đã mua khẩu đó và cả khẩu 17475 - LW.

Mason ngồi yên suy nghĩ. Mắt theo dõi làn khói bay lên từ

điếu thuốc.

- Thế nào? - Drake hỏi.

- Hắn làm quỷ gì với hai khẩu súng? - Mason hỏi.

- Làm sao tôi có thể biết được - Drake nói - Hắn đã mua hai khẩu súng và trả bằng tiền mặt.

- Anh không biết hắn đã nói gì với người bán súng về.

- Hãy tội nghiệp tôi Perry, cửa hiệu đóng cửa. Nếu muốn kiếm người nhân viên bán hàng thì rất mất thì giờ. Tuy nhiên, một thám tử của tôi đã tìm cách coi được hồ sơ lưu tại văn phòng quận trưởng, hắn tưởng đã xong việc định trở về thì lúc đó hắn nhận thấy ở một tờ sau cũng có chữ ký của Mervyn Aldrich, dò với số trước thì thấy rõ là Mervyn đã mua khẩu súng cũng một kiểu và nhãn hiệu.

- Như vậy là hắn muốn mua một khẩu cho hắn và là khẩu cho ai đó - Mason nói - Người này là ai?

- Người mà hắn cảm thấy đang bị de dọa cùng với hắn? - Drake nói.

- Có thể lắm - Mason nói - theo như tôi đoán có phần đúng cho Helene Chaney, Paul, tôi muốn gặp Helene Chaney tối nay. Tôi muốn biết chắc rằng Mervyn Aldrich có tới gặp Helene Chaney khi tôi ở đó.

- Đó đúng là một cái lệnh truyền. - Drake nói.

- Không, không phải thế - Mason nói - Tôi sẽ tới thăm Chaney. Anh gọi điện thoại nặc danh cho hắn biết là Perry Mason đang điện thoại liên lạc với Helene Chaney với mục đích muốn rút ở cô ta một vài tin tức. Điều này chắc chắn sẽ làm Mervyn Aldrich nhào đến ngay.

- Với điều kiện mình biết được hắn ở đâu. - Drake nói.

- Làm sao có thể biết được chúng ta tìm được hắn hay không nếu chúng ta không thử coi. - Drake nhấc điện thoại lên, nói với cô tổng đài.

- Quay số của Helene Chaney, cô diễn viên điện ảnh, cô ta có một số máy riêng, cô có thể tìm thấy trong hồ sơ mật của chúng ta. Hãy nói với cô ta là xưởng phim có một kịch bản rất cần cô đọc qua. Hỏi xem cô ta có nhà tối nay không?

- Sau đó gọi cho Mervyn Aldrich. Nói cô là nhân viên bưu điện và nói với hắn là có một thư bảo đảm phát riêng. Nếu hắn đi ra ngoài thì hỏi người trả lời điện thoại là có thể tìm hắn ở đâu.

Drake bỏ điện thoại xuống, cắn một miếng bánh mì kẹp và nói.

- Dễ như vậy sao? Có thể như vậy. - Drake nói và nhấp cafe, đổ thêm cafe ở bình thủy ra.

- Ăn rồi hả?

- Ừ, ừ!
- Tôi có thể cá là trong khi tôi cố nuốt bánh mì kẹp thịt lạnh ngắt thì anh ra ngoài ăn bít-tết với khoai chiên kiểu Pháp và...
- Tối nay thì hành chiên kiểu Pháp - Mason nói - và tôi thích ăn lắm.
- Ngon chứ?
- Tuyệt!
- Anh nên là một thám tử và ăn những món mà tôi ăn trong những giờ phút như thế này - Drake nói - Như vậy anh sẽ biết thưởng thức một món ăn ngon.
- Biết thưởng thức món ăn ngon mà không bao giờ anh được ăn món đó, như vậy thì ích lợi gì? Đó cũng là điều tôi đang muốn biết. Anh định về văn phòng làm việc của anh à?
- Không, tôi đang lánh mặt. Delia Street sắp tới đây, sau đó chúng tôi sẽ đi.
- Làm gì?
- Đi bấm chuông nhà người ta.
- Tôi không muốn anh trốn ở đây nếu anh muốn lẩn tránh cảnh sát. - Drake nói.
- Tôi biết - Mason nói - Cô tổng đài của anh nói tôi đi ra, rồi lại vào lại, không có ai ở tổng đài, như vậy cô ta không biết có tôi ở đây.
- Trò hay nhỉ - Drake nói - Có điều đáng phiền là cảnh sát không khoái trò này.
- Họ không biết tôi ở đây, Paul.
- Tôi không hy vọng như vậy, Delia đâu?
- Đặt một cô gái trẻ lên giường ngủ.
- Đang bày trò gì vậy Perry?
- Evelyn Bagby đã chặn cướp tối nay. Một người bịt mặt đã cố ý chèn ép cô ta vào lan can đường ở dãy núi phía trên Hollywood.
- Cái gì xảy ra vậy.
- Cô ta có súng và đã bắn hai phát làm cho hắn sợ.
- Cô ta có làm cho hắn sợ không?
- Cảnh sát nghĩ cô ta giết hắn.
- Quỷ thần ơi! - Drake đặt ly cafe xuống nói - Tại sao vậy?
Mason nhún vai.
- Nghiêm trọng không?
- Có thể!
- Dĩ nhiên là nếu hắn cố tình ép cô ta để cô ta bật ra khỏi con đường thì rõ ràng là cố sát - Drake nói - Có nhân chứng không?
Mason lắc đầu.
- Vậy tên bịt mặt bằng cái áo gối bị làm sao?
- Chết. Một phát đạn vào màng tang. Thật là kiến hiệu.

- Như vậy là phải có nổ súng? - Drake nói.

- Đúng. Điều đó làm phiền tôi.

- Tại sao như vậy?

- Cô ta nói cô chỉ đưa khẩu súng ra ngoài cửa vừa bắn bừa. Chỉ muốn làm cho hắn sợ vì thấy cô ta có súng.

- Và bắn trúng hắn đúng trọng tâm.

- Hình như là như vậy.

- Từ một chiếc xe đang di chuyển?

- Phải!

- Và hắn ta ở trong xe?

- Đúng vậy, và cô ta cầm súng bằng tay trái.

- Điều này thấy không có lý chút nào.

- Tôi biết là như vậy. Nhưng chúng ta cần phải có những dữ kiện mới để từ đó có một sự giải thích thỏa đáng, làm sao chúng ta có thể khám phá ra được, Paul, mà không để cho ai biết là chúng ta đang tìm kiếm. Anh có thể làm như vậy không?

- Có thể lắm chứ. - Paul nói.

Paul cầm điện thoại lên, quay một con số chờ một chút rồi nói.

- Chào Jim. Paul đây, anh có lấy tin từ cảnh sát đêm nay không? Ờ - Ờ có gì mới không...? Tôi thấy ờ ờ... tôi thấy. Nghe có thú vị đấy... đừng cho ai biết tôi đang đòi hỏi. Nhưng phải cố gắng tìm ra mọi sự kiện của vụ này và điện cho tôi ngay nhé, được không...? Tốt lắm, cám ơn... ngay bây giờ.

Drake đặt điện thoại xuống.

Điện thoại lại reo. Drake cầm máy nghe nói :

- Chào... ờ ờ... cám ơn!

Drake cầm viết chì viết nghuệch ngoạc lên một mảnh giấy.

- Helene Chaney sẽ ở nhà tới mười giờ ba mươi. Cô ta rất vui khi nhận được câu trả lời trước mười giờ ba mươi, hoặc được gởi cho quản gia của cô nếu sau giờ đó.

- Như vậy rõ ràng là Mervyn Aldrich không có nhà vào giờ đó. Hắn chỉ trở về rất muộn đêm nay. Điều này cho thấy chúng ta có thể tiếp xúc với hắn qua Helene Chaney.

Mason nhe răng cười nói :

- Mười giờ ba mươi có lẽ là một giờ ma thuật. Irene Keith cho tôi một thời điểm cuối cùng là mười giờ ba mươi tối nay để nhận hoặc từ chối một ngàn đô-la để thỏa hiệp với Evelyn Bagby.

- Anh sẽ nhận chứ?

Mason nhìn đồng hồ, nói :

- Có thể không!

- Cô ta có biết việc này không?

- Ai?

- Evelyn Bagby.

- Ờ... ờ

- Cô ta muốn gì?

- Muốn nhận!

- Anh sẽ chờ dài cổ ra nếu anh không nhận Perry. Người của tôi ở Riverside có nhận được vài tin tức cho là vụ án của Evelyn Bagby có vẻ giả tạo, nhưng chỉ vậy thôi, chúng ta không có thêm tin tức gì khác nữa.

Mason gật đầu.

Drake tiếp :

- Một ngàn đô-la không thể mọc ra ở bụi rậm được.

- Thế mà đối với Irene Keith thì có đấy - Mason nói - Cô ta có tiền không, Paul?

- Khá nhiều!

- Đại khái nhiều như thế nào?

- Cô ta được hưởng một gia sản kếch sù, cô ta là một nữ thương nhân khá, giỏi. Cô ta nói cô đã làm cho vốn liếng của mình tăng gấp đôi trong năm năm qua. Cô ta là một người xoay sở giỏi và dám làm.

Mason gật đầu.

- Cô ta có những cố vấn cho mình nhưng cô ta tự quyết định cho mình. Sau khi đã tham khảo ý kiến của luật sư của cô, cũng như vậy đối với những cổ phần chứng khoán của cô.

Mason nói.

- Như vậy một ngàn đô-la đối với cô ta chẳng có nghĩa lý gì cả.

- Nhưng tôi dám đánh cược là nó rất có giá trị đối với Evelyn Bagby. Có vẻ giả tạo quá đi. Một người nếu muốn giấu mặt thì chỉ cần đeo mặt nạ, lấy cả một cái áo gối chùm lên đầu thì chỉ là điều ngu xuẩn. Kỳ dị. Và... Phải có một vài lý do gì khi làm điều đó.

- Có thể lắm. - Mason nói.

- Anh có ý nghĩ gì không?

- Mặt nạ có thể che một phần mặt thôi, còn cổ, vai vẫn nhận thấy được.

- Thế thì làm sao?

- Một cái áo gối còn có thể che giấu cổ, tóc và hình dáng nữa.

- Tại sao phải vậy?

- Vì có thể là một người đàn bà.

- Ồ Ồ - Drake nói - Anh nghĩ như vậy à?

- Tôi không biết. Tôi chỉ phỏng đoán thôi. Tôi nghĩ một lý do chính khi họ dùng cái áo gối là muốn hại Evelyn Bagby. Vì cái áo gối là của cô ta. Trên giường của cô.

- Đó mới là điều quái quỷ.

- Ừ... ừ.

- Như vậy thì bây giờ cục diện đã thay đổi hoàn toàn rồi. - Drake nói.

- Thật vậy sao?

- Anh có ý nghĩ rằng cô ta muốn khử ai đó, do đó cô mới lấy súng bắn vào đầu hắn rồi chùm một áo gối lên, chạy xe tới đoạn dốc, rồi trở về bù lu bù loa với câu chuyện bị chặn đường ăn cướp, anh có thấy vậy không. - Drake nói.

- Cảnh sát cũng có ý nghĩ như vậy.

- Tôi sẽ có một vài tin ngay thôi. Người bạn của tôi trong giới thân thuộc với cảnh sát cũng muốn có một vài nguồn tin về vấn đề này.

- Ừ ừ...

- Evelyn Bagby bây giờ ở đâu? - Drake hỏi.

- Ở nơi mà cảnh sát không tìm thấy cô ta tôi hy vọng như vậy.

- Làm sao được?

- Cô ta đã bị kích động và suy nhược thần kinh.

- Điều đó giúp gì được cho cô ta.

- Delia đưa cô tới một bác sĩ.

- Ồ ồ!

Mason nhìn đồng hồ, dụi tắt điếu thuốc và đứng dậy khỏi chiếc ghế đi tới đi lui trong văn phòng chật hẹp của Drake, nói :

- Thật là lạ, tại sao anh không có một văn phòng lớn hơn, không thể làm sao suy nghĩ được ở trong một căn phòng như thế này.

- Với tôi thì được!

- Anh không thể đi tới lui trong phòng được.

- Anh không cần phải vừa đi vừa nghĩ, hãy tập suy nghĩ khi anh ngồi tại chỗ, như vậy anh tránh được hao mòn giày và thảm lau.

- Tôi cần phải di chuyển mới suy nghĩ được.

Drake lau sạch những vụn bánh rời trên bàn. Vứt cái khăn ăn bằng giấy vào giỏ rác, đi tới chỗ rửa chén và rửa cái ly cafe, lấy khăn lau khô rồi quay về bàn làm việc.

Điện thoại reo. Drake cầm máy nghe.

- Ờ... ờ cảm ơn... và đặt máy xuống

- Có gì không? - Mason nhướng mày hỏi.

- Cô tổng đài nói với phóng viên báo chí đang điên cuồng tìm cách liên lạc với anh, cô ta nói có thấy anh trước đó nhưng hiện giờ không biết anh ở đâu cả.

Mason nhìn đồng hồ tay nói :

- Tôi đã nói với Delia là đi gấp. Cô ta sẽ làm tốt thôi.

- Giả sử cô ta không tới được bác sĩ?

- Được mà - Mason nói - Chúng ta có ba bác sĩ. Họ đều là khách hàng cả. Họ rất quen thuộc với những trường hợp suy sụp tinh thần.

- Giả sử họ không chữa trị đúng như ý anh.

- Họ sẽ làm. Delia sẽ đến một người trong số họ và ông ta biết phải làm gì?

- Delia sẽ làm gì với cô ta?

- Sẽ đặt cô ta lên giường trong căn hộ của cô ta.

- Liệu cảnh sát có để ý đến nơi đó không?

- Cũng có thể! Nhưng họ sẽ không phá cửa vào nếu không có lệnh xét nhà. Bác sĩ sẽ cho biết là không được phá hoặc di chuyển cô ta trước khi cô ta tỉnh dậy do ảnh hưởng của mũi thuốc.

- Bao lâu?

- Mười hai giờ!

- Anh không làm được bao nhiêu trong mười hai giờ. - Drake nói.

- Bắt buộc phải làm được. - Mason nói.

Điện thoại lại reo. Drake nhấc điện thoại :

- Ờ... OK!

Anh bỏ điện thoại xuống nói :

- Delia đang tới!

Mason thở ra nhẹ nhõm nói :

- OK, tôi sẽ phải đi vài nơi!

- Cẩn thận, đừng để gặp phiền phức đấy. - Drake nói với Mason.

- Tôi đã đang bị phiền phức rồi.

Cửa mở, Della Street bước vào mỉm chào hai người.

- Mọi việc xong rồi chứ Delia?

- Xong rồi!

- Cô ta ở đâu?

- Rất may là một người láng giềng của tôi có chuyện phải đi xa trong một tuần lễ. Cô ta giao chìa khóa căn hộ của cô cho tôi và nhờ tôi cho con két ăn trong lúc cô vắng nhà. Tôi đã để Evelny nằm trong phòng của cô ta.

- Ông bác sĩ thế nào?

- Rất là hiểu biết!

- Ông ta đã làm gì?

- Chỉ nhìn sơ qua rồi chích cho cô ta một mũi thuốc và nói không được quấy rầy cô ta trong mọi tình huống.

- Evelyn đã làm gì?

- Một việc làm thực giỏi - Delia nói - Cô ta là một diễn viên thật tuyệt. Hoặc thực sự cô ta đã bị kích động và tinh thần suy sụp. Cô ta đã làm cho tôi phải sợ trong khi lái xe. Cô ta cười,

khóc và có lần bất tỉnh.

- Tốt lắm - Mason nói - Cô có thể làm chứng điều đó khi cần.

- Này anh!

- Cái gì?

- Cô ta là một diễn viên thực giỏi có thể là hơi quá giỏi.

- Cô ta cần phải vậy - Mason cười - Thời tiết ra sao Delia?

- Vẫn còn mưa.

- OK - Mason nói - Bây giờ cô chuồn về văn phòng đi, đừng bật đèn, lấy áo mưa của cô và của tôi, nếu thấy có phóng viên báo chí lẩn quất đâu đó thì đừng vào. Hãy đi thẳng xuống lầu dưới và điện thoại cho tôi. Hoặc quay lại đây.

- Tôi đi đây. - Delia Street nói.

- Rồi - Mason nói với Drake - Anh tiếp tục tìm kiếm đi, tôi sẽ liên lạc với anh sau.

- Hãy cẩn thận đấy, đừng để bị sa lầy - Drake cảnh cáo.

Mason cười lớn, nói :

- Khi chúng ta đang phải xúc tiến công việc thực nhanh, chúng ta đôi khi cũng cần phải cầu may nữa chứ.

- Rõ ràng là anh muốn hết sức che chở cho thân chủ của anh phải không, Perry?

- Tôi chỉ cố gắng làm hết sức mình thôi. - Mason xác nhận.

Chương 10

Mason phóng xe vào con đường dẫn tới nhà Helene Chaney. Nhìn đồng hồ tay, ông nói :

- Có một điều rất tốt, Mervyn Aldrich là một người rất câu nệ giờ giấc trong mọi trường hợp. Hắn muốn mọi sự việc đều được tiến hành theo đúng giờ đã định. Ta có thể lợi dụng điểm này mà hành động tốt hơn.

- Anh - Delia Street hỏi - Anh có kế hoạch rõ ràng chứ?

- Tôi đã có kế hoạch!

- Như thế nào?

- Tôi muốn Mervyn Aldrich cho Evelyn Bagly một chứng cứ ngoại phạm trong trường hợp cảnh sát muốn đối xử dữ với cô ta.

- Hắn thà chịu chết trước... nếu hắn biết hắn đang làm gì. - Cô nói.

Mason nhe răng cười và thắng xe ngừng xe.

- Cô ta có vẻ làm bộ làm tịch, phải không anh? - Delia Street nói khi nhìn thấy căn nhà.

- Cô ta bắt buộc phải làm như vậy - Mason nói - Cô ta phải giữ thể diện. Cô ta phải có một nơi ở đàng hoàng để cho báo chí còn tới phỏng vấn chứ.

- Chắc cô ta đã phải khó khăn trong hai hoặc ba năm qua mới đạt được ngày hôm nay?

Mason gật đầu, tắt máy xe, đi sang cửa bên mở cửa cho Delia Street. Họ bước lên những bậc thang tới một cái cửa lớn và bấm chiếc nút khảm xà cừ bên cạnh cửa phải. Một âm thanh dịu dàng phát ra trong nhà.

Cửa bật mở. Một cô gái tóc nâu lộng lẫy hiện ra trước cửa. Vẻ mặt cô ta bất chợt thay đổi khi thấy Mason và Delia Street.

- Ồ, xin lỗi, tôi nghĩ rằng... tôi đang đợi... xin chờ một chút.

Cô ta quay vào trong và gọi.

- William!

Một người quản gia hiện ra ở phía sau nói :

- Thưa bà cho gọi!

- Ông muốn gặp ai? - Helene Chaney hỏi.

- Cô. - Mason nói.

Cô ta lắc đầu nói.

- Xin cảm phiền, tôi có hẹn đêm nay và tôi sắp đi ra. William hãy đưa hai người... khoan đã, ông có phải là ông Perry Mason, luật sư?

Mason gật đầu.

Cô ta do dự rồi nói :

- Thế thì lại khác, ông muốn gặp tôi?

- Phải!

- Tôi có thể dành cho ông ít phút - Cô ta nói - chỉ ít phút thôi.

- Như vậy là đủ rồi. - Mason nói.

- William, hãy mời hai người vào - Cô cười với hai người, một nụ cười rạng rỡ - tôi sẽ quay lại ngay.

Người quản gia dẫn hai người vào một phòng khách lớn và chỉ trong giây phút Helene Chaney quay lại ngay với họ.

- Đây là thư ký riêng của tôi, cô Street. - Mason giới thiệu.

Helene Chaney đưa tay bắt một cách thân mật và nói :

- Tôi rất vui được gặp hai người. Xin mời ngồi!

Mọi người ngồi xuống. Helene Chaney có vẻ chờ đợi nôn nóng.

- Tôi muốn hỏi cô một câu hỏi, cô Chaney. - Mason nói.

- Vâng!

- Nó có một phần liên hệ tới Mervyn Aldrich.

Cô ta cười và nói :

- Chúng ta hãy thành thật, ông Mason. Tôi hiểu rất rõ vị trí của ông vì nhờ ông mà tòa đã tha bổng cô gái kia về tội ăn trộm nữ trang. Một điều có thể gây ấn tượng đầy ý nghĩa đối với ông là đồ nữ trang bị mất vẫn chưa tìm lại được.

- Phải điều này gây một ấn tượng đầy ý nghĩa đối với tôi. - Mason nói.

- Được, Irene đã nói với tôi về ông. Ông đã mê hoặc được cô ta. Cô ta nói đã đưa cho ông một đề nghị giàn xếp và sẽ hết hiệu lực vào mười giờ ba mươi tối nay. Irene thích tìm hiểu về luật pháp và tự điều hành công việc của mình. Tôi thì chắc chắn, ông Mason. Nếu ông muốn nói bất cứ công chuyện gì với tôi thì tôi sẽ đề nghị ông gặp luật sư của tôi. Tôi có một giám đốc sự vụ để lo về những vấn đề tài chánh, một luật sư chuyên lo về vấn đề pháp lý và một chuyên viên để giải quyết các hợp đồng. Trong những trường hợp đó, chúng ta sẽ có rất ít chuyện phải nói trừ những câu hỏi về thời tiết mưa nắng, mặc dù thời tiết đối với tôi thật đáng ghét, dẫu rằng tôi biết các nông dân đang dang rộng đôi tay để mừng đón mưa.

- Như vậy còn một điều nữa để chúng ta nói tới.

- Điều gì vậy?

- Khẩu súng Mervyn Aldrich đã mua cho cô.

Cô nhìn ông rất lâu với vẻ như khen ngợi, sau đó nói một cách thận trọng :

- Có gì liên quan đến khẩu súng?

- Tôi muốn được thấy nó, nếu cô không phiền.

- Tại sao?

- Vì tôi có thể tránh cho cô một sự quảng cáo mà có thể cô không muốn.

Cô cười thật êm dịu và tỏ vẻ rất thoải mái :

- Thật là kỳ lạ, ông Mason. Một giờ trước đây có người gọi cho tôi nói là cần gặp tôi về một vấn đề rất quan trọng... đối với tôi. Quản gia của tôi có hỏi ý định của người ấy là gì thì ông ta đã giải thích sẽ quảng cáo cho tôi. Bây giờ ông lại nói về một điều tránh cho tôi bị quảng cáo rùm beng.

- Đúng như vậy. - Mason nói.

- Tôi có thể hỏi thực ra ông có ý nghĩ gì?

Mason nói :

- Cô Chaney, có thể cô không biết là việc bán vũ khí được quy định nghiêm ngặt bởi luật pháp bang California. Một người khi mua súng thì phải ký nhận nó. Mỗi khẩu súng có một số súng riêng biệt, số này được đăng ký sẽ được gửi tới các quận trưởng và cảnh sát trưởng trong khu vực.

- Nhưng tôi không thấy những điều đó có liên quan đến tôi.

- Khẩu súng của cô có khả năng đã được sử dụng vào một hành động có thể dẫn dắt đến sự xáo trộn cuộc sống an lành của cô.

- Tôi sợ rằng ông đang nói rỡn đấy chứ, ông Mason.

- Được rồi - Mason nói - tôi sẽ thành thật với cô, cô Chaney - Tôi nghĩ rằng chính khẩu súng của cô đã gây ra vụ chết người.

- Khẩu súng của tôi không thể được sử dụng vào những việc như vậy, ông Mason.

- Tại sao không?

- Vì tôi đã cất nó kỹ mà.

- Cô thử kiểm tra lai coi?

Helene ngập ngừng một chút.

Mason nói :

- Tôi nghĩ cô sẽ thấy rằng cô không còn giữ khẩu súng đó nữa.

Cô ta nói :

- Thôi được, nếu ông có thể chờ, chỉ một phút thôi.

Cô rời khỏi phòng nhưng ý thức được họ vẫn nhìn theo, cô bước đi với những bước điêu luyện của một diễn viên. Những bước chân trước đó vài năm còn xa lạ với cô, giờ đây qua nhiều khổ luyện nó đã trở thành bản chất tự nhiên của cô.

Mason nhìn đồng hồ tay, trao đổi ánh mắt với Delia Street.

Bất chợt Delia Street nhướng mắt lên ra hiệu cho Mason.

Mason nhìn theo hướng Delia Street. Delia vẫn khẩn trương ra hiệu bằng mắt. Mason tiến tới chỗ ghế cô ngồi. Cô lặng lẽ ra hiệu.

- Có một chiếc gương ở phía đối diện và chiếc gương này lại phản chiếu hình ảnh của một chiếc gương khác cho thấy cảnh một hành lang được chiếu sáng ở đó Helene Chaney đang điên cuồng quay số điện thoại?

Mason gật đầu và mỉm cười, đưa ngón tay lên miệng ra hiệu giữ im lặng và quay lại ghế ngồi.

Della Street vẫn tiếp tục theo dõi hành động của Helene Chaney trên gương?

Cuối cùng khoảng ba phút sau, Helene Chaney quay trở lại.

- Đúng như vậy, ông Mason. Tôi vẫn còn giữ nó - Cung cách của cô ta tỏ ra rất bình tĩnh, tự tin - Như tôi đã nói với ông, ông Mason. Khẩu súng của tôi vẫn để ở chỗ của nó trong phòng tôi. Điều này làm cho tôi thấy chắc chắn rằng nếu có kẻ nào đã nói gì với ông, thì quan tâm của ông đối với tôi là vô căn cứ.

Helene nói rồi vẫn đứng nguyên như muốn mời hai người ra về.

Mason móc khẩu súng ra khỏi túi, nói :

- Trong trường hợp này thì không còn gì phải lo nghĩ nữa. Khẩu súng này với hai viên đạn đã được bắn đi, không thể nào là khẩu súng của cô được.

Cặp mắt Helene có vẻ diễu cợt khi nhìn thẳng vào mắt của luật sư.

- Đúng vậy, ông Mason. Nó không thể nào là của tôi được. Bây giờ tôi xin lỗi, tôi có một cái hẹn. Tôi đang chờ...

Mason đứng dậy, nói :

- Ô, cứ tự nhiên. Tôi xin lỗi đã quấy rầy cô. Tôi nghĩ tôi sẽ có dịp đáp lễ lại.

- Tôi sẽ rất là cảm kích, ông Mason.

Những âm điệu dịu dàng lại vang lên ở cửa trước khi họ sắp ra khỏi phòng khách.

Helene Chaney vẫn không thay đổi nhịp bước, người quản gia đứng chờ gần cửa, sau một giây ngập ngừng, Helene Chaney ra dấu cho ông ta mở cửa.

Mervyn Aldrich đứng trước cửa trên người mặc một cái áo mưa, đầu đội mũ phớt đen, trên cổ quàng một cái khăn quàng bằng lụa trắng.

- Chào William - Ông ta nói - Có...

Hắn ngừng ngay lại khi thấy ba người đang đi ra.

Aldrich bước tới, bỏ mũ ra.

- Chào Helene - Ông ta nói, và nhìn sang Mason với cặp mắt lạnh lùng - Chào ông Mason và... tôi tin đây là cô Street.

- Đúng vậy. - Mason trả lời.

- Tôi tin rằng không phải ông đang cố tiếp cận với cô Chaney về vụ dàn xếp đấy chứ, ông Mason. Dẫu sao thì một luật sư nên

tiếp xúc một luật sư chứ không trực tiếp nói chuyện với một thân chủ khác. Tôi tin rằng cô Chaney đã cho ông biết cô ta đã có luật sư để...

- Ồ, đúng vậy - Mason nhẹ nhàng tiếp lời - Tôi đã không nghĩ đến điều đó, ông Aldrich. Đây là một sự việc khác. Một sự việc trong đó tôi có thể tránh cho cô Chaney một sự quảng cáo không hay.

- Vậy sao? - Aldrich hỏi với giọng lạnh lùng và cung cách gây hấn.

Helene Chaney cười ngặt nghẽo :

- Ông Mason nghĩ rằng khẩu súng của em đã được sử dụng cho một hành động giết người đen tối.

- Súng của em? - Aldrich nói, và quay sang Mason hỏi.

- Súng của cô ta? Ông muốn nói gì vậy?

- Khẩu súng mà ông đã cho cô ta. - Mason nói một cách bình thản.

- Tôi không cho cô ấy...

- Khẩu súng nhỏ mà anh cho em đó, Mervyn - Helene ngắt lời - Khẩu súng mà anh muốn em giữ trong phòng ngủ để phòng thân đó.

Aldrich nói với Mason :

- Ai nói với ông về điều này?

Mason móc khẩu súng ở trong túi ra nói :

- Điều đó thật là đơn giản khi tôi kiểm tra về số của khẩu súng này và khám phá ra đây là một trong hai khẩu súng mà ông đã mua ở cửa hàng bán dụng cụ thể thao ở Newport Beach. Ông giữ một khẩu và một khẩu ông cho cô Chaney.

Mervyn Aldrich bất chợt nói :

- Được, chúng ta hãy nói về vấn đề này một chút.

Ông ta quay lại và đóng mạnh cửa, nhìn đồng hồ tay để coi rõ lại giờ giấc.

Helene Chaney nói một cách hối lỗi.

- Em xin lỗi Mervyn, em đã chuẩn bị sẵn sàng và đang đợi anh thì họ bấm chuông, em nghĩ là anh nên đã tự ý ra mở cửa và...

- Được, sao đâu Helene - Mervyn nói và quay sang Mason - Điều gì đã cho ông ý nghĩ tôi đã mua một khẩu súng cho cô Helene Chaney?

- Đừng ngớ ngẩn - Mason nói - Ông đã ký tên trên bản đăng ký. Ông đã mua hai khẩu súng tại cửa hàng bán đồ thể thao tại Newport Beach. Tôi có thể cho ông ngày tháng, dữ kiện và số súng.

- Những điều đó không chứng tỏ là tôi đã cho cô Chaney một khẩu súng, tôi không bao giờ...

- Mervyn - Helene Chaney cắt ngang một cách tuyệt vọng -

xin anh hãy nhớ rằng ông Mason là một luật sư. Ông ta không tới đây nếu không có gì quan trọng xảy ra. Ông ta đã hỏi em về khẩu súng mà anh cho em và em đã nói với ông ta khẩu súng đó hiện ở trong phòng của em. Em còn về phòng để kiểm tra lại nữa.

- Nó vẫn còn ở đó chứ? - Aldrich hỏi.

Mắt họ gặp nhau, cô nói :

- Phải, nó còn ở đó, Mervyn!

- Ông Mason đang đại diện cho một phụ nữ mà tôi nghĩ rất thủ đoạn và nguy hiểm. Tôi sẽ không cho ông có dịp để thu vén thêm cho cô ta nữa. Bằng cách thưa Helene về tội phỉ báng cá nhân, ông Mason, tôi có thể dứt lời và nói rằng cô ta là một kẻ đối nghịch khôn ngoan và nguy hiểm.

- Gần đúng như vậy. - Mason cười nói.

Aldrich tiến tới một bước, nói :

- Và tôi không nghĩ rằng tôi thích ông đến đây và xâm nhập vào đây qua cô Chaney.

Mason cũng tiến tới nói :

- Tôi không cần biết ông thích hay không thích, Aldrich. Tôi đã quá chán ngấy sự ngạo mạn của ông rồi. Ông lo công việc của ông và tôi lo công việc của tôi. Tôi tới đây vì tôi nghĩ có cơ may tránh cho cô Chaney một số phiền hà chắc chắn. Đây, hãy nhìn khẩu súng này, hãy nhìn đi!

Mason bật ổ đạn ra, nói :

- Ở đây có hai vỏ đạn, hai ổ đạn trống rỗng. Tôi có thể cho ông biết thêm là chúng đã được bắn đi khoảng ba giờ rưỡi đồng hồ trước đây. Và chính là khẩu súng ông đi mua, và đã trả bằng tiền mặt. Bây giờ ông có muốn biết những đầu đạn ở đâu không?

Aldrich lùi lại trước sự tấn công mãnh liệt của Mason. Mắt ông ta nhìn khẩu súng như bị hấp dẫn bởi hai ổ đạn trống rỗng.

- Ông đã phát hiện ra khẩu súng này? - Ông ta hỏi cố tình kéo dài thời gian.

- Đúng vậy. Vì vậy mà tôi đã tới đây. Hãy nhìn số súng này. Tôi đã cho một văn phòng thám tử kiểm tra số súng này và đã được biết ai đã đăng ký. Đây là một trong hai khẩu súng ông đã mua ở Newport Beach.

- Có thể có điều lầm lẫn gì đây. - Aldrich nói một cách rầu rĩ.

- Có thể lắm - Mason nói - Nếu khẩu súng này không phải của cô Chaney thì nó phải là của ông.

- Ồ, không. Không thể được. Tôi... đưa tôi coi khẩu súng coi. - Aldrich nói và đột ngột thay đổi chiến thuật.

- Dĩ nhiên là được. - Mason nói và đưa khẩu súng cho Aldrich.

- Súng của em ở trên lầu à, Helene?

- Đúng vậy, Mervyn!

Aldrich nhìn khẩu súng một lúc, rồi ngẩng đầu lên, mắt lim dim suy nghĩ và bất chợt nói :

- Tôi nghĩ có thể tôi đã thiếu ông một lời xin lỗi vì đã thô lỗ, ông Mason.

- Tôi sợ rằng khẩu súng này thực sự là của tôi. Nếu như vậy nó đã bị đánh cắp trong ngăn tủ trong xe của tôi.

Aldrich nhìn số của khẩu súng, lấy ra một quyển sổ tay, tiến về cạnh Helene Chaney nói :

- Anh sẽ viết vào đây số của khẩu súng này, Helene, như vậy sẽ không còn lầm lẫn nữa.

Hắn ghi một son số vào cuốn sổ tay nói :

- Em nên kiểm tra lại con số này, cưng, để có thể xác minh được khẩu súng.

Cô ta nhìn cuốn sổ tay, nhìn con số khẩu súng. Khuôn mặt không một vẻ nào biến đổi, nói :

- Rồi, Mervyn, em đã kiểm tra con số!

Aldrich nói với Mason.

- Khẩu súng này chắc chắn đã bị đánh cắp từ hộc tủ trong xe hơi của tôi.

- Nó bị đánh cắp lúc nào?

- Tôi không biết. Tôi để nó trong hộc xe của tôi... thực ra, cho đến bây giờ tôi mới biết nó bị đánh cắp. Nhưng nếu là một trong hai khẩu súng mà tôi đã mua thì chắc chắn là khẩu của tôi. Helene, súng của em ở trên lầu phải không?

- Vâng, Mervyn!

- Để tôi kiểm tra lại xem. - Aldrich nói và không cần đợi sự chấp thuận và cũng không ai kịp ngăn chặn, hắn phóng ra mở cửa, chạy ra ngoài và đóng cửa lại. Hắn chạy luôn ra ngoài xe dưới trời mưa.

- Tôi thành thực xin lỗi Mervyn lúc đầu có hơi cọc càn thô lỗ. Anh ấy quá căng thẳng đấy.

- Phải, tôi có thể thấy điều này. - Mason nói.

- Anh ra rất là câu nệ về giờ giấc. Biết bao nhiêu cô gái đã để cho người cận kề của mình phải chờ đợi trong khi thay đổi sửa soạn. Anh ấy thì khác. Vì vậy mà, chính tôi đã ra mở cửa để anh ấy thấy là tôi đã săn sàng. Khi ông bấm chuông tôi cứ nghĩ là anh ấy...

- Tôi hiểu!

- Và dĩ nhiên tôi thật cảm kích là ông đã tới, ông Mason. Bây giờ tôi có thể thấy rõ ông thực sự muốn tránh cho tôi sự phiền hà và tai tiếng. Tôi có thể hỏi điều gì đã xảy ra không, thưa ông? Tại sao ông lại cho biết hai phát súng đã được bắn ra trong khẩu súng này cách đây ba tiếng rưỡi đồng hồ.

- Tôi nghĩ một trong hai viên đạn này đã giết một người.

- Thực vậy sao? Ai?

- Tôi chưa biết!

Cô ta chau mày.

- Ông muốn giữ bí mật phải không, ông Mason?

- Có thể như vậy!

- Đúng, tôi dám nói như vậy!

Cửa chính bật mở. Aldrich nói một cách hằn học.

- Đúng như tôi nghĩ. Một tên lưu manh nào đã đánh cắp mất khẩu súng của tôi trong hộc tủ xe. Tôi đã tự nhủ là không nên để ở đó. Tôi có thể hỏi tại sao ông lại có khẩu súng này, ông Mason?

Aldrich đưa khẩu súng cho Mason, Mason cầm lấy và bỏ vào túi.

- Có kẻ đã nhét khẩu súng vào chỗ ở của thân chủ tôi.

- Vậy sao?

- Và - Mason nói tiếp - vì khẩu súng đã có thể được sử dụng liên quan đến một vụ án mạng, nên tôi nghĩ phải cho cô Chaney biết rõ đúng sự việc đã xảy ra để cô có thể tập hợp luật sư và chuyên viên quảng cáo của cô để...

- Ông thật đáng tán thưởng - Aldrich mặt tươi rói nói - Tôi thành thực xin lỗi ông, ông Mason. Tôi thực thô lỗ với ông và... bây giờ tôi đã bắt đầu nghĩ rằng tôi đã có ý nghĩ sai lầm về cô Bagby, thân chủ của ông. Mặc dù rằng số nữ trang còn lại vẫn chưa tìm thấy, nhưng có những sự kiện trong vụ án này đã làm cho tôi thay đổi ý nghĩ trong đầu. Tôi sẽ liên hệ với Irene Keith ngày mai. Tôi có cảm nghĩ chắc chắn rằng một điều tốt đẹp có thể đạt được, ông Mason. Một sự dàn xếp tốt đẹp.

- Cám ơn. - Mason nói.

- Tôi sợ rằng tôi đã làm cản trở công việc ở đây - Aldrich quay sang Helene nói tiếp - Cưng à, anh đi gọi điện thoại nhé. Anh muốn báo cho cảnh sát biết về vụ mất trộm khẩu súng bây giờ. Ông có số súng chứ ông Mason?

- Nếu ông muốn điện thoại, tôi sẽ đọc số trên ngay khẩu súng để ông báo. Tuy nhiên tôi nghĩ ông đã ghi nó rồi...

- Đúng vậy - Aldrich nói - Tôi thật khùng quá, tôi có sổ tay.

Hắn quay số sở cảnh sát và nói :

- Tôi muốn báo bị mất trộm một khẩu súng. Tôi mới khám phá ra là bị mất ở hộc tủ trong xe của tôi. Đó là khẩu súng Colt Cobra kiểu mới sản xuất, nặng 538g và số súng là...

Hắn lật lật cuốn sổ tay, đánh rơi nó và nói :

- Khốn kiếp! Ông có thể cho tôi mượn khẩu súng không, ông Mason?

Mason đưa khẩu súng cho hắn.

Aidrich nói số súng qua điện thoại.

- Phải, đúng rồi. Tôi có giấy phép mang vũ khí. Tôi là Mervyn

Aldrich thuộc công ty đóng tàu Aldrich... Phải, tôi mang nó đề phòng thân. Tôi thường phải đi đêm nhiều, tôi để nó trong hộc xe của tôi. Có thể do bất cẩn, nhưng thực sự tôi đã vứt nó vào đó và quên lấy ra... Được, thực ra tôi không thể nói đúng lúc nào nhưng có thể trong khoảng một hay hai ngày trước... Ồ, tôi đã biết nó ở đâu bây giờ rồi. Ông Perry Mason, luật sư, đang giữ nó. Một thân chủ đã đưa cho ông ta... Đúng, tôi nghĩ tốt nhất tôi phải báo cho cảnh sát biết.

Aldrich bỏ máy điện thoại xuống, đứng dậy đưa khẩu súng cho Mason và bắt tay ông một cách thân thiện.

- Tôi thành thực xin lỗi ông, ông Mason.

- Không có chi - Mason nói - Tôi ước mong ông và cô Chaney có một đêm vui vẻ chào.

Mason nắm tay Della. Helene Chaney tiễn hai người ra cửa.

- Trời! Mưa lớn quá. - Cô nói.

- Đúng vậy. - Mason trả lời.

Hai người chạy vội ra xe. Mason mở cửa cho Delia và chạy vòng để sang cửa bên.

- Hay thật - Delia nói khi xe chạy - Hắn thực đã diễn xuất tài tình.

- Đúng vậy. - Mason nói.

- Nè anh, hắn đã đổi súng phải không?

- Chắc chắn như vậy.

- Nhưng, anh có số súng... và hắn cũng đã ghi số.

Mason gật đầu, sau vài phút ông ghé xe đậu vào lề đường. Lấy khẩu súng và bật trục lăn ra, bật đèn trần để kiểm tra. Có bốn viên đạn được nạp. Có hai ổ trống. Mason đưa súng lên mũi ngửi nòng súng và sau đó đưa qua cho Delia.

- Ngửi thử coi!

- Chỉ thấy mùi dầu mỡ. Không có mùi gì chứng tỏ súng đã được bắn.

- Đúng vậy. - Mason nói.

- Anh, anh coi lại số súng coi. Anh có thể biết hắn đã...

- Tôi không có những con số - Mason nói - Cô điện thoại cho Paul biết đi.

- Được - Delia nói - Tôi có số súng trong sổ tay và có thể so sánh nó với số trên khẩu súng và chúng ta.

- Tại sao cô phải làm vậy? - Mason hỏi.

- Để có thể cho Paul biết hiện tình và coi xem...

- Tại sao chúng ta cần phải làm như vậy?

- Để chứng tỏ rằng hắn đã đổi khẩu súng.

- Có gì tốt trong vấn đề này? - Mason hỏi.

- Cái gì? - Cô hỏi lại.

- Nếu biết hắn đã đổi súng.

- Tại sao à, dĩ nhiên tôi có thể chứng tỏ... - Delia bất chợt ngừng lại nhìn Mason với cặp mắt mở lớn đầy ngạc nhiên.

- Đúng như vậy. - Mason nói và nhét khẩu súng vào, túi áo - Chúng ta là những kẻ khờ khạo, Delia. Rõ ràng là chúng ta không biết gì về việc khẩu súng đã bị trao đổi, và dĩ nhiên chúng ta cũng không hề có ý nghĩ tố cáo Mervyn Aldrich đã tráo đổi súng. Một người có tiếng tăm như hắn không làm điều đó. Có lẽ cũng không ai tin mình đâu. Họ sẽ nghĩ chúng ta đang nói láo để che chở cho một thân chủ.

Chương 11

Ít khi thấy Mason vui vẻ như vậy khi ông lái xe về phía Hollywood.

- Anh, chúng ta đi đâu đây. - Delia Street hỏi.

- Ồ, tôi nghĩ tôi sẽ quay lại hiện trường xem cái gì đã xảy ra ở đó. Dẫu sao thì trước hết cũng phải điện thoại cho Paul Drake đã, tôi sẽ cho anh ta có đủ thời gian để thu thập các sự kiện.

- Này, nếu anh muốn gọi cho anh ta thì kia là dịp chót đấy. - Cô chỉ phòng điện thoại công cộng trên đường.

- Cô nói rất đúng. - Ông nói và ngừng xe trước trạm điện thoại.

Mason ngả người trên ghế xe, không thèm để ý đến nét mặt của Delia Street khi cô nói chuyện trong điện thoại. Ông lấy hộp đựng thuốc lá ra, chọn một điếu, đốt thuốc, rít một hơi dài nhả khói và nhắm mắt lại.

Trong phòng điện thoại, cặp mắt của Delia Street mở lớn khi nhận được tin. Cô lấy vội sổ tay ra ghi và để ống nghe treo lủng lẳng chạy ra xe.

- Nè anh! - Cô gọi lớn trong sự kinh ngạc.

- Cái gì đó? - Mason hỏi.

- Cái người ở trong xe, thây ma đó chính là Steve Merrill. Hắn đã bị những người cùng cộng tác nhận diện là Stauntor Vester Gladden, một tên đang bị truy nã về tội giả mạo giấy tờ và lừa đảo. Chính hắn là kẻ đã lừa bịp để chiếm đoạt tài sản thừa kế của Evelyn Bagly, cô ta đã làm đơn tố giác hắn và hiện cảnh sát vẫn còn lưu giữ hồ sơ.

- Ờ, ờ. - Mason nói.

- Vụ giết người không giống như Evelyn Bagly đã tả. Đây là một vụ cố sát có dự mưu.

- Đúng vậy. - Mason nói.

- Đèn trên xe không cháy khi nó tông qua lan can đường nhào xuống khe núi và một số dữ kiện về tình trạng chiếc xe đã không phù hợp với câu chuyện của Evelyn Bagly.

Evelyn Bagly đã điện thoại cho hắn và để lại lời nhắn tin trước trưa hôm nay. Cảnh sát đã biết điều này qua người đàn bà đã nhận lời nhắn tin, một người tên Ruby Inwood ở cùng chung căn hộ. Đúng là Merrill đã thu góp đâu đó được một số tiền. Không ai biết tự đâu hắn có. Hắn có bảy ngàn năm trăm đô-la tiền mặt mà hắn đã để cho một số người cộng tác với hắn thấy. Hắn cũng có nói là hắn phải mua đứt Evelyn Bagly, do đó hắn đã

điện thoại cho cô và cho một cuộc hẹn gặp.

- Một cuộc hẹn gặp? - Mason hỏi.

- Đúng vậy. Cô ta đã nói với hắn cô ta nghỉ làm việc từ ba giờ chiều tới tám giờ tối. Cô ta đề nghị gặp hắn lúc bốn giờ ba mươi phút ở một nơi trên con đường dẫn tới Crowncrest Tavern. Cô ta đã chỉ chỗ cho hắn.

- Được, được - Mason nói - Cảnh sát đã làm việc thật nhanh phải không?

- Họ đã nắm được một vài nhân chứng, Drake nói họ đang hết mình lăn vào vụ này.

- Phải, tôi có thể tưởng tượng được điều này.

- Và đây còn một điều này nữa. Steve Merrill có một khẩu súng. Hắn đã khoe khoang với mọi người. Hắn rất hãnh diện vì có nó. Rõ ràng đó là khẩu súng giết người. Đó là một trong những khẩu Colt mới xuất xưởng.

- Chà, chà. - Mason nói.

- Anh muốn nói gì?

- Như vậy hắn phải lấy trộm được ở đâu đó - Mason nói - Cô có nghe Mervyn Aldrich đã nói...?

- Anh, anh biết rõ là hắn nói láo mà. Mervyn Aldrich đang muốn che chở cho Helene Chaney. Anh định để cho hắn lẩn tránh được như vậy sao?

- Quá sớm để có thể nói điều này - Mason nói - Nhưng cô không nên tố cáo một công dân đáng kính như Mervyn Aldrich khi hắn che chở cho Helene Chaney. Drake còn nói gì nữa không?

- Cảnh sát đang điên tiết lên. Họ đang tìm anh đó. Cảnh sát thành phố đã dấn thân vào vụ này. Trung sĩ Holcomb của đội hình sự đã tới Crowncrest Tavern để tìm kiếm Evelyn Bagly. Joe Padena nói là anh đã nói với cô ta người mà cô ta bắn trúng đã chết nên cô ta đã trở nên điên loạn, Joe nghĩ rằng cô ta đã đi khám bác sĩ.

- Holcomb đang điên cuồng cả lên. Họ cho cảnh sát canh chừng cửa ra vào văn phòng của chúng ta. Họ đang cố moi từ Paul ra chỗ của anh, Paul đang lo lắng.

- Được, được. - Mason nói.

- Như vậy anh đã có thể thấy điều gì đã xảy ra, Paul Drake đang cố gắng hết sức để tìm thêm những tin tức mới. Anh ta nói họ đang đưa vụ mưu sát rõ rành rành này ra để xét xử Evelyn Bagly. Họ nói cô ta đã hẹn Steve Merrill ra chỗ hẹn, giết chết hắn, chùm lên đầu hắn cái áo gối, lấy hết tiền của hắn, chạy chiếc xe của hắn tới chỗ đường dốc, cho chiếc xe tự đổ dốc và tỉnh bơ quay về một cách lạnh lùng.

- Rồi tới một thời điểm nào đó cô ta điện thoại cho anh về

việc tìm thấy khẩu súng, anh đã đề nghị cô ta đem khẩu súng tới cho anh. Sau đó cô đạo diễn màn bị chặn cướp giữa đường và vân vân...

- Những chứng cứ dường như đã chỉ rõ như thế.

- Paul Drake đang đợi anh ở đầu dây đó!

- Được, tốt lắm - Mason nói - Nói với anh ta tôi cảm ơn nhiều về những việc anh đã làm và nói anh ta trèo lên giường ngủ một giấc ngon lành đi.

- Gì vậy? - Mason hỏi.

- Anh có thể là một nhân vật đáng ghét, đáng tức giận nhất khi anh bắt tay vào việc gì, và hãy tin tôi đi, đêm nay thì thật là quá lố đấy.

Dứt lời Steve chạy tới chỗ điện thoại, nói lời của Mason cho Drake nghe và cúp, quay lại cô nói :

- Đáng lẽ anh không nên làm thế.

- Cái gì?

- Anh không nên làm như vậy với Paul Drake.

- Drake cho rằng anh đang cố gắng làm lộn tùng phèo lên để có những sự kiện trước cảnh sát. Paul đã điện thoại cho các nhân viên của anh ấy khắp nơi để chuẩn bị kịp thời khi cần thiết. Anh ấy đã uống rất nhiều cafe vì anh nghĩ sẽ phải thức trắng đêm để làm việc. Anh ấy ngồi đó trong tư thế sẵn sàng hành động. Vậy mà anh lại nói với anh ấy đi về nhà ngủ đi. Chẳng khác nào cho anh ta đo ván vậy. Tôi nghĩ một cú sốc như thế này nữa xảy ra cho anh ấy thì anh ấy sẽ biến luôn thôi.

- Ồ, được - Mason nói - Paul cũng cần phải nghỉ ngơi đôi chút chứ. Dẫu sao thì anh ta đã làm việc cật lực, Delia. Những sự căng thẳng như vậy rất có hại cho con người...

- Được cứ tiếp tục đi. Đừng lôi kéo tôi vào vụ này.

Mason nhăn răng cười.

- Có một bãi đậu taxi ở đằng kia, Delia. Tôi sẽ đưa cô tới đó. Đi taxi về căn hộ của cô đi. Và cố gắng ngủ cho ngon đêm nay.

- Còn anh đi đâu?

- Cái gì? - Mason nói - Còn đi đâu nữa. Dĩ nhiên là lên Crownerest Tavern xem có thể giúp cho trung sĩ Holcomb được gì không. Nếu cảnh sát muốn kiếm tôi, dĩ nhiên là tôi muốn hợp tác chứ.

Chương 12

Mason chạy xe tới gara của cao ốc nơi có căn hộ của ông, quay đầu xe ra ngoài, ông nói với người gác cửa.

- Hãy để xe tôi ở đây, Joe. Tôi lên phòng một chút xuống ngay.

Ông đi vội về căn hộ, lấy hai viên đạn cỡ 38 ly ở hộp đạn và quay ra xe trong không đầy một phút.

Mason lái xe cẩn thận qua những con đường của Hollywood, ông quẹo vào con đường núi dẫn lên Crowncrest Tavern.

Tới lúc này thì cảnh sát đã đem xác nạn nhân đi, trục cả chiếc xe lên khỏi khe núi và kéo về để chụp hình tìm kiếm dấu tay và các dấu vết khác.

Có cả một đường dài vệt xe khi kéo lên. Những vỏ đen Flash lăn lóc đây đó chứng tỏ các phóng viên báo chí đã bận rộn làm việc.

Mason ngừng xe và đi ra ngoài mưa.

Ông đi lên con đường khoảng hai mươi thước, lấy khẩu súng ra nhắm vào một cột chống chiếc lan can đường bằng gỗ đỏ và bóp cò. Ông lại đưa súng lên ngắm vào cây sồi gần đó và bắn phát thứ hai.

Ông bật trục lăn của khẩu súng ra, lấy hai vỏ đạn ra và lắp vào đó hai viên đạn mới mà ông đem theo, sau đó ông lơ đãng quang nó vào hốc tủ xe của ông. Ông lên xe mở máy và tiến lên Crowncrest Tavern.

Mưa nặng hạt quét lên bãi đậu xe và rào rào đập lên trái hiên của quán rượu rồi chảy xuống như những dòng suối nhỏ.

Mason thấy hai xe cảnh sát và vài xe phóng viên báo chí đậu chung quanh quán. Có vài xe của khách hàng, rõ ràng là Joe Padena phàn nàn rằng khi mưa quán rất ít khách là đúng.

Mason đậu xe và tắt máy. Những phóng viên nhiếp ảnh đang đứng ở trong quán nhìn ra ngoài qua khung cửa kính vội vàng chộp lấy máy và chạy vội ra cửa.

Một vài giây sau ánh đèn flash lóe lên bao phủ lên vị luật sư. Rồi trung sĩ Holcomb lao đến như một con bò mộng giận dữ.

- Mason - Ông ta nói - thân chủ quỷ quái của ông đâu rồi? Evelyn Bagly đâu?

- Lần cuối cùng tôi thấy cô ta là cô ta đang bị khủng hoảng tinh thần nặng. Tôi tin rằng cô ta đã được đưa đi bác sĩ.

- Bác sĩ nào?

- Chắc chắn là tôi không thể nói với anh được.

- Bill Ferron nói với tôi cô ta đã đưa khẩu súng giết người cho ông.

- Rồi sao? - Mason nói.

- Đừng đứng như trời trồng vậy - Holcomb bực bội nói - Ông là luật sư. Khẩu súng đó là một vật chứng, chúng tôi muốn có nó. Đáng lẽ ông đã phải nộp nó cho cảnh sát.

- Ông Ferron có nói với anh là tôi đã hỏi ông ta có cần xem khẩu súng không và ông ta đã nói...

- Đó là trước khi anh ta biết là có vụ giết người.

Đến lúc này một số phóng viên đã tụ tập xung quanh mặc dù trời mưa.

- Một vụ giết người? - Mason hỏi.

- Ông nghe tôi chứ? - Holcomb nói - Một vụ giết người.

- Ồ, tôi nghĩ rằng anh đã hiểu sai về vụ này - Mason nói như trấn an anh ta - Có ai đó đã chặn đường cướp cô Evelyn Bagly...

- Đừng nói chuyện thần tiên với tôi - Holcomb gào lên - Hãy để đó cho tòa án - khẩu súng đâu?

- Khẩu súng? - Mason nói, mắt liếc về chiếc xe, cau mày - Điều anh nói đã làm cục diện án hơi thay đổi, trung sĩ, và...

- Tôi không giỡn với ông - Trung sĩ Holcomb nói - Tôi biết hết về khẩu súng. Đó là một khẩu Cotl kiểu mới, nhẹm nòng ngắn 5cm cỡ 38. Đó là vật chứng trọng yếu trong vụ án. Tôi nói với ông nhân danh một giới chức cảnh sát. Đây là một vụ sát nhân đã được gây ra bởi chính khẩu súng đó. Điều này đã làm cho khẩu súng trở thành vật chứng quan trọng. Nếu bây giờ ông vẫn cố giữ nó, tôi sẽ tố giác ông đã xâm phạm luật pháp. Ông có đưa khẩu súng ra hay không nào?

Mason ngập ngừng một chút, mở cánh cửa bên phải xe, đưa tay về phía ngăn hộc tủ, ngừng nửa chừng vờ suy nghĩ nói :

- Này, chờ một chút, trung sĩ - Ông nói - Tôi không phản đối đưa ra bất cứ một vật gì được coi là vật chứng trong vụ án này. Nhưng nếu tôi phải đưa ra một khẩu súng thì đó không phải là do yêu cầu anh đưa ra khẩu súng đã gây ra án mạng. Nếu anh muốn tôi đưa ra khẩu súng, mà theo tôi biết và tin chắc là đúng khẩu súng mà Evelyn Bagly đã dùng để bắn bừa hai phát trong lúc hoảng hốt thì...

Trung sĩ Holcomb hạ mình xuống, nắm lấy ngực Mason và đẩy mạnh về phía sau. Anh ta mở mạnh cửa hộc tủ xe, thò tay vào và đắc thắng lấy khẩu súng ra, bật trục lăn ra và thấy hai ổ đạn trống, anh ta gào lên vì thỏa mãn và nhét khẩu súng vào túi áo.

Các phóng viên chen chúc vào và các ánh chớp máy ảnh lóe lên.

Một phóng viên nhiếp ảnh nói :

- Trung sĩ, hãy diễn lại cảnh đó đi, để chúng tôi chụp ảnh khi ông lấy khẩu súng ra khỏi hộc tủ xe.

Trung sĩ Holcomb rất vui vẻ và sẵn sàng làm lại cho mọi người chụp hình.

Mason đứng cạnh đó với vẻ mặt thảm thương cho tới khi các phóng viên nhiếp ảnh chụp xong những cận ảnh.

Holcomb quay sang Mason nói :

- Bây giờ tôi muốn ông đưa Evelyn Bagly ra.

- Tôi sẽ đưa cô ta ra khi nào bác sĩ của cô cho phép.

- Lại mấy cha bác sĩ - Holcomb bật nói - Một tụi tầm bậy tầm bạ! Ông đã giấu cô ta ở chỗ nào?

- Rõ ràng là tôi không biết cô ta hiện ở đâu - Mason nói - và tôi nghĩ anh không có quyền lục hộc tủ xe của tôi và...

- Ồ, thôi đi - Holcomb nói - Không cần phải tranh luận với ông. Dầu sao tôi đã có cái tôi muốn. - Hắn quay phắt lại và đi vào Crowncrest Tavern.

Mason lợi dụng lúc các phóng viên và nhiếp ảnh gia đang xúm quanh trung sĩ Holcomb để lấy tin và chụp hình, ông đi tới xe của mình, mở cửa, ngồi tọt vào ghế tài xế, mở máy và chạy về hướng Hollywood.

Chương 13

Mason ngồi bên đầu giường. Delia Street lấy cái khay đựng đồ ăn còn dư của bữa điểm tâm ra.

Evelyn Bagly, trong bộ đồ ngủ của Delia Street, ngồi bật dậy trên giường mỉm cười với Mason.

- Cô thấy trong người thế nào? - Mason hỏi.

- Giống như có một triệu đô-la - Cô nói - hơi lâng lâng một chút nhưng... thiệt là một giấc ngủ ngon.

Một con két ở trong lồng, kích thích vì số khách lạ, cố nghển cổ như muốn nhìn thấy những gì đang xảy ra. Lâu lâu nói lại nói :

- Polly tội nghiệp, Polly tội nghiệp, Polly muốn một cái bánh quy dòn, Polly xinh đẹp! Hãy coi này, Polly! Oóc... Oóc!

Mason nói :

- Hôm nay cô sẽ có một ngày đáng nhớ. Cô cần phải được chuẩn bị tốt.

- Họ có nghĩ rằng... ông có thể nói cho tôi biết được không?

- Tôi sẽ nói cho cô ngay đây - Mason nói - và nó sẽ là một cú làm cô choáng váng.

- Cái gì vậy?

- Chiếc xe dưới vực có một xác người, hắn bị bắn vào mang tai phải, trên đầu hắn được trùm một cái áo gối được khoét hai lỗ ở mắt và chiếc áo gối được giữ chặt bằng một sợi dây cao su quanh trán.

Cô gật đầu.

- Thì đúng như tôi đã nhớ lại.

- Và - Mason tiếp tục - có một cái lỗ xuyên vào áo gối. Theo như chuyên viên giảo nghiệm của cảnh sát thì đó không phải là một lỗ tạo nên bởi viên đạn. Lỗ đó đã được khoét ra sau khi người đó đã bị bắn.

- Nhưng... nhưng... viên đạn bên màng tang làm hắn chết ngay à?

Mason gật đầu.

- Coi này! - Con két hét lên.

- Nhưng hắn đang lái xe khi tôi thấy hắn mà. - Evelyn Bagly phản kháng.

- Cảnh sát họ có ý khác - Mason nói - Còn điều nữa này. Cảnh sát đã nhận diện được xác chết.

- Hắn là ai?

- Tên của hắn - Mason nói - cái tên mà hắn dùng là người mà

cô biết dưới cái tên Staunton Verter Gladden.

Cô ngồi bật dậy trên giường, mắt nhìn thẳng mặt Mason, nói :

- Ông Mason, ông không đùa chứ!

- Với cô thì đó là trò đùa tàn nhẫn. - Ông nói.

- Điều này có thể giải thích tất cả. - Cô la lên.

- Như thế nào? - Mason hỏi.

- Ông không thấy à? Tôi đã lật được mặt nạ của Merrill. Tôi đã khám phá ra hắn là Staunton Vester Gladden. Hắn đã lừa đảo tôi và tôi đã nộp đơn tố giác hắn. Không biết có bao nhiêu người đã tố giác hắn. Nếu họ biết Gladden và Merrill là một người thì chắc hắn đã khổ với họ từ lâu rồi. Do đó, hắn muốn bịt miệng tôi, vì vậy mà hắn đã gọi điện thoại cho tôi và nhắn tin lại là hắn sẽ chịu một cuộc dàn xếp. Hắn đã đợi đến khi tôi chạy xe xuống đồi, hắn mới cố đẩy xe tôi cho nhào xuống khe núi.

- Và cô đã bắn hai phát. - Mason nói.

Cô ta gật đầu :

- Và một viên đã xuyên vào đầu hắn. Một viên xuyên qua áo gối lên đầu, và chính tôi đã bắn phát súng đó, thì chỉ có một viên đạn xuyên qua...

- Đó, chính là điểm đó - Mason nói - Cảnh sát đã tuyên bố đây là vụ giết người có dự tính, họ cho rằng cô đã giết Merrill trước, sau đó mới đi lấy một cái áo gối khoét một lỗ chỗ viên đạn và chùm lên đầu hắn rồi bịa ra câu chuyện bị cướp chặn giữa đường.

Con két nói một cách thiện cảm :

- Tội nghiệp Polly, tội nghiệp Polly!

- Tại sao vậy, ông Mason? Điều đó hoàn toàn... đó thật là một ý nghĩ điên rồ. Làm sao họ có thể nghĩ như vậy được.

- Được chứ - Mason nói - Nếu cô có thể giải thích được tại sao ngẫu nhiên cái áo gối chùm lên đầu Merrill lại chính là cái áo gối trên giường của cô.

Con két nói :

- Hãy coi đây, hãy coi đây!

- Ông có thể cho tôi biết thêm chi tiết không, ông Mason?

Mason nói :

- Merrill đã thuê một chiếc xe hiệu Chewy ở một hãng cho thuê xe tự lái. Hắn sống trong khu nhà ở của Stemwood. Cư dân ở khu cư xá thường đậu xe ở miếng đất trống kế đó.

- Oscar Boomis cũng có một chiếc xe cùng nhãn hiệu và giống như chiếc xe của Merrill đã thuê. Ông ta cũng sống trong khu cư dân này. Ông đã đậu chiếc xe của ông cạnh chiếc xe của Merrill.

- Lúc bốn giờ bốn mươi phút Loomis ra lấy xe và thấy nó biến mất. Ông đã báo với cảnh sát. Một ít phút sau, Boles cũng thuê

một căn hộ nơi đây, hiện ra và gợi cho Loomis là có lẽ Merrill đã lấy nhầm xe. Hắn nói hắn đã thấy Merrill lái chiếc xe đi mấy phút trước và người đàn bà cùng đi.

- Boles - Cô ngắt lời - hắn làm gì đây? Hắn sống ở Riverside cơ mà.

- Tôi biết - tôi đã cho thám tử điều tra về việc này. Tôi nghĩ Merrill đã dàn cảnh vụ trộm nữ trang để gài cô vào bẫy và chớp được một số nữ trang có giá trị cũng như làm đình lại hôn lễ. Hiện giờ thì tôi chưa biết hắn đã dàn dựng như thế nào, nhưng có thể thấy rằng, Boles là một đồng lõa.

- Boles có tuyên bố rằng hắn chỉ biết Merrill sau khi vụ nữ trang bị mất cắp và Merrill đã liên hệ với hắn vì biết hắn là nhân chứng đã thấy sự việc xảy ra.

- Trên cương vị luật sư, tôi hoài nghi điều này. Dầu sau thì Boles và Merrill cũng đã trở nên thân thiện, Merrill tâm sự với Boles, nói về chuyện của cô với Boles và nói về việc cô đã nhận ra hắn qua hình trong báo.

- Nhưng Boles có một bằng chứng ngoại phạm.

Boles đã ở với Loomis lúc bốn giờ bốn mươi phút. Sau đó Ruby Inwood, một cô gái cũng sống trong cư xá, nhập bọn với họ. Cả ba người cùng nhau đi ăn tối tới tám giờ tối. Cô Buby Inwood có vẻ là một cô gái chơi bời, cô không việc làm, nhưng cô có một căn hộ đẹp, ăn mặc sang trọng và nhiều bạn trai. Hiện giờ cô đang lái một chiếc xe mới mà theo một nguồn tin là do một người tên Lothario đã tặng.

- Boles có vẻ rõ ràng không dính dấp gì tới cái chết của Merrill nhưng tôi vẫn điều tra hắn trên giả thuyết hắn có thể là một đồng lõa trong vụ trộm nữ trang.

- Bây giờ đến Aldrich. Hắn không thể cung cấp một nhân chứng nào cho biết hắn đã ở đâu và làm gì trong khoảng từ bốn giờ rưỡi cho đến bảy giờ rưỡi. Irene Keith thì nói với tôi, cô ta ở nhà để đợi điện thoại tôi gọi. Thám tử của tôi điều tra cho biết cô ta đã đi ra ngoài. Tuy nhiên, bây giờ cô vẫn là người đang bị lùng kiếm nhất. Cảnh sát đã loan tin trên đài là bác sĩ nào đã săn sóc cho cô phải liên hệ với cảnh sát ngay, họ nghĩ rằng cô có bác sĩ nào đã chữa bịnh cho cô và giấu cô đi. Đã tới thời điểm nóng bỏng rồi. Tôi không thể giữ cô lâu hơn được.

Evelyn gật đầu.

- Và - Mason nói - cô sẽ phải làm một điều không mấy thích thú lắm.

- Điều gì?

- Tôi nghĩ tôi có thể chịu đựng được - Cô nói - tôi.. tôi đã quen với điều đó rồi.

- Và - Mason tiếp - tôi muốn cô làm một điều.

- Điều gì?

- Nói!

- Ông muốn tôi nói gì, ông Mason?

- Nói bất cứ gì. Tôi muốn cô nói với báo chí về cuộc sống tàn tạ của cô, muốn cô nói về di sản thừa kế nhỏ bé của cô đã bị lừa gạt chiếm đoạt ra làm sao, nói về Staunton Vester Gladden kẻ đã lừa gạt cô.

- Nhưng điều này có thể có hại khi họ biết được. Điều này có thể chứng tỏ là tôi có một động cơ thúc đẩy để giết Merrill?

- Có thể lắm. Nhưng sớm muộn họ cũng biết được. Có vẻ tốt hơn khi chính cô đã nói ra trước.

- Bây giờ thì báo chí đã có cả đống các bà các cô mau nước mắt muốn phỏng vấn cô. Họ muốn biết câu chuyện về cuộc đời cô, hãy nói cho họ biết. Nhấn mạnh rằng cô đã học tập làm sao để trở thành một diễn viên khi cô mới mười tám tuổi.

- Đây lại là một việc để làm tôi tổn thương nữa. Điều này làm cho mọi người thấy rằng tôi là người biết nói chuyện, đóng kịch hay và sẽ...

- Đó đúng là điều mà tôi muốn - Mason nói - Tôi muốn những bà những cô mau nước mắt bắt đầu suy ngẫm xem cô là một diễn viên lỡ làng hay là một cô gái chân thành đáng kể thật sự. Họ càng suy luận, cô lại càng được quảng cáo tốt. Vâng có nhiều truyện viết về cô như là một cô gái ngây thơ, chân thật hoặc nếu là một người nói láo khôn khéo thì cô lại nghiễm nhiên được xây dựng tiếng tăm như là một diễn viên thực thụ.

- Tôi không cần phải giữ điều gì lại?

- Nói với họ mọi thứ - Mason nói - Nói với họ toàn bộ câu chuyện. Giây phút mà cô muốn giữ lại điều gì đó cô sẽ rất lúng túng. Cô sẽ không đưa cá tính của cô vào sự việc. Cô sẽ không thuyết phục được họ. Lúc nào cô cũng phải suy tính để giữ lại phần muốn giấu diếm. Tôi không muốn cô phải như vậy. Tôi muốn cô nhìn thẳng vào mắt họ và giãi bày lòng mình.

- Và với cảnh sát thì sao?

- Cũng vậy - Mason nói - kể cho họ nghe câu chuyện của cô. Kể đi kể lại mỗi lần họ hỏi. Nói với hết mọi sự.

- Tôi thật vui mừng - Cô nói.

- Về việc gì?

- Về việc ông bảo tôi làm điều đó, ông Mason tôi vô tội mà.

Cô nhìn thẳng vào mắt Mason, hai mắt mở lớn.

- Trò đó rất là hay. - Mason nói.

- Trò gì?

- Mở lớn cặp mắt khi cô nhìn người đối thoại và muốn làm cho họ tin cô.

- Đó không phải là một trò bịp bợm đâu, ông Mason tôi rất

thành thật mà, tôi...

Mason nhe răng cười :

- Tôi tin vào câu chuyện của cô vì lúc nào tôi cũng đặt niềm tin tưởng vào thân chủ của tôi, nhưng cái điệu bộ mở lớn mắt như cô vừa làm là một mánh khóe, tôi đã thấy cô làm trước đây.

Cô có vẻ giận dỗi giây lát, rồi bất chợt phá lên cười.

- Được, cứ cho là ông đã đúng. Tôi đã tập làm điệu bộ này trước gương rất nhiều nên đã trở thành bản năng thứ hai của tôi trong một lúc tôi đã buồn phiền vì ông cho đó là điệu bộ cố ý. Sự thực tôi đã tập làm điệu bộ này trong gương do Staunton Vester Gladden chỉ. Thực là khôi hài khi tôi lại sử dụng điệu bộ này liên quan đến... cái chết của hắn.

Mason nói :

- Ông bác sĩ điều trị cho cô hiện cũng như đang ngồi trên lửa. Cảnh sát đã loan tin tả nhận dạng cô và ông bác sĩ cảm thấy cần phải báo cho cảnh sát, nhất là bây giờ cô đã không còn cần đến sự săn sóc của ông ta nữa. Cảnh sát sẽ đến đây ngay thôi. Bác sĩ sẽ nói với họ là cô Street đưa cô tới đây. Đặt cô lên giường và ông ta đã chích cho cô một mũi thuốc an thần.

- Tôi còn bao nhiêu thời gian?

- Đủ để cô tắm và thay đồ.

- OK - Mason nói - Delia và tôi đi đây. Cô tắm và thay đồ đi. Cảnh sát sẽ đến đây trong vòng hai mươi phút nữa.

Mason mở cửa cho Delia ra và khẽ đóng lại. Cô nhướng mắt nhìn ông.

Mason nói nhỏ :

- Bây giờ chúng ta đã dính líu tới vụ án rồi. Chúng ta không thể quay lại được nữa. Về phần tôi, tôi sẽ cố gắng lo cho cô ta có một giá trị trên danh nghĩa của nó.

- Giá trị danh nghĩa thì tốt rồi và giá trị về con số chắc cũng không xấu đâu.

Từ sau cánh cửa tiếng con két nói léo nhéo và sau đó là một chuỗi cười quỷ quái.

Chương 14

Frank Neely bất chợt bị nỗi sợ hãi xâm chiếm.

Vì vụ án của Evelyn Bagly có liên quan đến một nhân vật điện ảnh và có vẻ có nhiều mâu thuẫn, nên giới báo chí đã đề cập đến mọi khía cạnh của sự việc. Khi cùng Perry Mason đi vào phòng xử án của chánh án Kippen mắt Neely đã như mù tịt vì ánh đèn Flash chớp liên tục.

- Chúa ơi! Ông Mason - Anh ta nói - tôi không biết phải làm gì nữa. Hình như tôi đã quá lạm dụng để được ở cùng phiên tòa với ông. Tôi...

- Hãy hành động như một chiến binh thiện chiến. - Ông cười nói với anh ta - Hãy bình tĩnh lại. Điều chủ yếu là phải theo dõi sát các chứng cớ và cố gắng nắm bắt sự việc để bảo đảm quyền lợi của thân chủ.

- Nếu luận điểm của cảnh sát trong mỗi vụ án đều đúng thì sự việc luôn luôn trở thành xấu đối với bị cáo. Trên hết mọi sự mà chúng ta có thể làm được là theo dõi thật sát các dữ kiện. Thôi chúng ta bắt đầu rồi.

- Chánh án đã tới kìa!

Chánh án Kippen đi vào phòng xử.

Sau khi lấy lại trật tự, chánh án Kippen tuyên bố :

- Vụ án chống lại Evelyn Bagly.

- Bên công tố săn sàng.

- Bên bị cáo sẵn sàng. - Mason nói.

- Hãy cho gọi các nhân chứng. - Chánh án Kippen tuyên bố.

George Strawn một phó biện lý khá mới đại diện cho phòng biện lý. Ông ta đã bắt đầu sự nghiệp sáng chói của mình qua vai trò một luật sư bên công tố và hình như ông đã từng tỏ bày là muốn được cùng Perry Mason đối đầu trong một phiên tòa để có thể tự đề cao mình, ông ta cho gọi nhân chứng thứ nhất của ông Harry - Boles.

Neely nghiêng qua Mason nói nhỏ :

- Ồ! Tôi muốn ông xé tên này ra từng mảnh.

George Strawn làm như nhận biết được thái độ này nơi luật sư bên bị cáo. Ông đứng dậy, mỉm cười một cách mỉa mai. Sau khi nhân chứng đã tuyên thệ và trả lời những câu hỏi sơ khởi, ông ta hỏi :

- Ông có biết Steve Merrill khi người này còn sống không?

- Thưa có!

- Người này bấy giờ ở đâu?

- Ông ta đã chết!
- Ông có thấy xác của Steve Merrill không?
- Thưa có!
- Ở đâu?
- Ở nhà xác tỉnh!
- Ông nhận là đúng xác của Steve Merrill chứ?
- Đúng vậy!
- Xin mời chất vấn. - Strawn nói với Mason.

Mason mỉm cười với Boles.

- Ông đã quen biết với Steve Merrill được bao lâu?
- Chưa được bao lâu, tình cờ ông ta chỉ cho tôi thuê một căn hộ ở cùng một cao ốc nơi ông ta ở.
- Ông Boles, ông có bao giờ biết người chết đã từng mang tên Staunton Vester Gladden không?
- Phân đối vì lý do vô thẩm quyền không chính đáng và không cụ thể. - Strawn cắt ngang.

Mason nói.

- Thưa quý tòa, đây chỉ là một cuộc thẩm vấn sơ thẩm.
- Xin chờ một chút - Chánh án Kippen nhoài mình tới và nhìn Mason qua phía trên ngọng kính của ông - Đây là một vụ sơ thẩm. Không phải là một vụ xử chính. Mục đích của vụ xử này là tìm xem có phải một vụ án giết người đã được hình thành và liệu có một căn cứ hợp lý nào để có thể tin rằng bị cáo đã nhúng tay vào vụ án này hay không mà thôi. Do đó, tòa không có ý định nghe những vụ tranh cãi về kỹ thuật chuyên môn trong vấn đề phản đối. Tòa cũng không muốn vụ án này trở thành đặc biệt.
- Tôi rất mong muốn đưa ra những điểm cụ thể để tranh cãi.
- Nhưng tôi sẽ gạt bỏ những xảo ngữ cốt gây ấn tượng hoặc những lời chỉ trích cá nhân. Bây giờ thì phản đối không được chấp thuận. Hãy trả lời câu hỏi.
- Ông có bao giờ biết người đã chết - Mason hỏi - đã từng mang tên Staunton Vester Gladden không?
- Chỉ riêng trong ngày ông ta chết, ông ta có nói với tôi là có lần đã dùng tên đó.
- Thưa đủ rồi. - Mason nói.
- Có gì, hỏi thêm? - Chánh án Kippen hỏi.
- Thưa quý tòa không.
- Cho nhân chứng về chỗ. Người chứng kế tiếp là ai? - Chánh án hỏi Strawn.
- Wiliam Ferron.

Ferron bước tới tuyên thệ và xác nhận đã phỏng vấn bị cáo tại tiệm Yoshua, Tree Cafe trong đêm đã xảy ra án mạng.

- Bị cáo có phát biểu điều gì với ông không?
- Thưa có!

- Những lời đó có được nói ra một cách tự do và tự nguyện không?

Ferron mỉm cười, nói :

- Được nói trước sự hiện diện của luật sư của cô ta.

- Ông Perry Mason?

- Đúng vậy!

- Cô ta đã nói gì với ông?

Ferron bắt đầu kể lại những bị cáo đã cho ông ta biết. Ông ta cũng nói về cuộc hành trình trên đường núi, việc khám phá chỗ lan can đường bị bể, việc tìm kiếm thấy xác chết và nhiều chi tiết khác sau khi xác chết được tìm thấy.

- Xin mời chất vấn. - Strawn nói.

- Không có câu hỏi. - Mason nói.

- Cho gọi trung sĩ Holcomb. - Strawn nói.

Trung sĩ Holcomb tiến tới tuyên thệ và với vẻ tự mãn ông ta tiến tới bục nhân chứng như đã được dành riêng cho ông ta.

Qua những câu hỏi trực tiếp của Strawn, ông ta cho biết khả năng của mình tại sở cảnh sát thành phố; ông cho biết rằng đội hình sự đã được ông quận trưởng gọi khi biết có một xác chết được tìm thấy trong phạm vi thành phố.

- Và tình hình khi ông tới hiện trường như thế nào?

- Trời đang mưa. Chiếc xe bị rớt xuống khe núi. Một đại diện của văn phòng pháp y cũng có mặt và cả người nhiếp ảnh của cảnh sát.

- Lúc đó ông làm gì?

- Tôi đi xuống để xem xét tử thi. Tôi điều động đưa tử thi lên sau khi đã cho chụp hình tử thi tại vị trí. Tôi có chỉ rõ cho hai phụ tá quận trưởng một vài điều, những điều mà tôi cho là ý nghĩa và lưu ý họ đến những điều mà họ cần phải chú ý tới.

- Ông nói vậy là có ý gì?

- Được, tôi muốn nói rằng vị trí của công tắc đèn trong xe là một điều rất quan trọng.

- Vị trí của công tắc đèn lúc đó như thế nào?

- Nó ở vị trí tắt.

- Ông đang nói đến công tắc đèn trước mà chiếc xe có thi thể nạn nhân nằm ở dưới khe núi?

- Đúng vậy!

- Các đèn chiếu phía trước đều tắt.

- Thưa vâng!

- Sau đó ông có nói với bị cáo về việc này không?

- Thưa có!

- Khi phát biểu với ông, bị cáo có bị ai sai khiến không?

- Thưa không?

- Mọi phát biểu của bị cáo đều là tự ý, tự nguyện phải

không?

- Thưa phải!

- Ông có hỏi cô ta về đèn xe trước của chiếc muốn ép cô xuống dốc núi không?

- Có, thưa có ạ!

- Thế cô ta nói sao?

- Cô ta có nói đèn trước của chiếc xe sáng. Nó được bật ở vị trí pha nên đã làm cô chói mắt khi phản chiếu qua kính chiếu hậu và làm cô rất khó điều khiển xe.

- Ông có thu hồi khẩu súng đã gây án mạng không?

- Thưa có!

- Ông đã tìm thấy khẩu súng ở đâu.

- Do Perry Mason cất giữ, ông luật sư của bị cáo.

- Ông ta để ở đâu?

- Ở hộc tủ xe của ông ta.

- Khi nào?

- Vào khoảng mười một giờ.

- Ở đâu?

- Ông ta lái xe lên Crownerest Tavern nơi bị cáo làm việc, hình như là muốn gặp bị cáo trước khi...

- Không cần ông kết luận - Strawn cắt ngang - Ông là một giới chức cảnh sát. Ông hiểu luật lệ về các chứng cớ, ông biết ông chỉ được phép xác nhận các sự kiện. Bây giờ hãy tiếp tục cho chúng tôi biết cái gì đã xảy ra.

- Được, tôi hỏi về khẩu súng mà bị cáo đã đưa cho ông Mason trong quán ăn, khi cô ta kể lại câu chuyện đã xảy ra cho ông Ferron, phụ tá quận trưởng nghe.

- Và ông Mason có đưa cho ông khẩu súng không?

- Thưa có, gần như thế, tôi thấy ông ta nói ông ta có giữ khẩu súng và ông làm cử chỉ như muốn với tới ngăn hộc tủ trong xe. Do đó tôi đã mở nó ra và lấy khẩu súng trong đó.

- Bây giờ nó ở đâu?

- Tôi có mang theo đây.

- Tình trạng khẩu súng như thế nào khi ông lấy nó?

- Cũng như trong tình trạng bây giờ.

- Ông muốn đặc biệt chú ý tới trục lăn của khẩu súng, có bốn viên đạn trong trục lăn và hai ổ đạn trống phải không?

- Thưa đúng như vậy!

- Như vậy khẩu súng còn đúng trong tình trạng nó được giao cho ông?

- Thưa đúng vậy!

- Ông có thể tuyên thệ về điều này?

- Thưa vâng!

- Thưa quý tòa, tôi đề nghị khẩu súng này được đưa vào vật

chứng A.

- Tôi muốn được chất vấn về tính chất có thể chấp nhận được của vũ khí này.

- Tốt lắm!

Holcomb nhìn Mason với vẻ thách thức.

- Ông nói vũ khí này vẫn đúng như trạng thái khi nó được giao cho ông?

- Thưa đúng vậy.

- Nó chưa được đụng chạm gì đến chứ?

- Không có gì thay đổi.

- Ông đã đưa nó cho ban chuyên viên về vũ khí chứ?

- Thưa vâng!

- Và ông biết các chuyên viên về vũ khí sẽ dùng khẩu súng này để bắn thử chứ? Lúc đó ông có mặt không?

- Thưa có!

- Và muốn bắn các viên đạn thử nghiệm, họ cần phải lấy đạn cũ ra...?

- Đúng vậy! Những viên đạn trong súng đều là những vật chứng. Chúng tôi muốn cho thấy rằng viên đạn chết người cũng có cùng thành phần giống như những viên đạn còn lại.

- Đúng như vậy - Mason nói - Do đó ông đã lấy hết đạn cũ ra, lấy đạn khác bắn thử nghiệm, rồi lại để đạn cũ vào trục lăn như trước.

- Thưa đúng như vậy.

- Ai đã làm điều đó?

- Thưa chính tôi!

- Vậy thì - Mason nói - làm sao ông biết được ông đã để những viên đạn đúng vào các ổ đạn cũ trong trục lăn?

- Tại sao... sao vậy, đâu có gì khác biệt.

- Như vậy thì khi ông nói khẩu súng vẫn đúng như trong tình trạng ông nhận nó có nghĩa là nó đúng như tình trạng có thể sử dụng thực tiễn. Đúng vậy không?

- Thưa đúng vậy!

- Ông có cố tìm nguồn gốc khẩu súng này qua số ký danh của nó không?

- Thưa có chứ!

- Và ông tìm thấy điều gì?

Chánh án Kippen hơi nhướng mày.

- Dĩ nhiên đây là một câu hỏi từ phía luật sư bên bị cáo.

- Thưa đúng vậy - Mason nói - Về chuyên môn bên bị cáo có thể phản đối một vài việc nếu chúng không phải là những chứng cớ tốt nhất. Nhưng tôi thấy không có lý do gì cần phải gọi tới người bán vũ khí hoặc người đã viết đăng ký nó và những việc tương tự. Tôi có sự tin tưởng vô hạn vào khả năng điều tra của

trung sĩ Holcomb.

- Cám ơn - Trung sĩ Holcomb châm biếm nói.

- Do đó tôi rất muốn ông cho biết đã tìm thấy gì. Ông đã tìm thấy được điều gì, trung sĩ?

- Tôi biết khẩu súng này được bán cho một người tên là Mervyn Alclrich, tại một cửa hàng bán đồ thể thao ở Newport Beach vào ngày 25 tháng trước - Mervyn Aldrich khai rằng ông ta mang khẩu súng để phòng thân, ông ta có giấy phép mang súng. Ông ta để khẩu súng trong ngăn hộc xe hơi và khẩu súng đã bị đánh cắp mất...

Chánh án Kippen ngắt ngang :

- Tôi thấy không có lý do gì để tin vào nhiều những bằng chứng nghe thấy như vậy. Ông Aldrich có trong phòng xử không, ông phó biện lý?

- Thưa tòa có!

- Tôi thấy rằng khẩu súng đã được cớ là bị đánh cắp và trong hoàn cảnh này tôi nghĩ đối với bên công tố có đủ lý do để tin rằng nó đã bị bị cáo lấy trộm?

- Thưa quý tòa, đúng vậy.

- Tôi nghĩ rằng điều này phải do chính ông Aldrich xác nhận.

- Thưa quý tòa, vâng!

- Tôi đề nghị - Mason nói - trung sĩ Holcomb đi xuống và mời ông Aldrich lên bục nhân chứng.

- Khoan hãy gọi ông Aldrich ra bục nhân chứng. Ông ta là nhân chứng của bên công tố. Chúng tôi thấy chưa có lý do để gọi ông ra trong lúc này. Về việc đưa vũ khí nào làm vật chứng. Chỉ cần xác nhận đây đúng là khẩu súng đã giết Steve Merrill và do bị cáo cất giữ là đủ.

Chánh án Kippen liếc nhìn Mason nói :

- Tôi muốn biết ý kiến của bên bị cáo về vấn đề này.

- Về đề nghị hợp pháp thì không có vấn đề gì về sự xác thực của bên công tố - Mason nói - trừ có điều là tôi muốn chỉ rõ sư việc, thứ nhất là bên công tố chưa chứng minh đó là vũ khí đã giết chết Steve Merrill. Thứ hai là chưa chứng tỏ là khẩu súng đã do bị cáo cất giữ.

Strawn nói :

- Ông muốn gì vậy? Chính ông đã đưa khẩu súng đó cho trung sĩ Holcomb mà.

- Ông ta đã lấy khẩu súng ra trong hộc tủ xe của tôi - Mason nói - và tôi không phải là bị cáo.

- Ông đang đại diện cho cô ta.

- Chỉ là một luật sư đại diện cho quyền lợi của cô ta - Mason nói - nhưng ngay như vậy, tôi cũng chưa nói gì về khẩu súng cả.

- Có thể tôi sẽ làm sáng tỏ vấn đề này bằng cách hỏi trung sĩ

Holcomb thêm vài câu hỏi.

Mason quay sang Holcomb mỉm cười ân cần.

- Bây giờ như trung sĩ, khi tôi lái xe với Crownerest Tavern, có phải ông đã đến bảo tôi nộp thêm cho ông khẩu súng mà Evelyn đã đưa cho tôi?

- Phải, tôi nghĩ tôi đã nói khẩu súng được dùng trong án mạng.

- Và có phải chính ông đã đẩy tôi sang một bên và mở hộc tủ xe của tôi để lấy khẩu súng mà hiện ông đang đưa ra để làm vật chứng? - Mason nói.

- Vì ông không đưa ra nên tôi phải tự lấy.

- Đây có vẻ là một điểm về kỹ thuật chuyên môn đây - Chánh án Kippen nói - nếu bị cáo có luận điểm quan trọng nào muốn nói lên khẩu súng này không phải là vũ khí đã được sử dụng trong án mạng này không, ông Mason? Liệu câu hỏi của bên bị cáo có đề cập đến vụ giết người là vì lý do chính đáng không?

- Tôi nghĩ - Mason nói - thưa quý tòa về khẩu súng này tôi muốn phải được xác định dứt khoát, có phải là khẩu súng gây ra án mạng không?

- Tôi có thể hỏi tại sao? - Chánh án Kippen hỏi - Tôi nghĩ rằng luật sư nên luôn luôn thu nhập các sự kiện để từ đó không còn những nghi vấn nữa.

- Họ đã bắn thử khẩu súng này và đã so sánh với viên đạn bắn thử với viên đạn giết người. Tôi chỉ muốn họ lúc này xác nhận sự kiện đó để bên bị, sau khi có dịp nghiên cứu chụp hình các chứng cơ, có thể chuẩn bị cho phần bào chữa của mình.

- Tôi thấy rõ quan điểm của ông - Chánh án Kippen nói - Tôi nghĩ điều đó rất tốt. Ông Strawn, chắc ông đã có những chứng cớ đó chứ? Tại sao không đưa những chứng cớ về đạn dược học ra để chứng minh đó đúng là khẩu súng đã dùng để giết người. Và sau đó chứng minh rằng nó chính do bị cáo sở hữu và...

- Chính là điểm này, thưa quý tòa - Strawn nói - Viên đạn giết người đã bị biến dạng một cách thảm hại, một bên đã bị bẹp dí, một bên bị biến dạng nhẹ khi nó được lấy ra sau khi khám nghiệm tử thi.

- Ông muốn nói viên đạn giết người không thể nhận dạng được? - Chánh án Kippen hỏi.

- Được, tôi... tôi muốn được hỏi nhân chứng này thêm vài câu nữa để có thể làm sáng tỏ vấn đề.

- Hỏi đi!

- Nếu quý tòa cho phép, tôi nghĩ tôi có thể đưa thêm hai hoặc ba sự việc có thể kết tội mà không cần hỏi điều gì đã xảy ra có thể tôi đưa khẩu súng ra làm vật chứng quá sớm. Trung sĩ Holcomb xin ông hãy đưa chiếc áo gối để trùm đầu xác chết ra.

Ông có mang theo không?

- Có, thưa có!

Trung sĩ Holcomb mở một cái túi nhỏ ra một chiếc áo gối thấm máu.

- Bây giờ tôi hỏi trung sĩ, ông có thấy nhãn hiệu nhà giặt ủi trên cái áo gối không?

- Thưa có!

- Ông có truy ra tiệm giặt ủi đó không?

- Thưa có!

- Ông có tìm thấy những chiếc áo gối khác cùng mang một nhãn hiệu không?

- Thưa có!

- Ở đâu?

- Ở Crownerest Tavern nơi phòng chứa đồ vải.

- Ông có kiểm soát giường của bị cáo không?

- Thưa có!

- Khi nào?

- Ngay khi tôi tới đó!

- Và ông thấy gì?

- Tôi thấy có hai cái gối trên giường.

- Một cái có bọc áo gối. Một cái không, cho chúng tôi biết nó đã được phủ lên đầu Steve Merrill trước hay sau khi chết.

- Nó đã được phủ lên sau khi chết.

- Chờ chút - Chánh án Kippen nói - như vậy có phải là đã dẫn dắt nhân chứng đưa ra kết luật không?

- Điều đó không sao đối với bên bị cáo - Mason nói - Chúng tôi muốn hợp tác với bên công tố về tất cả vấn đề liên hệ mà không có sự tranh cãi nào.

Không có sự tranh cãi? Chánh án Kippen ngạc nhiên.

Strawn đứng bật dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi nói.

- Có nghĩa là ông đã chấp nhận là chiếc áo gối đã được chùm lên sau khi chết.

Mason nhún vai :

- Tôi chỉ không phản đối câu hỏi, thế thôi. Ông có thể đưa đến kết luận nào cũng được. Tôi chỉ muốn thưa với quý tòa là tôi chủ trương không phản đối những câu hỏi mà sự tranh chấp không cần thiết vì sự kiện đã rõ ràng.

Strawn từ từ ngồi xuống, vẻ bối rối

Chánh án Kippen nói gắt gỏng :

- Được tiếp tục đi. Hãy trả lời câu hỏi!

- Dạ như thế này, chiếc áo gối này có một cái lỗ. Đây không phải cái lỗ do dạn bắn thủng, không có dấu vết thuốc súng chung quanh cái lỗ này, không có dấu biến màu do viên đạn làm ra. Trong khi đó, đầu nạn nhân cho thấy rõ có dấu thuốc súng.

Chúng tôi thấy điều này chỉ có thể xảy ra khi khẩu súng ở gần khoảng hai mươi phân. Đúng ra trong khoảng từ 18 - 20 cm

- Ông đã thí nghiệm với khẩu súng nào?

- Thì khẩu súng này đây.

- Nói một cách khác - Chánh án Kippen nói - ông thừa nhận đây chính là khẩu súng gây ra án mạng?

- Ồ, điều này không còn gì nghi ngờ nữa, thưa quý tòa - Strawn nói - Đây là một sự thực rất đơn giản, mặc dù trong một hoàn cảnh đặc biệt viên đạn giết người đã khó nhận dạng được. Tuy nhiên tôi có thể tiến tới để xác lập được những chứng cớ chi tiết chứng tỏ đây chính là khẩu súng đã được sử dụng.

- Vậy thì hãy làm đi. - Chánh án Kippen nói.

- Trung sĩ, ông nói chiếc áo gối này đã được chùm lên đầu nạn nhân sau khi chết phải không?

- Đúng vậy!

- Và một trong những lý do cho ông xác nhận điều này là vì nó không có vết thâm thuốc súng?

- Thưa đúng vậy, rõ ràng cái lỗ đó không phải do viên đạn làm ra.

- Ông còn lý do nào khác không?

- Thưa có!

- Lý do gì?

- Sau khi chiếc áo gối được chùm nó lên phải xoay nhẹ để chỉnh sao cho hai con mắt đúng hai lỗ thủng đã được khoét. Nói một cách khác, cái áo gối chùm lên đầu nạn nhân đã không đúng ngay vị trí của nó. Nó đã phải xoay nhẹ đi để cho vị trí hai lỗ hổng vào hai con mắt, vết máu chảy dài theo chiều ngang trong áo gối đã chứng tỏ điều này. Chỉ có vậy mới giải thích được vết máu này. Quý vị có thể thấy nó rất rõ.

Chánh án Kippen nói :

- Hãy đưa tôi xem chiếc áo gối!

Ông ta kiểm tra vết máu và gật đầu nói :

- Dĩ nhiên là nhân chứng đã chứng thực được kết luận từ những dữ kiện nhưng những dữ kiện này rõ ràng chỉ chấp nhận một kết luận.

- Tôi cũng nghĩ vậy, thưa quý tòa. - Mason vui vẻ đồng tình.

- Nhưng ông không thể chấp nhận điểm đó - Strawn nói - Tại sao vậy, đây chính là điểm mà ông phải đặt trọng tâm sự bào chữa của ông vào.

- Làm sao ông biết được sự bào chữa của tôi như thế nào?

- Này thôi, thưa quý ngài - Chánh án Kippen nói - Vụ xử đến đây là tới một khúc quẹo đặc biệt, về một sự việc có vẻ là nòng cốt thì luật sư bào chữa lại không đặt nặng vấn đề. Trong khi đó về một vấn đề mới nhìn có vẻ lý thuyết suông thì luật sư bào

chữa lại tỏ ra quyết tâm tranh cãi và cố gắng sử dụng tất cả chuyên môn kỹ thuật của mình.

- Tôi chỉ muốn nhấn mạnh rằng thân chủ của tôi phải được tôn trọng những quyền lợi của mình. - Mason nói.

- Phải, phải tôi hiểu - Chánh án Kippen nói - Tuy vậy, ông đã không xác định vũ khí giết người, ông Mason.

- Tôi không có ý như vậy!

Chánh án Kippen nhìn Strawn.

Ông phó biện lý hằn học nói :

- Được rồi, chúng ta sẽ chứng minh điều này.

Ông ta lần nữa quay sang trung sĩ Holcomb hỏi :

- Trung sĩ, ông nói là có hai phát đạn đã được bắn đi từ khẩu súng này?

- Thưa, đúng vậy!

- Theo luận điểm của cảnh sát thì một phát súng vào đầu nạn nhân. Vậy phát thứ hai thế nào?

- Nó bắn trúng cây trụ bằng gỗ đỏ lan can đường, chỗ có khe núi khá sâu.

- Ông có thể chỉ cho tòa thấy chỗ viên đạn đã được tìm thấy không?

- Dạ, được. Ở đây tôi có một tấm hình chụp ngay hôm Sau ngày xảy ra sự việc cho thấy rõ cái lỗ ở lan can đường. Viên đạn này đã cắm sâu trong gỗ và nó giữ một hình thể nguyên vẹn. Mặc dù bản thân tôi không làm công việc thí nghiệm về đạn dược học, nhưng tôi đã có mặt trong lúc đó và không thể có vấn đề...

- Được, ông không cần chứng thực việc thí nghiệm - Strawn vội vàng ngắt lời - Ông không phải là chuyên viên đạn dược.

- Được, nhưng tôi là một thám tử lão luyện, kể cả một số kiến thức về...

- Phải, phải - Strawn gắt ngang - Tôi hiểu. Khi tôi gọi các chuyên viên đạn dược, tôi chỉ muốn sử dụng sự làm chứng của ông để xác nhận viên đạn. Bây giờ tôi đưa cho ông một đầu đạn trên đó có một cái dấu ở dưới đáy. Ông có biết ai đã làm con dấu đó không?

- Thưa, chính tôi!

- Để làm gì vậy?

- Đó là những dấu để nhận diện viên đạn.

- Và ông đã lấy nó ra khỏi cây trụ bằng gỗ đỏ được thấy trong tấm hình này.

- Bây giờ tôi nghĩ ông có thể đi về chỗ, tôi sẽ gọi chuyên viên đạn dược - Strawn nói - Tôi đề nghị chúng ta coi khẩu súng là vật chứng A, tấm hình là vật chứng B, và đầu đạn là vật chứng C.

- Khoan đã - Mason ngắt ngang khi trung sĩ Holcomb bắt đầu rời khỏi bục nhân chứng - Bây giờ ông đã giới thiệu một vật thứ hai, một đầu đạn. Tôi muốn chất vấn nhân chứng về viên đạn.

- Bắt đầu đi. - Strawn nói vội.

- Lần đầu tiên ông để ý đầu đạn trong trụ gỗ đỏ là lúc nào? - Mason hỏi.

Holcomb nói :

- Ông không thể thấy viên đạn trong trụ gỗ đỏ, ông Mason, chỉ đến khi nó được nạy ra.

- Lần đầu ông thấy cái lỗ trên trụ gỗ là lúc nào?

- Gần như ngay sau khi tôi đến hiện trường, tôi biết khẩu súng đã bị bắn đi hai phát nên tôi biết phải có hai dấu đạn đau đó. Tôi đã tìm kiếm xem có thể nào phát đạn thứ hai đã trúng dấu đỏ và tôi đã tìm thấy.

- Sau đó ông không còn tìm kiếm nữa.

- Ông muốn nói sao?

- Ông không còn tìm quanh nữa?

- Tôi đã có nhìn quanh, nhưng không còn gì để tìm kiếm nữa khi tôi đã tìm thấy viên đạn thứ hai.

- Được rồi, tôi không còn câu hỏi. - Mason nói.

- Xin mời trung sĩ Holcomb về chỗ và mời nhân chứng Alexander Redfield lên bục nhân chứng. - Strawn nói - Ông Redfield là chuyên viên đạn dược.

Alexander Redfield là một người cao lớn gầy ốm, với lưỡng quyền cao, đôi mắt xám lộ, đi đứng khoan thai, nói năng cẩn thận. Ông tuyên thệ và cho biết mình là chuyên viên về súng ống, đạn dược.

George Strawn hỏi :

- Tôi đưa cho ông viên đạn mà trung sĩ Holcomb vừa mới xác nhận và được ghi là vật chứng C, tôi muốn hỏi ông có thấy viên đạn này chưa và nếu đã thấy thì vào lúc nào?

- Thưa tôi đã thấy nó khi nó được tìm thấy. Tôi đã nhìn thấy nó khi còn tại chỗ có nghĩa là tôi thấy trung sĩ Holcomb móc nó ra khỏi cây trụ.

- Ông có thể chỉ vị trí của nó trên tấm bản đồ này?

Nhân chứng cầm lấy tấm bản đồ và đánh dấu “X” vào điểm có viên đạn.

- Đây là bảng đồ chính thức - Strawn nói - Có nghĩa là nó được sao lại từ một bản đồ chính thức khác. Tôi cho rằng luật sư bên bị sẽ không phản đối nếu chúng ta đưa nó vào làm vật chứng D.

- Không có gì phản đối. - Neely nói.

Mason nói nhỏ với Neely :

- Thỉnh thoảng anh nên phản đối, Neely. Để cho họ biết anh

cũng có tham dự vào vụ án này.

Neely thì thầm nói :

- Tôi chỉ sợ phản đối lầm, không đúng lúc. Ông đã làm cho vị công tố ngỡ ngàng. Ông ấy không còn biết ông sẽ tấn công lúc nào và từ đâu.

- Phản đối bất cứ gì - Mason nói - miễn là nó không quan trọng. Cứ để cho họ đề cập đến mọi sự kiện quan trọng dẫn nó làm tổn thương đến chúng ta hay không, hãy để dành câu phản đối cho những sự kiện mà chúng ta đã biết. Hãy ném vào vụ án nhiều khía cạnh khác nhau để mọi người cùng suy ngẫm. Cuối cùng anh cũng phải nhớ là cô gái đang nhìn anh từ cuối phòng và báo chí thì đang ghi chép mọi thứ.

- Được rồi - Neely nói - Mặc kệ nếu tôi phản đối không đúng chỗ. Tôi sẽ đứng lên mỗi khi tôi phản đối.

Mason ngồi dựa vào ghế của ông.

Strawn tiếp tục :

- Và ông quen thuộc với khẩu súng này đây là khẩu Colt mà chúng ta đã đưa vào làm vật chứng và được ghi là vật chứng D.

- Thưa đúng!

- Ông đã bắn những viên đạn thử nghiệm bằng khẩu súng này?

- Thưa đúng!

- Ông làm như thế nào, ông Redfield?

- Dạ như vầy, tôi bắt những phát đạn vào một cái hộp chứa bông gòn khá dày để có thể chặn đứng viên đạn lại mà không làm biến dạng viên đạn.

- Và sau đó thế nào?

- Sau đó chúng tôi sẽ quan sát viên đạn để tìm các dấu vết đặc điểm qua kính hiển vi.

- Ông có thể nói cho chúng tôi biết về đặc điểm của các dấu vết này không?

- Nó được chia làm hai loại dấu vết, dấu vết chung và dấu vết riêng.

- Dấu vết chung là gì?

- Đó là những dấu vết để lại trên viên đạn do rãnh khương tuyến của nó tạo nên. Nó có một độ rộng, một số vòng và hướng quay nhất định. Qua những dấu vết này ta có thể biết hiệu và cỡ súng mà viên đạn đã được bắn đi.

- Và những dấu vết riêng là gì?

- Đó là những dấu vết trầy xước trên viên đạn đó những chỗ không được nhẵn phẳng trong nòng súng tạo nên. Không có một nòng súng nào tuyệt đối trơn tru. Và những chỗ như vậy tạo nên viên đạn những dấu vết riêng đặc biệt của mỗi khẩu súng cũng như những vân tay trên các ngón tay.

- Như vậy ông có so sánh viên đạn lấy từ trụ gỗ đỏ với các viên đạn bắn thử nghiệm không?

- Thưa có!

- Và là một chuyên viên, ông có thể so sánh các dấu vết đó mà có thể nói được khẩu súng nào viên đạn đã được bắn không?

- Thưa, được ạ. Tôi so sánh các dấu chung, riêng và có thể xác nhận chắc chắn là viên đạn đã được bắn từ khẩu súng này.

- Thế còn viên đạn giết người thì sao? Viên đạn đã được lấy ra và trao cho ông.

- Thưa vâng!

- Ông đã làm một số thử nghiệm và so sánh với nó chứ?

- Tôi có thể nói rằng viên đạn đó đã bị biến dạng khá nhiều. Nó ở trong tình trạng thực xấu. Nhưng tôi có thể xác định qua dấu vết chung biết được nó đã được bắn ra từ khẩu súng colt cỡ 38.

- Thế còn dấu riêng của nó thế nào?

- Ngay bây giờ các dấu vết riêng của nó tôi không thể có một chứng nhận nào. Một nửa viên đạn đã bị biến dạng nặng nề.

- Bây giờ thưa quý tòa - Strawn nói - tôi muốn một lần nữa được đưa khẩu súng này làm vật chứng.

- Tôi phản đối - Neely đứng dậy nói - Vì lý do vô thẩm quyền, không chính đáng và không cụ thể, không có một nền móng vững chắc và không có mối liên quan nào.

Chánh án Kippen nhìn xuống chàng trai trẻ. Cặp mắt ông dịu hiền nhưng cũng lộ chút vẻ quyết tâm trong đó.

- Để xem tôi có hiểu quan điểm của ông không, ông Neely - Ông ta nói - Chỉ vì viên đạn giết người đã không thể so sánh được với các viên đạn thử nghiệm nên ông phản đối đưa khẩu súng vào làm vật chứng mà nó đã được thừa nhận là sở hữu của bị cáo?

- Chúng tôi không thừa nhận nó là sở hữu của bị cáo. Nó thuộc sở hữu của ông Perry Mason.

Chánh án Kippen lắc đầu nói :

- Ở đây có thể có sự khác biệt về thuật ngữ, nhưng theo như tòa thì chúng ta không quá câu nệ về kỹ thuật bào chữa có thể là điểm nào đó cho thấy nó không đúng là vật sở hữu của bị cáo, nhưng ở đây lại phản đối không cho nó được đưa ra làm vật chứng.

- Thưa quý tòa, vì không ai biết chắc chắn là khẩu súng đã giết chết nạn nhân. - Neely nhấn mạnh.

- Có nhiều điều cho thấy đây chính là khẩu súng giết người. Chính bị cáo đã nói với các sĩ quan cảnh sát là đã bắn về hướng chiếc xe do người bịt mặt bằng chiếc áo gối lái.

Mason đứng dậy, nói :

- Và cũng rõ ràng kẻ đó không phải là nạn nhân trong vụ án này.

- Tại sao không? - Chánh án Kippen hỏi.

- Thưa vì chứng nhận của công tố đã cho thấy chiếc áo gối đã được chùm lên đầu nạn nhân sau khi hắn đã chết.

- Đây cũng là luận điểm của công tố cho rằng điều này chứng tỏ bị cáo có tội. - Chánh án Kippen nói.

- Đúng vậy - Mason nói - và cũng chính là luận điểm của bên bị cho rằng điều này chứng tỏ thi thể đó không thể là người mà bị cáo đã bắn.

- Cái gì? Sao có thể vậy được - Chánh án bật đứng dậy - Ông cho rằng có hai người trên con đường đó đầu đều bịt kín bằng chiếc áo gối?

- Tại sao không? - Mason nói - Hãy để bên công tố chứng minh luận điểm của mình.

Chánh án Kippen lắc đầu nói :

- Nếu đây chỉ là một kỹ thuật hợp thức tôi cho rằng các phản đối đó sẽ có tác dụng đối với các chứng cớ hơn là chống lại việc đưa nó vào làm vật chứng, nhưng nếu ở đây có một điểm chắc chắn...

- Tôi nghĩ là có, thưa quý tòa - Mason nói - Tôi muốn quý tòa - xem xét tại chỗ nơi xảy ra sự việc.

- Có lợi gì trong vấn đề này? - Chánh án Kippen hỏi.

- Thưa tôi muốn đệ trình một bản bào chữa, và tôi nghĩ quý tòa sẽ hiểu rõ bản chất của bản bào chữa này sau khi quý đã đi xem xét hiện trường.

- Hãy chờ một chút - George Strawn nói và đứng bật dậy, giọng ông ta hơi giận dữ - Rõ ràng là luật sư muốn chứng tỏ một sự lắt léo về pháp lý trong phiên sơ thẩm này. Phiên tòa này chỉ có mục đích xác nhận án mạng đã xảy ra và liệu có lý do hữu lý nào để tin rằng bị cáo đã phạm tội giết người hay không. Tôi tin rằng với những chứng cớ ban đầu, quý tòa có thể đã có câu trả lời khẳng định.

Chánh án Kippen nói :

- Đúng, tòa có khuynh hướng đồng ý với bên cồng tố, ông Mason.

- Không có gì cần tranh cãi - Mason nói - Với chứng cớ trong tình trạng hiện nay thì rõ ràng là người đó đã bị sát hại và có vài bằng chứng cho thấy bị cáo đã phạm tội giết người.

Chánh án Kippen hỏi :

- Như vậy chúng ta tranh cãi cái gì?

Mason nói :

- Đơn giản là tôi không có ý định đưa vụ án kia ra trước tòa với chứng cớ trong hiện tại.

- Ồ, tôi hiểu. - Chánh án Kippen mỉm cười nói.
- Khoan đã! Tôi phản đối điều đó.
- Tôi cảm thấy... - George Strawn nói.
- Ông có muốn loại trừ bị cáo đưa ra những bằng chứng không? - Mason hỏi.
- Không, dĩ nhiên là không, nhưng... Ồ, chúng ta hãy quay về xét lại hiện trường. Tôi không hiểu chúng ta rút được gì ra trong việc tòa xem xét hiện trường. Ở đây chúng tôi có những tấm hình này.
- Được, hãy đưa những tấm hình ra, tôi sẽ coi chúng - Chánh án Kippen nói - Sau đó nếu tôi cảm thấy cần thiết, tôi sẽ đến xem xét hiện trường.
- Thưa quý tòa, có cần phải gọi người chụp hình ra để xác nhận các tấm hình không?
- Đúng là phải như vậy, trừ phi...
- Ồ, chúng tôi đề nghị như vậy - Mason nói - Chúng tôi cũng muốn tiết kiệm thời giờ giống như quý vị vậy. Nếu bên công tố xác nhận những tấm hình này được chụp do một thợ chụp hình chuyên môn và dưới sự cố vấn và chỉ dẫn của công tố, và đó là những tấm hình đích thực chụp các cảnh tại hiện trường, thì chúng tôi đề nghị hãy đưa chúng vào làm vật chứng.
- Thưa quý tòa, tốt lắm, - Strawn nói và quay sang Mason mỉm cười - Có thể ông sẽ có lý do để trở lại sự chỉ trích của ông sau này.
Strawn nói với chánh án :
- Những tấm hình này được đánh số từ một tới mười và sau mỗi tấm hình ghi rõ nội dung của nó.
- Tôi có thể có những bản sao không. - Mason hỏi.
- DI nhiên là có - Strawn nói và đưa cho Mason mười tấm hình cỡ 20 X 25.
Mason và Neely nghiên cứu các tấm hình.
Mason lấy một tấm hình ra, cầm trước mặt mình và từ từ đúng dậy nói.
- Thưa quý tòa, tôi muốn quý tòa và luật sư chú ý tới tấm hình đánh số bảy có ghi: trụ gỗ đỏ có chứa viên đạn.
Chánh án Kippen nói :
- Đây tôi có tấm hình đây, có gì vậy?
- Quý tòa để ý thấy có một cây sồi ở phía sau, ở phía trái cột trụ, có một điểm đặc biệt trên thân cây, ồ tôi có thể nói khoảng từ hai thước rưỡi đến ba thước kể từ gốc cây lên và từ phía tay trái. Có một điểm trắng có tầm hơi xẫm...
- Đúng, đúng tôi thấy - Chánh án Kippen nói - Cái gì vậy?
- Đối với tôi nó giống một lỗ đạn. - Mason nói và ngồi xuống.
- Ô, thưa quý tòa - Strawn nói - Rõ ràng đó chỉ là một vết mờ

trên thân cây hoặc trên hình. Đây rõ là một chiến thuật đề trì hoãn và làm rối trí. Đó không thể là một lỗ đạn vì... - Strawn bất chợt ngưng nói.

- Tại sao không thể được - Mason hỏi.

Strawn bật nói :

- Bởi vì... Chỉ có hai phát súng được bắn ra từ khẩu súng.

- Đúng vậy - Mason nói - Một phát trúng vào trụ gỗ đỏ. Thân chủ tôi đã nói với phó quận trưởng và cô ta đã bắn bừa hai phát. Bây giờ nếu đúng như phát đạn thứ hai đang ghim vào cây sồi thì luận điểm của tôi đã hoàn toàn được thiết lập... cái tử thi tìm thấy khe núi là do...

- Ô, thưa quý tòa - Strawn vội nói - Điều này thực vô lý. Tôi không hiểu đây có phải một trong những cái bẫy mưu mô của luật sư không. Nhưng luật sư đã từng giữ khẩu súng này. Vậy ai có thể cấm ông bắn một phát vào cây trụ và một phát vào cây sồi rồi cho rằng thân chủ của ông đã có một tình trạng ngoại phạm tuyệt hảo?

Mason mỉm cười nói :

- Một điều đơn giản là trung sĩ Holcomb đã nói ông ta đã nhìn thấy cái lỗ ở cây gỗ đỏ ngay sau khi ông ta tới hiện trường và ông ta đã tới đó trước cả khi ông quận trưởng bỏ đi khỏi đó.

- Nhưng trung sĩ Holcomb không nói về cái lỗ trên trụ gỗ đỏ với phó quận trưởng. - Strawn thốt vội ra.

Mason hỏi :

- Ông không đang tấn công sự chân thật của nhân chứng của ông đấy chứ?

Chánh án Kippen nói :

- Được, trong tình trạng này tòa quyết định tới hiện trường đề xem xét. Chỉ mất vài phút thôi, chúng ta sẽ lái xe đến đó và luật sư có thể chỉ cho chúng ta thấy đúng chỗ đó. Trong khi ở đó chúng ta sẽ xem xét dấu vết trên cây sồi. Ông Redfield tòa muốn ông cùng đi để có ý kiến tại sao có dấu vết đó trên cây sồi.

- Thưa quý tòa vâng. - Redfield nói.

Trong khi chánh án Kippen nhíu trán suy nghĩ về những tấm hình và ra lệnh tạm đình phiên xử, các phóng viên báo chí đánh hơi được diễn biến bất ngờ của vụ án chạy vội về phía các máy điện thoại.

Chương 15

Đoàn xe nối đuôi nhau tiến lên tới đoạn đường xảy ra án mạng thì ngừng lại. Lan can chắn mới đã được sửa chữa xong.

Trung sĩ Holcomb nói với vẻ quan trọng.

- Chiếc xe lao xuống chỗ này, thưa chánh án!

- Trụ gỗ mà viên đạn ghim vào đâu? - Chánh án Kippen nói, tay cầm tấm hình... - Nó... Ồ, tôi thấy rồi.

- Và kia là cây sồi. - Mason nói.

Chánh án Kippen nheo mắt nhìn thân cây sồi, rồi có vẻ quan tâm hơn, nói :

- Có cái gì đã làm mất đi mảnh vỏ cây ở đó. Giống như một viên đạn đã... Thôi được, tôi không nên có những kết luận vội vàng. Chúng ta hãy coi cái gì đã tạo ra dấu vết đó.

Trung sĩ Holcomb khích động kéo Strawn sang một bên.

Strawn nói :

- Thưa chánh án, chúng tôi không muốn giấu diếm một sự việc nào cả, nhưng chắc chắn chúng ta sẽ không bị ràng buộc về bất cứ lỗ đạn nào trừ khi chúng ta có thể chứng tỏ rằng nó đã được bắn khi nào và do ai.

- Được - Chánh án Kippen nói - Nếu ông muốn hợp thức sự việc, ông Strawn, tôi nhận thấy trung sĩ Holcomb đã nói ông ta tự nhận trách nhiệm xem xét hiện trường và khi ông ta tìm thấy viên đạn ghi trong trụ gỗ đỏ thì ông ta đã ngừng tìm kiếm vì cho rằng đã tìm thấy đủ hai viên đạn đã bắn ra. Đối với tôi thì đây có vẻ là một kỹ thuật điều tra hơi nghèo nàn. Tôi nghĩ rằng hiện trường phải được xem xét tìm kiếm tỉ mỉ kỹ càng hơn để sĩ quan điều tra có thể nói một cách khẳng định là không còn một phát đạn nào hoặc dấu vết một phát đạn nào khác trước khi ông ta chấm dứt cuộc tìm kiếm.

- Thưa, dĩ nhiên là tôi không thể cấm ai đó tới đây và bắn tùm lum khắp chỗ. - Holcomb vội nói.

- Thôi được - trung sĩ - Chánh án Kippen chua chát nói - Nếu kỹ thuật điều tra được sử dụng đúng cách lúc đó để tìm kiếm các phát đạn thì chúng ta đã biết có những phát đạn khác đã được bắn hay không rồi. Bây giờ hãy kiếm một cái thang và trèo lên thân cây kia xem dấu vết đó là cái gì.

- Tôi nghĩ có một cái thang ở ngôi nhà có cái vòng cung trên cái cổng đằng kia, tôi biết được có một nữ nghệ sĩ sống ở đó... bà ta đang đi tới kia.

Một người đàn bà cao lớn mảnh dẻ, với mái tóc trắng, mũi

cao và cái cằm cương nghị đang từ từ đi xuống con đường dốc.

- Cái gì thế này? - Bà ta hỏi.

Chánh án Kippen mỉm cười nói :

- Đây là một cuộc điều tra về những phát súng đã được bắn ở đây, thưa bà, tôi là chánh án Kippen và...

- Ồ, vâng, vâng - Bà ta cười - và tôi là Mary Eunice. Tôi là một nghệ sĩ, sống ẩn dật ở đây, thưa chánh án, và...

Chánh án Kippen vội ngắt lời để tránh câu giải thích dài dòng vô tận.

- Bà Eunice, chúng tôi đang muốn trèo lên khoảng ba mét trên cây sồi kia, chỗ mà bà thấy có một vết nơi vỏ cây. Chúng tôi muốn biết liệu đây có phải một cái lỗ do viên đạn tạo ra không. Bà có cái thang không, thưa bà?

- Dạ, dĩ nhiên là tôi có - Bà Eunice nói - Tôi rất vui lòng cho các ông mượn. Và nếu các ông đang tìm kiếm dấu vết các phát đạn, tôi có thể chỉ cho các ông dấu vết một phát đạn nữa.

- Cái gì? - Chánh án Kippen la lên.

- Đúng vậy - Bà ta nói - Nó xảy ra trong cái đêm mà chúng tôi ở trên này bị náo động cả lên. Tôi nghĩ tôi đã nghe thấy tiếng một cái gì đập vào và tiếng kính bể vỡ. Nhưng thật ra tôi không lưu tâm mấy đến nó. Chim chóc đôi khi bay đụng vào nhà. Cho tới sáng hôm nay tôi mới để ý thấy một trong những cửa sổ trần nhà có một cái lỗ nhỏ, và một viên đạn đã ghim vào một rui nhà.

- Điều này xảy ra trong đêm có tiếng súng?

- Thưa chánh án, đúng vậy!

- Lúc nào? Lúc mấy giờ?

- Lúc đó trời đã tối... nhưng lúc mới tối thôi.

- Bà nghe thấy một tiếng súng hay nhiều tiếng?

- Thưa không! Lúc đó gió thổi mạnh - dĩ nhiên ở đây chúng tôi thường nghe thấy tiếng nổ của các xe xuống triền núi này. Tiếng nổ của bộ xe gần như là Pút... pút... pút... bang! Chúng tôi đã quá quen thuộc và gần như không còn để ý tới nữa. Tất cả điều tôi muốn là được yên ổn sống một mình ở đây, thưa chánh án. Tôi nghĩ sống như vậy sẽ gợi cho tôi nhiều cảm hứng, lắng nghe tiếng gọi của nội tâm và dự trữ của tinh thần, tôi...

Chánh án Kippen ngắt lời :

- Thưa bà, bà có thể đưa chúng tôi về nhà bà. Tôi rất muốn được nhìn thấy lỗ đạn đó. Trung sĩ Holcomb, trong khi chúng tôi ở trên đó, tôi đề nghị ông hãy lấy cái thang đặt vào cái cây kia để ông Redfield có thể trèo lên xem đó là cái gì. Bây giờ trung sĩ nhớ rằng tôi muốn chính ông Redfield sẽ là người tìm thấy viên đạn nếu thực sự có viên đạn bắn vào đó.

- Bây giờ xin bà Eunice dẫn chúng tôi đi.

Mọi người theo chân bà Eunice đi lên. Một đám đông gồm

luật sư những người dự phiên xử các phóng viên báo chí. Lâu lâu lóe lên ánh đèn flash.

Bà Eunice dẫn đầu đám đông. Bà bước đi lên dốc một cách khoan thai như đi trên đất bằng. Bà dẫn đường đi qua chiếc cổng vòng cung; tiến trên con đường cho xe chạy và bước lên những bậc thềm đi vào nhà. Trong nhà nồng mùi sơn. Bà đi lên một cái gác sát trần, chỉ vào một cái lỗ xuyên qua cửa sổ và gần đó có dấu vết một viên đạn, ghim vào cái rui nhà. Trong căn gác sát trần, nhà Redfield nhanh chóng làm nhiệm vụ của mình.

- Chờ một chút - Ông ta nói - Chúng ta phải cẩn thận - cái lỗ tròn ở cửa sổ và dấu đạn ghim nơi cái rui nhà có thể cho ta thấy gần đúng vị trí chỗ đứng để bắn phát đạn này. Redfield căng một sợi dây từ vết đạn ghim nơi cái rui nhà tới cái lỗ nơi cửa sổ.

Chánh án Kippen nói :

- Đó chính là hướng đạn bắn tới.

Redfield nghiên cứu khung cảnh và nói :

- Phát đạn đã làm bể kính cửa sổ và sau đó ghim vào cái rui nhà. Nó đã đi dĩ nhiên khoảng trên một trăm năm chục mét.

Strawn nhìn qua lỗ đạn nơi cửa sổ theo hướng của sợi dây, nói :

- Được, hình như… dĩ nhiên, thưa chánh án chúng tôi không chấp nhận trách nhiệm nào về phát đạn này.

- Tôi không đòi hỏi ông phải nhận trách nhiệm cho bất cứ phát đạn nào nhưng chắc chắn tôi phải nghĩ cảnh sát cần lãnh trách nhiệm cho mọi cuộc điều tra cẩn thận.

- Dĩ nhiên cảnh sát không chịu hoàn toàn trách nhiệm - Strawn nói - Mới đầu cho là sự việc xảy ra trong phạm vi quản hạ, và… sau đó cảnh sát thành phố đã thụ lý và…

Chánh án Kippen ngắt lời :

- Luật pháp là một khoa học áp dụng công lý vào sự kiện đã được xác định trước và được trình bày đúng đắn vào một phiên tòa pháp định. Nếu các sự kiện không được thâu thập đầy đủ luật pháp sẽ như mò mẫm trong bóng tối. Do đó, chúng ta đã có những vụ án mà công lý đã xét xử sai lầm.

- Mỗi lần điều này xảy ra, ý kiến quần chúng sẽ ca thán luật pháp. Thực ra, luật pháp không có lỗi. Chính kỹ thuật điều tra sai lầm, không đúng cách đã có lỗi. Tôi muốn vụ này phải được điều tra thật đầy đủ, bây giờ tôi trở về văn phòng của tôi và sẽ triệu tập phiên tòa vào lúc ba giờ chiều nay. Điều này sẽ cho các ông một dịp điều tra sự việc một cách tỉ mỉ đầy đủ hơn… ít nhất cũng đánh giá được chứng cớ mới khám phá được. - Chánh án Kippen nói tiếp.

Strawn nói :

- Tôi rất tiếc, thưa chánh án. Các sĩ quan điều tra có nói

chuyện với bà Eunice, trước đây có hỏi bà có nghe được các phát súng hay không và lúc đó bà ta không nói về phát đạn này và...

Bà Eunice vội ngắt ngang :

- Vì lúc đó tôi chưa biết, tôi mới khám phá ra nó sáng hôm nay. Các ông nghĩ tôi là gì? Tôi là người có thể đọc được ý nghĩ khác hay cái gì khác sao? Ngoài ra không ai hỏi tôi về phát đạn. Họ không đòi hỏi tôi phải xem xét kỹ lưỡng căn nhà để xem có phát đạn nào bắn trúng không, họ chỉ hỏi tôi về tiếng các phát súng. Liệu ông có muốn quy trách nhiệm cho tôi về việc này không. Ông bạn trẻ?

- Không, không - Strawn nói vội - bà đã hiểu lầm tôi.

- Được, không có lý do nào để ông đã hiểu lầm tôi. - Eunice đối đáp lại.

- Rõ ràng là không có. - Chánh án Kippen mỉm cười tuyên bố - Tôi sẽ tái lập phiên tòa vào ba giờ chiều nay.

Chương 16

Lời đồn đại đã lan truyền thật nhanh, nên khi phiên tòa tái lập lúc ba giờ chiều, phòng xử án đã chật ních người.

Hamilton Burger, ông chánh biện lý, cố bạnh ngực nở, đã đích thân tham dự vào phiên xử. Ông ngồi cạnh Strawn và cử chỉ của ông cho thấy ông ta không phải người như ông bạn trẻ?

Chánh án Kippen bước vào phòng xử đúng ba giờ. Phòng xử được vãn hồi trật tự và với giọng dịu dàng ông nói :

- Phiên tòa sơ thẩm chống Evelyn Bagby hai bên sẵn sàng chưa?

- Sẵn sàng. - Strawn nói.

- Bên bị cáo sẵn sàng. - Mason nói.

- Bây giờ để hiểu rõ chứng cớ, tòa muốn biết một cánh tổng quát bên công tố đã khám phá thêm được những gì tại hiện trường? - Chánh án Kippen hỏi.

Strawn nói :

- Cùng với viên đạn tìm thấy ở nhà bà Eunice, chúng tôi muốn thẩm vấn ông Redfield về điều này, còn có một viên đạn khác ghim vào thân cây sồi. Viên đạn này được chính ông Redfield lấy ra, chúng ta cũng muốn hỏi ông Redfield về điều này nữa.

Chánh án Kippen nói :

- Được, được bắt đầu đi. Ông Redfield hãy lên bục nhân chứng, ông đã tuyên thệ và tự xác nhận là một chuyên viên. Câu hỏi trước tòa bây giờ là khẩu súng này có được chấp nhận dựa vào làm vật chứng không? Khẩu súng mà bên công tố đã cho là được sử dụng để bắn các phát đạn gây nên án mạng.

Strawn đứng dậy nói :

- Vậy thì bây giờ tôi muốn hỏi ông về cây sồi và phát đạn...

- Bây giờ chúng ta hãy đi thẳng vào vấn đề - Chánh án Kippen ngắt lời - Hãy gọi phát đạn giết người là phát đạn thứ nhất. Hãy gọi phát đạn trên cây trụ gỗ đỏ là phát đạn thứ hai, hãy gọi phát đạn trên cây sồi là phát đạn thứ ba và phát đạn ở nhà bà Eunice là phát đạn thứ tư. Như vậy được chứ?

- Được. - Strawn nói.

- Rất được thưa quý tòa. - Mason nói.

- Rất tốt! Hãy để chúng được chỉ định như vậy, ông đang đề cập đến phát đạn thứ ba, phát đạn tìm thấy trên cây sồi, ông Redfield.

- Thưa đúng vậy!

- Ông đã tìm thấy gì ở đó? - Chánh án Kippen hỏi, bỏ qua câu hỏi của Strawn.

- Dạ thưa quý tòa, tôi đã tìm thấy có một viên đạn ghim vào thân cây sồi. Nó đã được bắn tới dưới một góc độ và làm mất đi một mảnh vỏ cây. Tôi tìm thấy viên đạn này đã được bắn đi từ khẩu súng ở đây và bên công tố đang tìm cách đưa vào làm vật chứng, khẩu súng đánh dấu vật chứng A.

- Không nghi ngờ gì về phát đạn này đã được bắn đi từ khẩu súng này?

- Thưa quý tòa không!

- Như vậy thì ba phát đạn đã được bắn ra từ khẩu súng trong khi có hai ổ đạn trống khẩu súng? - Chánh án nói.

Hamilton Burger chậm chạp đứng dậy nói :

- Thưa quý tòa, chờ một chút. Tôi muốn được nghe câu hỏi này. Tôi tin rằng có một âm mưu có tính toán do ai đó đã bày ra và lúc này tôi chưa muốn nêu tên người đó ra, tuy vậy tôi hy vọng sẽ làm được việc này trước khi phiên xử được kết thúc... Tôi nghĩ dự mưu được cân nhắc kỹ càng của người này là làm xáo trộn các chứng cớ bên trong vụ án này.

- Đây dĩ nhiên là lời buộc tội rất nặng. - Chánh án Kippen nói.

- Đúng vậy - Hamilton Burger nói - và tôi có thể thưa với quý tòa là chính vì vậy mà tôi đã có mặt tại phiên tòa này, tôi muốn làm cho vấn đề được sáng tỏ để chúng ta có thể gán trách nhiệm cho người gây rối.

- Được lắm, luận điểm của ông là chứng cớ đã bị làm xáo trộn. Bây giờ tôi xin hỏi ông, ông biện lý, điều này đã được làm như thế nào?

- Được, về điều đó... lúc này tôi chưa chuẩn bị để trả lời câu hỏi này, tôi nghĩ rằng những bằng chứng có liên quan đến phát đạn thứ tư rõ ràng có ý nghĩa hơn phát đạn thứ ba.

Chánh án Kippen quay sang Redfield hỏi :

- Được, phát đạn thứ tư làm sao?

- Phát đạn thứ tư - Redfield nói - đã được bắn ra từ một khẩu súng cùng loại và kích cỡ, những không phải từ khẩu súng đang đưa ra làm vật chứng.

- Ông chắc chắn chứ? Chánh án hỏi.

- Hoàn toàn chắc chắn, thưa quý tòa.

- Được rồi - Chánh án Kippen nói với bên công tố - Hãy tái lập kiến nghị để đưa khẩu súng này vào làm vật chứng và tòa sẽ...

- Thưa quý tòa, khoan đã - Mason cắt ngang - Tôi tin rằng tôi có quyền được chất vấn nhân chứng về điểm này trước khi khẩu súng được nhận làm vật chứng.

- Được chứ! Tòa không muốn ngăn cản ông không được chất vấn, ông Mason. Nhưng trong trường hợp này, tòa muốn thấy

khẩu súng này được đưa vào làm vật chứng và được cất giữ vào kho vật chứng của tòa án, chúng ta không còn sợ bị làm xáo trộn hoặc tố cáo làm xáo trộn chứng cớ.

- Đúng như vậy, thưa quý tòa - Mason nói một cách lịch sự - Tôi chấp thuận. Bây giờ tôi chất vấn nhân chứng.

- Được - Chánh án Kippen ngắt lời và tiếp thêm một cách vu vơ - Có những sự việc trong vụ án này tôi không thích, tòa đồng ý kiến với ông Hamilton Burger, chánh biện lý, tuyên bố rằng tòa rất muốn khám phá ra đúng cái gì đã xảy ra.

- Đúng như vậy, thưa quý tòa - Mason nói một cách vô tâm, làm như ông không hề thấy rằng những chỉ trích của công tố và tòa đang hướng về ông - Ông Redfield, khi ông nhận khẩu súng, vật chứng A, mà bây giờ là chủ đề tranh luận, có hai vỏ đạn trong ổ đạn phải không?

- Thưa đúng!

- Ông có quen với điều mà trong đạn dược học gọi là dấu ấn của cơ bẩm không?

- Thưa có!

- Đó là cái gì?

- Đó là cách nhận diện những vỏ đạn được bắn ra từ một khẩu súng. Những dấu vết đó được nhận diện qua sự quan sát trên một kính lúp sẽ cho thấy những dấu vết đặc biệt do cơ bẩm để lại.

- Nói một cách khác khi một viên đạn được bắn đi sẽ có sự giãn nở khí trong viên đạn một phần lớn đẩy đầu đi qua nòng súng và một phần đẩy vỏ đạn đồng về cơ bẩm của súng.

- Và mỗi cơ bẩm để lại dấu vết riêng trên vỏ đạn? - Mason hỏi.

- Phần lớn chỉ cần quan sát kỹ vỏ đạn đã được bắn ra là có thể chắc chắn nó được bắn từ khẩu súng nào.

- Vậy ông có quan sát dấu vết để lại trên vỏ đạn trong khẩu súng được đánh dấu vật chứng A không? - Mason hỏi tiếp.

- Không, tại sao vây?

- Tại sao à, vì nó không cần thiết. Redfield mỉm cười nói - Các vỏ đạn đã nằm trong khẩu súng. Nó phải được bắn...

- Nhưng - Mason ngắt ngang - ông nghe trung sĩ Holcomb nói là ông ta đã lấy hết vỏ đạn cùng các viên đạn trong súng ra hết.

- Điều này phải làm để tôi có thể bắn các viên đạn thử nghiệm với khẩu súng?

- Ông có giữ các vỏ đạn đã bắn thử nghiệm không?

- Có, chúng đang ở trong phòng thí nghiệm của tôi.

- Có gần ở đây không?

- Thưa gần!

- Tôi đề nghị - Mason nói - nếu ông đã được xác nhận là

chuyên viên đạn dược và với mục đích đưa khẩu súng này vào làm vật chứng, ông có thể so sánh những dấu vết do cơ bẩm...

Redfield nói vội :

- Được, điều này có thể làm dễ dàng và nhanh chóng... tôi tin là có thể làm được.

- Và - Mason tiếp nối - ông có quan sát dấu vết trên phát đạn thứ tư và so sánh nó với phát đạn giết người không?

- Không, dĩ nhiên là không. Phát đạn thứ tư rõ ràng là không được bắn ra từ khẩu súng này, ông Mason.

- Nhưng, tuy vậy - Mason nhấn mạnh - tốt hơn nên so sánh phát đạn thứ nhất với phát đạn thứ tư để coi ông có tìm thấy những dấu vết giống nhau không về những đặc điểm chung và riêng biệt, khi đó tôi sẽ tái chất vấn ông.

Mason nói với chánh án Kippen.

- Thưa quý tòa, tôi cho rằng tôi có quyền đòi hỏi các sự kiện này được điều tra trước khi tôi có quyết định biểu quyết thuận hay phản đối việc đưa khẩu súng này vào làm vật chứng.

- Được, tòa cũng có quyền làm thế, cũng như bên bị cáo - Chánh án Kippen nói - Điều này thật đơn giản đã quay lại những quan điểm mà tòa đã đưa ra sáng nay về những cuộc điều tra không đầy đủ trong các vụ án được đưa ra trước tòa để phán quyết. Đây không phải là vấn đề bên bị có quyền hay không trong việc đòi hỏi các chứng cớ phải được điều tra và thu thập đầy đủ. Tòa cũng có quyền hạn trong vấn đề này nữa. Tòa muốn sự việc về các phát đạn phải được điều tra hoàn toàn đầy đủ. Tôi nghĩ vào thời điểm này nó đã hoàn tất.

Hamilton Burger gay gắt nói :

- Tôi cũng muốn vậy, thưa quý tòa. Chúng tôi muốn tìm hiểu làm sao bốn phát đạn đã được bắn qua một khẩu súng trong khi chỉ có hai vỏ đạn trong khẩu súng.

- Ồ, nhưng chúng không được bắn từ cùng một khẩu súng - Mason nói - Ông không nên dẫn dắt tòa đi vào sai lầm, ông Burger. Bằng cớ bây giờ đã chứng minh rõ ràng là ít nhất có hai khẩu súng đã được sử dụng trong vấn đề này.

- Và nếu một khẩu súng đã được trao đổi - Burger đập mạnh tay xuống bàn nói - tôi sẽ sử đụng mọi cách mà tôi có thể khám phá ra khẩu súng này đã bị tráo đổi ở đâu, lúc nào và do ai.

- Tôi hy vọng chắc chắn là ông làm được. - Mason nói và ngồi xuống ghế.

Chánh án Kippen hỏi Strawn :

- Ông có nhân chứng nào muốn gọi nữa không?

- Thưa quý tòa có! Tôi muốn gọi ông Mervyn Aldrich lên bục nhân chứng.

Chánh án nói :

- Ông Redfield, ông có thể làm các cuộc thí nghiệm trong phòng thí nghiệm của ông. Nếu ông cần thêm thì giờ thì cho tôi hay. Tòa muốn có kết quả của cuộc giám định dẫu chỉ là sơ khởi. Bây giờ ông Aldrich, ông có thể lên bục nhân chứng?

Mervyn Aldrich đi lên một cách chững chạc bình thản như không hề bị ảnh hưởng bởi không khí căng thẳng của phiên xử đang lên tới đỉnh của nó.

Ông ta nói tên, tuyên thệ và đứng thẳng ở bục nhân chứng, môi mím chặt, ông trả lời những câu sơ khởi về chỗ ở, tuổi tác và nghề nghiệp.

Strawn hỏi :

- Ông Aldrich, tôi đưa ông coi khẩu súng nhãn hiệu Colt, nòng dài 5 cm, số súng 17475 - LW và được ghi là vật chứng A. Ông có quen thuộc với nó không?

- Thưa có!

- Ở đâu?

- Ở một cửa hàng bán súng và đồ thể thao tại Newport Beach.

- Và ông đã làm gì với nó sau khi mua nó?

- Có lúc tôi đem theo người, lúc để ở nhà, có lúc để ở hộc tủ xe.

- Ông hãy nhớ lại ngày 10 tháng này khẩu súng ông để ở đâu?

- Thưa nhớ!

- Ở đâu?

- Ở hộc tủ trong chiếc xe mui trần của tôi.

- Và hộc tủ đó có khóa không?

- Đáng tiếc là nó không được khóa lại.

- Tôi vẫn thường khóa nó, nhưng rõ ràng khi đó tôi đã bất cẩn. Khi tôi tìm khẩu súng trong ngăn hộc xe, nó đã biến mất và ngăn hộc xe không có khóa.

- Lúc đó là lúc nào?

- Vào buổi tối tối đêm mùng 10.

- Tháng này?

- Thưa vâng!

- Tại sao ông lại chợt nhớ tới công việc kiểm soát lại ngăn hộc tủ xe ông?

- Ông Perry Mason đưa tôi coi lại khẩu súng này và hỏi tôi có quen thuộc với nó không? Tôi nhìn khẩu súng và nói với ông ta tôi biết nó, tôi cảm thấy chắc chắn nó là khẩu súng tôi đã mua.

- Có dấu vết gì đặc biệt ngoài con số của nhà sản xuất để ông có thể nói nó là khẩu súng của ông?

- Thưa có!

- Cái gì vậy?

- Nếu ông chú ý, ông sẽ thấy một đường dài lõm vào ở cán súng.

- Tại sao lại có đường lõm đó?

- Nó đã được giũa thành!

- Nó đã bị giũa lúc nào và ai làm việc này?

- Nó được giũa ngày tôi mua nó và chính tôi đã làm điều này. Tôi đi vào cửa hàng của tôi, lấy một cái giũa ba cạnh và khắc đường này vào cán súng.

- Tại sao ông làm vậy?

- Phản đối - Neely nói - vì lý do vô thẩm quyền. Không chính đáng và không cụ thể.

- Tôi nghĩ phản đối rất đúng lúc. - Chánh án Kippen quyết định.

Strawn nói một cách giận dữ.

- Được, tôi sẽ đạt tới cùng sự việc bằng cách này. Khi ông mua khẩu súng này. Ông có mua thêm gì nữa không?

- Tôi mua một khẩu khác giống hệt khẩu này.

- Và ông làm gì với khẩu súng này.

- Tôi đưa cho vị hôn thê của tôi, Helene Chaney.

- Tại sao vậy?

- Để cô ấy tự bảo vệ!

- Bây giờ ông cho biết ông có làm gì khi ông mua những khẩu súng này hoặc ngay sau khi đó, để có thể phân biệt chúng với nhau?

Mason nghiêng sang Neely nói nhỏ :

- Chúng ta muốn là khẩu súng thứ hai này được đưa vào làm vật chứng. Trong một phiên sơ thẩm, đừng bao giờ phản đối một câu hỏi đang đòi hỏi một chứng cớ mới. Chỉ phản đối về hình thức của câu hỏi để làm cho các công tố phải hụt hẫng, làm cho họ để các nhân chứng được dễ dàng trong khai báo. Nói một cách khác, cứ để họ đưa ra một cách vụng về những gì họ muốn. Anh không thể nói trước được điều tốt đẹp gì sẽ đến với anh. Bây giờ chúng ta hãy đánh vào điểm yếu của Aldrich.

- Hắn có điểm yếu à? - Neely hỏi.

Mason gật đầu.

Aldrich nói :

- Tôi muốn phân biệt khẩu súng của tôi với khẩu tôi cho hôn thê của tôi, nên tôi đã giũa đường ranh này.

- Vào khẩu súng của ông?

- Đúng vậy!

- Bây giờ ông nhớ lại ông còn giữ khẩu súng vào ngày nào?

- Vào ngày mồng chín.

- Tháng này?

- Phải!

- Ông ở đâu ngày mồng chín?

- Tôi ở Riverside, California.

- Anh làm gì ở đó lúc đó?
- Tôi tới Riverside để dự phiên xử của bị cáo trong vụ này.
Strawn vội nói :
- Dĩ nhiên tôi biết một điều luật ấn định một cách tổng quát là bên công tố không được đưa ra bằng chứng của một trọng tội khác. Tuy vậy, cũng có vài ngoại lệ và tôi sẵn sàng đưa vào quyền lực...
- Hình như không có phản đối. - Chánh án Kippen nói.
- Chắc là có. Thưa quý tòa!
- Vậy hãy dành tranh luận của ông đến lúc đó.
- Thưa vâng, quý tòa!
Strawn quay lại nhân chứng.
- Ông đề cập đến vụ xử nào, ông Aldrich.
- Vụ xử bị cáo về tội trộm nữ trang, cô ta đã được tha bổng. Tôi ở lại để tham khảo cùng phó quận trưởng và vài nhân chứng. Khi tôi rời tòa án, tôi thấy cô ta đang đứng cạnh chiếc xe của tôi. Lúc đó tôi không có ý nghĩ gì và...
- Không cần biết ông nghĩ gì - Strawn tạt ngang - hãy chỉ nói các sự kiện.
- Đó chính là những sự kiện - Aldrich tuyên bố - Lúc đó cô ta đứng cạnh xe của tôi khoảng trên một thước.
- Mời chất vấn. - Strawn nói.
- Bắt đầu đi. Hãy chất vấn hắn. - Mason nói với Neely.
- Tôi phải hỏi hắn điều gì? - Neely hỏi.
- Hãy hỏi hắn mọi thứ - Mason nói và ngồi dựa mình vào chiếc ghế, hai bàn tay để sau đầu.
Neely hỏi :
- Ông mua hai khẩu súng này cùng một ngày.
- Thưa phải!
- Và trả tiền bằng tiền mặt?
- Thưa vâng!
- Và ông đã giũa tên lên báng của một khẩu súng để có thể phân biết với khẩu của hôn thê ông?
- Thưa phải!
- Và khẩu mà ông đã dũa trên báng ông để nó trong hộc tủ xe của ông?
- Thưa phải! Có lúc tôi để nó trong hộc xe của tôi. Có lúc tôi mang theo người trong túi tôi.
- Và tại sao ông lại làm dấu trên súng của ông?
- Để tôi có thể phân biệt được chúng. Tôi nghĩ có thể có dịp cô Chaney sẽ đem nó theo khi đi ra ngoài với tôi và tôi sợ có sự lầm lẫn.
- Theo như tôi hiểu, ông Mason đã đưa ông xem khẩu súng này tối mồng mười?

- Thưa phải!
- Vào lúc nào?
- Vào khoảng mười đến mười giờ rưỡi.
- Lúc đó ông ở đâu?
- Tại nhà cô Chaney!
- Lúc đó ông Mason ở đâu?
- Cũng ở đó!
- Và ông ta làm gì?
- Ông ta đưa tôi xem khẩu súng.
- Và ông đã làm gì?
- Tôi nói với ông ta tôi nghĩ đó là khẩu súng của tôi đã bị mất ở hộc tủ xe của tôi.
- Và ông cầm lấy khẩu súng?
- Thưa phải!
- Và ông làm gì sau đó?
- Tôi đi ra xe mở hộc tủ và thấy khẩu súng đã bị mất.
- Sau đó ông làm gì?
- Tôi đưa trả khẩu súng cho ông Mason.
- Vẫn khẩu súng đó?
- Thưa phải!

Neely nghiêng sang nói nhỏ với Mason :
- Tôi thấy không đi tới đâu cả.

Mason thì thầm nói :
- Anh cứ tiếp tục như vậy thì không tới đâu cả. Bất cứ khi nào anh hỏi hắn cùng một sự việc theo một diễn tiến mà hắn đã xác nhận thì anh sẽ vẫn chỉ nhận được những câu trả lời tương tự.
- Như vậy tôi nghĩ tôi bị chìm xuồng rồi.
- Hãy hỏi hắn tại sao phải cần cầm khẩu súng ra ngoài ngăn hộc xe mới có thể biết rằng khẩu súng của hắn đã bị mất. - Mason nói.

Neely gật đầu, quay sang nhân chứng hỏi :
- Và ông Aldrich tại sao ông cần phải cầm khẩu súng ra xe mới biết được rằng khẩu súng của ông đã mất?
- Vì tôi muốn chắc chắn?
- Bằng cách nào?
- Bằng cách biết chắc chắn khẩu súng trong hộc xe tôi đã mất.
- Nhưng ông không cần phải đem theo khẩu súng này mới làm được điều đó. - Neely nói - Ông chỉ cần chạy ra nhìn vào hộc xe của ông là ông đã có thể biết được khẩu súng của ông đã mất...
- Vì... tôi muốn đem khẩu súng này ra để... làm mẫu so sánh.
- Ông muốn nói ông không nhớ khẩu súng của ông như thế nào?

- Tôi nghĩ là tôi có nhớ!

- Thế thì tại sao ông lại phải cầm khẩu súng này theo lúc đó?

- Vì tôi có thể so sánh... tôi muốn nói tôi muốn... Được, tôi muốn biết chắc chắn là chính khẩu súng của tôi đã bị mất chứ không phải của cô Chaney.

- Nhưng ông không cần phải làm thế - Neely nói - vì ông đã dũa làm dấu trên khẩu súng này, vậy ông chi cần nhìn thấy dấu này trên khẩu súng là ông biết ngay là khẩu súng của ông rồi.

Aldrich im lặng ngó lơ đi chỗ khác.

- Đúng vậy không? - Neely hỏi.

- Phải. Tôi nghĩ vậy!

- Vậy tại sao lúc đó ông lại phải cầm theo khẩu súng ra xe?

- Tôi nghĩ lúc đó tôi đang bối rối.

- Lúc đó ông bối rối?

- Phải!

- Bây giờ thì không?

- Không!

- Vậy thì ông hãy nói cho chúng tôi biết lý do độc nhất hợp lý khi ông cầm khẩu súng này chạy ra xe của ông?

- Thưa không. Tôi nghĩ là không có lý do gì cả... tôi nói tôi đã bị bối rối.

Neely liếc nhìn Mason. Mason gật đầu tán thưởng và nói rất nhỏ :

- Ngừng đi!

Neely vội nói :

- Tôi hết câu hỏi!

Neely có vẻ bối rối rời khỏi bục, anh sẽ thấy các phóng viên đã công nhận anh đã làm cho tên trùm Aldrich phải lúng túng trên bục nhân chứng.

Hamilton Burger nói :

- Thưa quý tòa, xin cho chúng tôi được nghỉ năm phút.

- Được, được - Chánh án Kippen quyết định - vì diễn tiến bất thường xảy ra, tòa sẽ đình trong mười lăm phút. Sau đấy tôi hy vọng ràng sẽ có một báo cáo đầy đủ để giải quyết sự lộn xộn của vụ án này.

Tòa đình lại và một số luật sư tới dự khán vụ xét xử đi tới gặp Neely để khen ngợi. Một người nói :

- Ông đưa ra một điểm thật hay, luật sư. - Một người khác đưa tay bắt, nói.

- Giỏi, chất vấn thật tuyệt, ông Mason, ông có một cộng tác viên đáng giá.

- Tôi cũng nghĩ vậy. - Mason nói.

Neely mặt đỏ lên vì sung sướng - Estelle Nugent chen giữa đám đông để tiến lên chỗ Neely. Cô nắm lấy cánh tay Neely nói :

- Frank, em thật hãnh diện vì anh, anh thật là tuyệt.

Cô ta quay sang Perry Mason, và Evelyn Bagby nói :

- Ồ cô Bagby, tôi hy vọng mọi việc sẽ qua khỏi một cách tốt đẹp và ông Mason - ông thật độ lượng và tuyệt vời đã cho Frank một dịp để tự chứng tỏ mình.

- Anh ta làm rất là tốt đấy. - Mason nói.

Evelyn Bagby nghẹn lời, nắm chặt cánh tay Estelle Nugent và quay mặt đi để lau nước mắt.

Mason vỗ lên vai cô nói :

- Hãy bình tĩnh, Evelyn. Không còn lâu đâu.

- Ông nghĩ vậy à?

- Đó là ý nghĩ của tôi hiện giờ. - Mason nói.

Một cảnh sát đến gần Evelyn nói :

- Chúng ta vào phòng bị cáo đi cô Evelyn.

Cô theo người cảnh sát đi khỏi phòng xử, Neely quay sang Mason nói.

- Khi ông đưa ra vấn đề, tại sao hắn lại chộp lấy khẩu súng và chạy ra ngoài, ông Mason?

Mason cười khoái trá :

- Thì để hắn có thể tráo đổi súng.

- Hắn có thể làm gì?

- Thì để hắn có thể tráo đổi súng - Mason nói - Hắn muốn làm xáo trộn sự việc. Hắn đã biết ngay đó là khẩu súng hắn đã cho Helene Chaney và biết rằng khẩu súng của hắn đang ở trong ngăn hộc tủ xe. Hắn nghĩ hắn có thể tránh cho Helene Chaney bị lúng túng và phiền hà bằng cách đổi khẩu súng của cô ta. Hắn cầm khẩu súng của cô chạy ra xe với lý do muốn kiểm tra lại xem súng của hắn còn đấy không, thực ra hắn đã mở cả hai ổ đạn của hai khẩu súng ra. Lấy bốn viên đạn và hai vỏ đạn từ súng của Helene Chaney lắp vào súng của hắn và ngược lại lấy đạn trong súng của hắn ráp vào súng của Chaney. Sau đó đút cả hai vào túi rồi quay vào nhà. Tới nơi hắn đưa cho tôi khẩu súng của hắn có nạp đạn lấy ra từ khẩu súng của Helene Chaney. Khi hắn nghĩ rằng tôi không để ý, hắn đã lén đưa khẩu súng của Helene Chaney trả lại cho cô ta để cô ta có thể đưa ra khi cần thiết. Khi đó hắn tuyên bố là hắn đã kiểm tra và cho biết khẩu súng của hắn đã mất không còn trong xe nữa.

Neely và Estelle Nugent nhìn Mason không nói lên lời vì ngạc nhiên.

- Ông chắc như vậy à? - Estelle Nugent hỏi.

- Dĩ nhiên rồi - Mason mỉm cười nói.

- Vì thế tôi mới để hắn có dịp cầm khẩu súng chạy ra xe để tráo đổi.

- Ông biết hắn sẽ làm thế?

Mason cười lớn :

- Rõ ràng như ban ngày. Hắn và Helene Chaney đã lén lút trao đổi qua ánh mắt. Trong khi tôi đang nói với hắn thì cô ta đang ra dấu cho hắn ở sau lưng tôi.

- Nhưng, Chúa ơi! Tại sao ông lại để hắn làm vậy - Neely nói - Tại sao ông không?

- Ồ, tôi nghĩ nó không có hại gì - Mason nói - và nếu hắn đã quyết định nói dối về điều đó thì điều này sẽ tạo nên một sự xáo trộn tuyệt vời. Bị cáo trong một vụ trọng án không bị mất mát gì cả khi các sự kiện đưa ra bị rối loạn cả lên.

Neely nói :

- Nhưng vụ án này, những viên đạn và những... vì vậy mà ông đã đề cập đến dấu vết cơ bẩm lưu lại trên vỏ đạn.

- Cứ quanh quẩn ở điểm đó, anh thấy có trò vui đó. - Mason nói.

Neely và Estelle Nugent nhìn nhau, sau đó quay sang Mason.

- Tôi thực sự ngu ngốc - Neely nói, ngừng một lúc tiếp - Tất cả điều đó sẽ gây ảnh hưởng gì?

- Chắc chắn sẽ làm cho Hamilton Burger, ngài biện lý đáng kính của chúng ta, có một điểm tăng huyết áp rõ ràng - Mason nói - Dĩ nhiên là ông ta ngồi đó chờ để tố cáo tôi đã bắn các viên đạn từ một khẩu súng khác, nhưng ông ta sau đó sẽ thấy rằng khẩu súng khác đó lại chính của Mervyn Aldrich và Helene Chaney. Lúc đó ông ta đã bị rơi vào một tình thế há miệng mắc quai rồi.

- Nhưng tất cả những điều này có ảnh hưởng gì đến vụ án của Evelyn Bagby?

Mason nói.

- Đó chính là một khúc ngoặt bất ngờ làm cho việc thực hành bào chữa trước tòa hết sức thích thú.

Chương 17

Gần hai mươi phút sau, chánh án Kippen mới quay ra phòng xử và tuyên bố :

- Ông Redfield vừa điện thoại cho tôi biết là ông ta đang trên đường tới đây trong vài phút nữa. Tôi tuyên bố tòa tái nhóm để sẵn sàng cho ông Redfield lên bục nhân chứng... Đây ông Redfield đã tới. Hãy tới đây ông Redfield.

Người chuyên viên đạn dược, có vẻ hơi bối rối, vội vàng đi tới bục nhân chứng không có dịp nói với Burger hoặc phó quận trưởng một lời nào.

- Tôi đã quá vội vàng - Ông ta nói trong hơi thở - Tôi...

- Tôi hiểu - Chánh án Kippen nói - Nào, bây giờ ông đã hoàn tất cuộc thử nghiệm của ông rồi chứ, ông Redfield?

- Thưa quý tòa chưa.

Chánh án Kippen chau mày.

- Tôi hiểu tại sao ông nói vậy...

- Tôi đã hoàn tất các thử nghiệm sơ khởi, thưa quý tòa.

- Được, được, vậy chúng cho thấy như thế nào?

Mason ngả người ra sau ghế, hai tay chắp ra sau đỡ đầu, mắt nhìn lên trần hơn là để ý đến nhân chứng, miệng nhếch mép mỉm cười.

- Tôi thấy rằng - Redfield nói - phát đạn thứ nhất và thứ tư được bắn ra không phải là từ khẩu súng được đánh dấu là vật chứng A ở đây, mà phát đạn thứ hai và thứ ba mới được bắn ra từ chính khẩu súng này. Còn các vỏ đạn trong trục lăn của khẩu súng vật chứng A thực ra không phải do súng này bắn mà được tráo từ Mason khẩu súng khác.

- Cái gì? - Hamilton Burger đứng bạt dậy la lên.

Chánh án Kippen nheo mắt như cố gắng hòa nhập vào tình hình. Ông liếc nhìn thấy gương mặt Hamilton Burger tỏ ra bỡ ngỡ kinh ngạc, trong khi Perry Mason mỉm cười ý nhị.

Chánh án Kippen mím chặt môi.

- Có đúng như tôi hiểu là sự thử nghiệm của ông đã cho thấy có sự tráo đổi các viên đạn và vỏ đạn trong khẩu súng được đánh dấu là vật chứng A này không? Có phải chúng đã được bắn từ một khẩu súng khác sau đó được lấy ra lắp vào khẩu súng làm vật chứng A này?

- Đó là lời giải thích độc nhất có thể có được, thưa quý tòa.

- Như vậy khẩu súng đánh dấu vật chứng A không phải là khẩu súng giết người.

- Thưa rõ ràng là như vậy thưa quý tòa.

- Như vậy khẩu súng đã bắn phát đạn thứ tư ghim vào trần nhà bà Eunica là cùng khẩu súng đã bắn phát đạn giết người mà chúng ta gọi là phát đạn thứ nhất?

- Rõ ràng là như vậy, thưa quý tòa. Sự xem xét kỹ lưỡng ban đầu của tôi đã cho thấy như vậy. Hơn nữa có một phụ tá đáng tin cậy đang làm việc về vấn đề này, anh ta đã chụp những tấm ảnh của hai phát đạn, đó là phát đạn thứ nhất, phát đạn giết người và phát đạn thứ tư ở một vị thế có thể chồng lên nhau để so sánh các dấu vết li ti trên tấm hình. Tuy nhiên chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể thấy rằng chúng được bắn từ cùng một khẩu súng đã bắn phát đạn thứ hai và ba.

Chánh án Kippen nói :

- Thật rõ ràng đã có kẻ nào cố ý làm xáo trộn chứng cớ của vụ án, ông Mason.

- Thưa quý tòa đúng vậy. - Mason trả lời.

- Khẩu súng đánh dấu làm vật chứng đã do ông cất giữ?

- Thưa quý tòa vâng.

- Theo như tình hình bây giờ và vì ông là một thành viên liên hệ, tòa cảm thấy ông có phận sự báo cáo những gì đã xảy ra từ khi ông cất giữ khẩu súng này.

- Tôi rất sung sướng được làm điều này, thưa quý tòa - Mason dịu dàng nói - Dĩ nhiên tôi cần phải gọi vài nhân chứng ra để làm sáng tỏ vấn đề này. Tôi định sẽ đưa các nhân chứng này ra sau, nhưng do diễn biến tình hình tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của tòa gọi các nhân chứng này ngay bây giờ, xin mời Helene Chaney lên bục nhân chứng.

Mervyn Aldrich đứng bật dậy nói :

- Helene Chaney sẽ không lên bục nhân chứng!

Chánh án Kippen đập búa điều khiển trên bàn.

- Ông Aldrich, hãy tới đây!

Aldrich đi lên và mặt đỏ bừng nhìn chánh án.

- Ông mới nói gì? - Chánh án Kippen hỏi.

- Tôi nói Helene Chaney sẽ không lên bục nhân chứng!

- Ông Aldrich, tòa nhận thấy cô Chaney có mặt trong phòng xử. Tòa ra lệnh cho cô lên bục nhân chứng, tòa cũng thấy sự ngang nhiên can thiệp của ông đã trắng trợn xúc phạm tòa, tuy vậy tòa sẽ không phạt ông về sự xúc phạm này trong tình hình hiện nay vì tòa hiểu rằng vụ án này đã có một số những sự kiện đầy kịch tính đã xảy ra. Tòa nhận thức rằng ông đang ở trong tình trạng căng thẳng. Tuy nhiên ông phải ngồi yên trong ghế đằng sau bàn công tố và không được có ý kiến hoặc làm dấu hiệu gì cả với nhân chứng, nếu không... Cô Chaney! Cô Chaney, hãy quay trở lại. Tòa sẽ giữ cô ta lại!

Người mõ tòa ngồi cạnh cửa chạy vội ra hành lang, phòng xử trở nên hỗn loạn vì một số phóng viên nhào ra ngoài hành lang, các phóng viên, nhiếp ảnh bấm máy lia lịa khi mõ tòa đuổi theo Helene Chaney và nắm được cô ta khi cô ta bấm nút thang máy.

Chánh án Kippen cố gắng vãn hồi trật tự trong phòng xử vì một số đông chen chúc chạy ra ngoài để chứng kiến sự việc.

- Tôi sẽ đuổi hết ra khỏi phòng nếu mọi người không giữ trật tự - Chánh án Kippen la lên - Trật tự! Yêu cầu tất cả hãy ngồi xuống và giữ yên lặng.

Hamilton Burger đứng dậy nói :

- Thưa quý tòa, tình hình này thật khó có thể xảy ra trừ phi phiên xử do các luật sư ưu tú tham gia - Hamilton Burger gật đầu về phía Perry Mason một cách giận dữ - Tôi xin quý tòa cho được tạm đình, phiên xử.

- Tòa sẽ không tạm đình gì cho tới khi người đàn bà đó quay lại và tuân thủ theo lệnh của tòa. - Chánh án Kippen tuyên bố - Tòa sẽ... - Ông ngừng ngang khi cửa phòng bật mở và mõ tòa hộ tống Helene Chaney vào phòng xử.

- Đưa cô ta tới đây. - Chánh án Kippen ra lệnh cho mõ tòa.

Helene Chaney được dẫn vào lối đi ở giữa các dãy ghế.

- Đóng cửa phòng xử lại - Chánh án Kippen ra lệnh - Các khán giả quá tò mò làm cắt ngang diễn tiến của phiên tòa lúc chạy ùa ra ngoài bây giờ có thể ở yên ngoài hành lang, đóng và khóa cửa lại.

Chánh án Kippen quay sang Helene Chaney :

- Bây giờ tới cô Chaney, tại sao cô chạy trốn khỏi phòng xử khi tòa ra lệnh cho cô lên bục nhân chứng?

Cô liếc nhìn Mervyn Aldrich rồi quay sang chánh án.

- Cô có nghe tôi nói không? - Chánh án Kippen hỏi.

Cô nhìn ông nói nhỏ :

- Thưa có!

- Có thế chứ - Chánh án Kippen gầm gừ - Ít nhất cô cũng không tìm cách tảng lờ - nghe đây, tại sao cô lại chạy trốn khỏi phòng xử.

- Vì tôi không muốn làm nhân chứng!

- Tại sao?

- Vì tôi sợ, tôi không muốn bị lên báo rùm beng... tôi.

- Đây không phải vấn đề cô muốn gì. - Chánh án Kippen nói - hoặc cô cảm thấy cô đang bị làm phiền. Tòa sẽ bảo vệ cô và sẽ không để một câu hỏi nào làm cho cô bị lúng túng ngoài những câu hỏi có liên quan đến vụ án. Bây giờ cô hãy bước lên bục nhân chứng. Giơ tay phải lên tuyên thệ và tôi muốn cô trả lời các câu hỏi một cách thật thà, đầy đủ cô hiểu chứ?

- Thưa ngài vâng!

- Hãy nói thưa quý tòa!

- Thưa quý tòa, vâng!

- Hãy tiến lên bục và giơ tay phải lên!

Helene Chaney đưa tay phải lên, tuyên thệ khi đứng trên bục nhân chứng.

Chánh án Kippen nói :

- Bây giờ tòa sẽ hỏi nhân chứng này. Tòa đề nghị luật sư hai bên không được ngắt ngang trừ những phản đối đúng luật. À tòa cũng phải nói thêm là sẽ không chấp thuận các phản đối có yếu tố kỹ thuật. Tòa muốn đi đến tận cùng sự việc của vụ án này.

- Chaney, cô có nghe lời khai của ông Aldrich?

- Thưa quý tòa, vâng!

- Ông Aldrich đã cho cô một khẩu súng Colt. Theo tôi hiểu khẩu colt này rất giống khẩu súng được đánh dấu vật chứng A trong vụ án này phải không?

- Thưa quý tòa, vâng!

- Và khẩu súng đó bây giờ đâu?

- Tôi... tôi...

- Nó đâu?. Chánh án Kippen gào lên.

- Nó đây - Cô nói - tôi có mang theo nó đây!

- Cô muốn nói gì?

Cô ta chỉ cái túi xách.

- Khẩu súng được nạp đạn chứ?

- Thưa quý tòa vâng!

- Tại sao cô mang theo một khẩu súng đã nạp đạn?

- Để tự vệ.

- Cô có giấy phép mang vũ khí không?

- Tôi... ông Aldrich nói với tôi...

- Tôi không hỏi ông Aldrich nói với cô cái gì. Tôi hỏi cô có giấy phép mang súng không?

- Thưa ngài không?

Chánh án Kippen nói với mõ tòa.

- Mõ tòa, ông hãy tới bên nhân chứng, lấy khẩu súng trong sắc của cô ta ra, gỡ đạn ra khỏi súng, ông hãy đọc và ghi số súng vào sổ để không có vấn đề lẫn lộn khi các khẩu súng này để tại tòa. Ông sẽ ghi dấu nó là vật chứng E. Trong khi ông làm việc đó thì tòa sẽ nhận khẩu súng đánh dấu vật chứng A làm vật chứng để so sánh. Chúng ta hãy làm điều này một cách tuần tự.

- Xin tòa ghi nhận lời phản đối của tôi trong việc chấp nhận các khẩu súng này làm vật chứng. - Perry Mason nói.

- Tòa ghi nhận phản đối của ông và tuyên bố phản đối không được chấp thuận - Chánh án Kippen nói - Chúng ta sẽ đưa cả hai khẩu súng này vào làm vật chứng. Chúng ta sẽ giữ chúng tại tòa để không còn vấn đề làm xáo trộn chứng cớ nữa.

Chánh án Kippen hậm hực nhìn Mason nói :

- Ông cho biết số của khẩu súng đánh dấu vật chứng A

- Thưa số 17475 - LW.

- Và khẩu súng được đánh dấu vật chứng E mà mõ tòa vừa lấy ra từ túi xách của nhân chứng.

- Thưa số 17474 - LW!

- Được rồi - Chánh án Kippen nói - bây giờ hai khẩu súng này được nhận làm vật chứng, chúng được cất giữ trong kho của tòa án. Bất cứ ai không có phép của tòa mà đụng vào chúng sẽ bị xử tội xúc phạm tòa. Chúng ta sẽ không còn bị xáo trộn về chứng cớ nữa. Ông Ridfield, tòa giao các khẩu súng này cho ông. Tôi muốn một báo cáo đầy đủ vào sáng thứ hai lúc 11 giờ khi tòa tái nhóm và tôi cảnh cáo ông, ông Ridfield, trong mọi trường hợp ông không được cho ai biết kết quả tìm tòi của ông trước khi ông bước lên bục nhân chứng vào sáng mai, trừ người phụ tá của ông, mà ông cần có khi làm các thử nghiệm. Ông cũng cần cảnh cáo người phụ tá của ông không được đưa tin tức gì cho báo chí. Tôi không muốn vụ này được xét xử qua báo chí.

- Tôi biết những sự kiện chiều nay đã quá nhiều kịch tính đủ để cho báo chí đưa vụ án này ra với những tình tiết ngoạn mục. Tôi có thể tránh được điều này và tôi cũng không thể kiểm soát được sự quảng bá trong những diễn tiến sau này của vụ án. Tôi không muốn ông thông tin cho bất cứ ai. Kể cả luật sư của bị cáo hoặc bất cứ người nào liên hệ với ông hoặc... phải, tôi muốn nói cả luật sư bên công tố nữa.

- Ồ, thưa quý tòa - Hamilton Burger phản đối - dẫu sao thì chính bên công tố đã đưa vụ này ra xét xử và nghĩ rằng ông Ridfield là nhân chứng của...

- Tôi không cần biết ông cảm thấy gì - Chánh án Kippen nói - đây là một sự việc đã mang một tầm vóc đặc biệt, tòa nhận thức được sự khó khăn của các công chức nhà nước về vấn đề không được tiết lộ tin tức với báo chí. Tòa không muốn bất cứ tin tức nào bị tiết lộ ra khỏi văn phòng của ông Ridfield trước khi tòa tái nhóm vào sáng ngày mai lúc mười giờ. Ông hiểu chứ, ông Ridfield?

- Tôi hiểu. - Ridfield nói.

- Tôi nghĩ rằng tòa sẽ tạm đình? - Mason nói - Tôi nghĩ trong trường hợp này tôi xin phép được hỏi nhân chứng một hoặc hai câu hỏi trước khi tòa tạm đình.

- Tôi không nghĩ như vậy - Chánh án Kippen nói - Bây giờ tôi thấy đã có sự bất lợi rồi. Tôi không muốn các sự kiện dẫn chứng bị xáo trộn thêm nữa cho tới khi chúng ta biết đang làm gì ở đây.

- Như vậy thì - Mason nói - tôi đề nghị quý tòa hỏi nhân chứng tại sao cô ta thấy cần thiết phải mang súng theo người, có

sự nguy hiểm nào đang đe dọa cô ta chăng?

- Tại sao vậy? - Chánh án Kippen hỏi.

- Tại vì - Mason nói - tôi sẽ rất thỏa mãn nếu kẻ mà cô ta sợ và tạo nên sự sợ hãi đó bắt buộc cô phải mang súng lại chính là Steve Merrill.

Hamilton Burger đứng bật dậy.

- Thưa quý tòa, đây là một ví dụ điển hình mà đôi khi tôi thường đề cập tới. Luật sư muốn câu nói của ông ta được đưa lên báo chí. Rõ ràng là không có cơ sở, nhưng khi tung một tin ra như thế có thể đưa ra một vụ tai tiếng ngoạn mục trên báo chí...

- Điều này có thể được, ông biện lý - Chánh án Kippen nói - Ông Mason chỉ muốn chỉ ra cho tòa thấy ông ta muốn chứng tỏ điều gì.

- Tôi trân trọng thừa nhận rằng ông ta không làm điều đó - Hamilton Burger nói - Tôi nghĩ rằng ông ta đã cân nhắc lợi dụng dịp may đưa ra một lời nói bề ngoài có vẻ ngu xuẩn nhưng trong trường hợp này tòa sẽ không cho phép nhân chứng được từ chối. Do đó, tôi muốn đồng ý cùng ông Mason đề nghị được hỏi nhân chứng câu hỏi này và từ đó chúng ta có thể ít nhất kiểm soát được câu quảng bá này.

- Được, được - Chánh án Kippen tỏ ra giận dữ nói - Tòa không muốn vụ án này được xét xử trên báo chí. Ngoài ra tòa cũng nhận thức được là luật pháp của ta cho phép tự do báo chí trên đất nước này và đây là một vụ xét xử công khai.

Chánh án Kippen xoay mình trên ghế hướng về Helene Chaney hỏi :

- Tại sao cô mang khẩu súng đó?

- Để tự vệ!

- Chống lại ai?

- Chống lại bất cứ ai có thể làm hại hoặc đe dọa tôi!

- Trước đó cô có mang súng không?

- Không!

- Tại sao cô bắt đầu mang súng vào... vào khoảng hai mươi ngày qua phải không?

- Thưa quý tòa đúng vậy.

- Tại sao cô mang súng vào lúc đó?

- Vì ông Aldrich đã mua cho tôi!

Mặt chánh án Kippen bừng lên, nói :

- Cô Chaney, cô đang lẩn tránh câu hỏi. Nếu cần tòa có thể xử phạt cô. Nhưng tôi muốn cô đừng nói quanh nữa và hãy trả lời vào câu hỏi. Tại sao cô phải mang khẩu súng đó?

- Vì tôi đã bị đe dọa.

- Ai de dọa cô?

- Điều này có thích đáng không? - Hamilton Burger hỏi - Giả

dụ nó hoàn toàn không liên quan gì đến các sự kiện của vụ án này. Giả dụ là do một người hoàn toàn xa lạ với sự kiện liên quan ở đây, liệu chúng ta có đang soi mói vào đời tư của cô Chaney để tìm kiếm các chứng cớ hoàn toàn vô thẩm quyền, không chính đáng và không cụ thể hay không?

- Chính ông đã mở cánh cửa này - Chánh án Kippen nói - Tôi đã hỏi những câu hỏi này vì chính ông đã muốn vậy. Hãy trả lời câu hỏi, cô Chaney.

- Tôi đã bị Steve Merrill de dọa.

Có một khoảng thời gian dài im lặng, chánh án Kipppen nhíu mày nhìn nhân chứng, rõ ràng là ông đang nghĩ đến những khả năng khác biệt có thể làm tình hình bùng nổ.

- Cô có thể cho chúng tôi biết cô bị de dọa như thế nào không cô Chaney?

Cô nói :

- Steve Merrill cần tiền. Đầu tiên là những đòi hỏi phi lý. Tuy vậy, trong ngày hắn bị giết, hắn có gọi cho tôi vào buổi trưa. Hắn đề nghị bỏ qua vụ án tái xét vụ ly dị của chúng tôi, nếu tôi đưa tiền cho hắn.

- Sự de dọa thế nào?

- Đó là một sự de dọa úp mở. Hắn nói tôi sẽ không được sống đủ lâu để làm đám cưới với Mervyn Aldrich nếu tôi không chịu dàn xếp với hắn.

- Được - Chánh án Kippen nói - Điều này còn làm các sự kiện lộn xộn hơn là làm sáng tỏ chúng. Tôi nghĩ đáng lẽ tốt hơn là không mở ra con đường thẩm vấn này. Tuy nhiên điều này là do chính đề nghị của bên công tố.

Hamilton Burger hình như muốn nói điều gì nhưng bất chợt ông nghĩ có lẽ tốt hơn là im lặng.

Mason nói :

- Tôi xin quý tòa hỏi nhân chứng số tiền mà Steve Merrill đã đòi hỏi là bao nhiêu trong ngày hắn bị chết.

- Tại sao vậy? - Chánh án Kippen hỏi nhanh.

- Bởi vì có thể có sự khác biệt. - Mason nói.

- Tôi thật không thấy điều gì khác biệt ở đây.

- Giả sử - Mason nói - số tiền hắn đòi hỏi là bảy ngàn năm trăm đô-la.

Chánh án Kippen nói :

- Ông Mason một lần nữa ông lại đã khéo léo luồn lách đưa ra những sự kiện.

- Tôi sẽ hỏi cô ta câu hỏi đó nếu tôi được phép chất vấn cô ta - Mason nói - Nếu tôi không được phép hỏi thẳng nhân chứng, tôi có quyền đề nghị xin tòa hỏi.

Chánh án Kippen nói :

- Tòa sẽ hỏi thêm một câu hỏi nữa và sau đó tòa sẽ tạm đình. Lúc đó tòa sẽ không muốn có thêm lời đề nghị nào của luật sư. Tôi sẽ hỏi cô câu hỏi chót này, cô Chaney, Steve Merrill đã đòi cô bao nhiêu tiền?

- Hắn không đòi hỏi mà hắn yêu cầu, hắn muốn bảy ngàn năm trăm đô-la.

Trong vài giây người ta có thể nghe được cả tiếng kim rớt trong phòng xử. Im lặng hoàn toàn.

Sau đó chánh án Kippen đập mạnh búa xuống bàn nói :

- Được lắm, tòa đình tới mười giờ sáng mai. Ông mõ tòa, tôi giao cho ông trách nhiệm gìn giữ các vật chứng này. Ông sẽ đưa chúng cho ông Redfield, ông sẽ nhận của ông Redfield một biên nhận và không được để ai khác đụng đến chúng. Ông Redfield, tôi giao trách nhiệm cho ông cất giữ các vật chứng này trong khi ông giữ chúng làm thử nghiệm. Hết.

Chánh án đứng dậy và giận dữ đi về văn phòng của mình.

Mõ tòa mở khóa cửa. Những người dự phiên tòa bị đứng ở ngoài hành lang đã bị giạt sang hai bên bởi làn sóng các phóng viên nhào ra ngoài đi vội đến các máy điện thoại.

Chỉ trong khoảng khắc tất cả các trạm điện thoại của tầng lầu này và các tầng lầu trên và dưới không còn một cái nào trống. Mọi người đang điên cuồng quay số gọi về tòa soạn báo chí.

Neely nhìn Mason với cặp mắt cảm thông, Mason cười thích thú nói :

- Được rồi Neely, tôi tin là tôi không để anh liên quan đến một vụ xúc phạm tòa án vào lần đầu anh cộng tác với tôi trong một vụ án.

- Nhưng! Trời ơi! - Neely nói - Chánh án Kippen đã quá tức giận. Ông ta sẽ đưa một người ra phạt để làm gương đấy.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. - Mason.

- Ông Mason, ông có nghĩ tôi quá đòi hỏi khi xin ông làm cho tôi một việc không?

- Việc gì vậy? - Mason nói.

- Xin ông với tư cách cá nhân bảo đảm rằng ông không có liên quan gì đến các viên đạn tìm thấy tại hiện trường.

- Những viên đạn nào?

- Tất cả các viên đạn. Nhưng đặc biệt là phát đạn thứ hai và ba.

- Tôi không thể làm điều đó, Neely.

- Tại sao không?

- Hãy thử nghĩ coi!

- Chúa ơi, ông Mason! Nếu ông... nếu ông bắn các phát đạn đó, tại sao... Ồ, trời ơi!

- Anh muốn rút ra khỏi vụ án không? - Mason hỏi.

- Chắc chắn là không. Tôi không phải kẻ dễ rút lui. Tôi không rút lui đâu? Tôi...

- Vậy thì đừng lo nghĩ gì nữa. - Mason nói.

- Nhưng ông Mason, tôi muốn nói rằng chúng ta có thể bị nhốt vì xúc phạm tòa án. Nghĩa là họ có thể tiến hành thủ tục cấm chúng ta hành nghề.

- Trên căn cứ nào? - Mason hỏi.

- Sự giả mạo bằng chứng!

- Thì khẩu súng.

Mason nói :

- Khẩu súng đó không giết chết Steve Merrill, chúng ta có thể dùng nó bán ở đâu mà chúng ta thích, đó không phải là giả mạo chứng cớ. Nó cũng giống như những khẩu súng khác.

- Nhưng Mervyn Aldrich đã tuyên thệ rằng đó chính là khẩu súng ông đưa cho hắn. Và nếu đó cũng chính là khẩu súng Evelyn Bagby đưa cho ông, như vậy thì chính nó là khẩu súng đã giết chết Steve Merrill.

Mason nói :

- Nó không thể là khẩu súng mà cô ta đã bắn, vì hai vỏ đạn trong súng không phải được bắn từ đó đi.

- Như vậy rõ ràng chứng cớ đã bị làm xáo trộn.

- Nhưng ai làm?

- Tôi hiểu, dĩ nhiên là một khi ông xác định đã bắn hai phát súng đó...

Mason cười.

- Tôi không xác định điều gì trong lúc này.

- Nhưng công tố biết ông đã làm và chánh án cũng cảm thấy chắc chắn ông đã làm điều đó.

- Neely, tôi nghĩ tôi biết rõ về luật pháp và biết về bản chất con người. Tôi sẽ không ngồi yên để cho cô gái hiện là bị cáo, không một xu dính túi, bị dàn dựng khoác một án giết người lên cô ta.

- Về tinh thần tôi cũng có thể chắc chắn rằng một khi trung sĩ Holcomb tìm được một viên đạn ở hiện trường bất kỳ lúc nào. Ông ta tự thổi phồng lên là ông ta đã tìm thấy nó ngay khi lần đầu tiên tới hiện trường và điều đó những sĩ quan khác đã bỏ qua.

- Như vậy nếu tôi có chất vấn Holcomb bằng mọi cách, ông ta đã gân cổ lên khẳng định điều đó. Ông ta sẽ nói dối nhưng tôi không thể chứng tỏ được là ông ta nói dối. Nhưng bằng cách bắn một viên đạn vào trụ gỗ đỏ, viên đạn mà lần đầu tới hiện trường Holcomb chưa thể thấy, và để cho trung sĩ Holcomb tuyên thệ là hắn đã thấy nó ngay lần đầu tiên tới hiện trường. Như vậy, tôi

đã đặt được nền móng cho cuộc chất vấn của tôi có hiệu quả.

- Được, thật là một kỹ thuật hết sức tinh vi - Neely nói - Có thể về chuyên môn kỹ thuật ông chống chế rằng ông không làm xáo trộn chứng cớ - nhưng... Tôi phục sự táo bạo của ông, nhưng ông đi quá nhanh đối với tôi.

Mason nói :

- Khi anh trượt trên băng mỏng, chỉ có một cách tránh cho anh khỏi làm bể băng là anh phải trượt như điên vậy.

Neely nói :

- Tôi sợ và thực sự tôi không hiểu ông đang cố gắng làm điều gì?

- Tôi đang để cho các sự kiện cứ việc xáo trộn lên. - Mason nói.

- Tại sao vậy?

- Anh đã bao giờ chiên trứng ốp-la chưa?

- Có chứ, nhưng có gì liên quan đến điều này? - Neely hỏi.

- Anh có bao giờ vừa đập trứng để làm ốp-la thì làm bể tròng đỏ và vội khuấy loạn lên rồi tuyên bố anh làm trứng bác để giữ thể diện không?

- Có. - Neely cười chấp nhận.

- Đó cũng là cách tốt nhất để bào chữa trong một vụ án đã bị dàn dựng - Mason nói - Khi anh làm bác trứng, không ai biết anh đã làm gì lòng đỏ, và khi anh đánh lộn sự kiện lên thì ít nhất anh đã làm đảo lộn kế hoạch của kẻ đã nghĩ rằng anh đã dàn cảnh một cách tuyệt hảo.

Chương 18

Chánh án Kippen nhìn phòng xử chật ních với ánh mắt không tán thành. Ông nói:

- Tôi muốn có đôi lời nhận xét đối với các luật sư và những người có mặt trong phiên tòa hôm nay. Tòa lấy làm tiếc về những sự kiện giật gân bao phủ vụ án này - Ông liếc nhìn Perry Mason rồi nhìn khắp phòng - Theo luật pháp của chúng ta, các phiên tòa phải được xét xử công khai, điều này không có nghĩa là các phiên xử của những vụ án có nhiều tình tiết cho ta suy ngẫm trở thành những màn trình diễn giật gân cho các quý vị dự phiên tòa thưởng thức.

Mọi người có mặt hôm nay nên hiểu rằng nay là một thủ tục chất vấn có trật tự. Đây không phải là màn trình diễn. Mọi người phải giữ im lặng không được bình luận ồn ào. Nếu không tôi sẽ cho đuổi hết ra khỏi phòng xử.

- Tòa lấy làm tiếc về cách thức mà vụ án này đã được khai thác trên báo chí.

- Các báo buổi sáng đã đầy những tin tức giật gân. Những lời bình luận của các biên tập viên và các buổi phỏng vấn với một số người. Dĩ nhiên là tòa không thể kiểm soát báo chí, nhưng tòa muốn chỉ rõ cho các luật sư hai bên thấy đây chỉ đơn thuần là vụ xét xử sơ thẩm với mục đích xác định xem có lý do gì để buộc tội bị cáo đưa ra xét xử. Tòa sẽ bác bỏ mọi dự tính của luật sư hai bên nếu muốn phô diễn hoặc bi kịch hóa vụ án. Tòa muốn nắm được các sự kiện.

- Bây giờ ông Alexander Redfield đã làm được một số thử nghiệm. Tôi muốn ông bước lên bục nhân chứng.

Redfield lại bước lên bục nhân chứng.

- Thưa quý tòa có muốn tôi hỏi nhân chứng không? - Hamilton Burger hỏi.

- Tôi sẽ hỏi nhân chứng - Chánh án Kippen nói - Ông Redfield, ông đã hoàn tất cuộc giám định về đạn dược và thử nghiệm của ông chưa?

- Thưa quý tòa rồi!

- Đã có kết luận gì đối với các vũ khí đã bắn các viên đạn này chưa?

- Viên đạn giết người, đó là phát đạn thứ nhất và viên đạn ở gác xép căn nhà, tức là phát đạn thứ tư, đều được bắn từ khẩu súng đánh dấu vật chứng E. Phát đạn thứ hai và ba được bắn từ khẩu súng đánh dấu vật chứng A.

Chánh án Kippen nhíu mày cố nuốt những lời khai này.

- Các vỏ đạn ở trong khẩu súng đánh dấu vật chứng A thì thế nào?

- Các vỏ đạn này đã được bắn đi từ khẩu súng đánh dấu vật chứng Evelyn Bagby, chứ không phải đã được bắn từ khẩu súng mà chúng nằm trong đó... nghĩa là khẩu súng được đánh dấu làm vật chứng A.

- Như vậy theo ý kiến của ông, ông Redfield, các vỏ đạn này đã được lấy ra từ khẩu súng mà chúng được bắn, tức vật chứng E. và để vào khẩu súng kia, vật chứng A?

- Đó là lời giải độc nhất có thể có.

- Ông có biết điều này được làm lúc nào không, có nghĩa là đối với các vỏ đạn đã được bắn rồi.

- Chỉ có thể là sau khi chúng đã được bắn.

- Như vậy, đối với các viên đạn chưa bắn, ông không thể nói nó bị tráo hay không?

- Đúng như vậy. Thưa quý tòa, không thể nói khác được.

Chánh án Kippen suy ngẫm một lúc về lời khai này, sau đó mím môi đưa tới một quyết định.

- Tôi đề nghị các luật sư tạm thời chưa chất vấn gì cho tới khi tòa đi tới tận cùng của sự việc. Tôi đề nghị cô Helene Chaney lên bục nhân chứng.

Một con người đẫy đà đứng dậy khỏi ghế gần hàng rào chắn nói.

- Thưa quý tòa, tôi muốn được ghi nhận tôi là Harmon B. Passing, trình diện ở đây như là luật sư của Helene Chaney.

- Được lắm - Chánh án nói - Cô ta có quyền có luật sư làm đại diện. Bây giờ xin cô Chaney lên bục nhân chứng.

Passing nói :

- Cô Chaney không có ở đây.

- Cái gì? - Chánh án Kippen nói vội.

- Tôi rất tiếc, thưa quý tòa, cô ta không có ở đây.

Passing khẽ nhún vai nói :

- Có một điều là cô ta không có trát tòa đòi.

- Cô ta đã ở đây ngày hôm qua.

- Thưa quý tòa, đúng. Cô ta đã ở đây và đã làm chứng.

- Chắc chắn cô ta phải biết là cô ta phải có mặt ngày hôm nay.

Passing nói :

- Thưa quý tòa, tôi nghĩ rằng tòa đã không có một lệnh chính thức nào đòi cô phải có mặt.

- Tôi nghĩ là có - Chánh án Kippen nói.

- Tôi rất tiếc, thưa quý tòa. Tôi có ghi diễn tiến vụ án ở đây và đã nghiên cứu bản báo cáo chính thức rất kỹ.

Chánh án Kippen mất sự bình tĩnh. Ông nhoài tới trước, mặt đỏ gay nói :

- Ông đã làm thế để có thể khuyên cô ta lánh mặt mà không bị tòa xử phạt vì xúc phạm tòa.

Passing nhẹ nhành nói :

- Là một luật sư, tôi đã được gọi tới để phục vụ cho một thân chủ. Tôi đã nghiên cứu tất cả mọi sự kiện trong vụ án với khả năng của tôi. Tôi đã cố vấn cho cô ấy những quyền lợi pháp lý của mình.

Chánh án Kippen suy nghĩ về vấn đề này một lúc, sau đó trừng trừng nhìn bàn công tố nói :

- Cô ta đáng lẽ phải có trát đòi - Và quay sang Passing nói một cách tức tối - tôi cho rằng đây là một sự lẩn tránh an toàn, cô ta chắc đã rời xa sự xét xử của tòa.

- Theo như tôi biết. Cô ta đang ở Las Vegas, Nevada... Cô ta được gọi đến đó do công việc làm ăn.

- Được lắm - Chánh án Kippen nói - Để coi ông Mervyn Aldrich có gì để nói. Ông Aldrich xin bước lên bục nhân chứng.

Passing nói :

- Tôi cũng xin được ghi nhận tôi cũng là luật sư của ông Aldrich. Ông Aldrich cũng ở trong tình trạng tương tự như cô Chaney. Ông Aldrich không có mặt ở đây. Theo như tôi biết, ông ta cũng ở Las Vegas. Tôi cũng xin thưa với quý tòa, tôi đã nghiên cứu kỹ bản ghi chép, và với tư cách là luật sư của ông Aldrich, tôi cho ông biết không cần phải hiện diện ở tòa vì không có trát tòa hoặc có lệnh chính thức phải có mặt tại tòa. Tôi cũng có giải thích cho ông thấy rằng quý tòa hình như mong muốn ông có mặt tại tòa hôm nay và cho rằng đã có trát đòi. Tuy nhiên tòa không có một lệnh trực tiếp nào cũng như không có một trát đòi nào với ông ta cả.

- Tại sao những người này không có trát đòi hầu tòa? - Chánh án Kippen bật nói, mắt nhìn về phía bàn công tố.

Hamilton Burger nói :

- Thưa quý tòa, tin này cũng làm tôi ngạc nhiên không kém gì quý tòa, tôi cho rằng chắc chắn họ sẽ ở đây.

- Tôi không hỏi ông nghĩ gì, tôi chỉ muốn biết tại sao họ không có trát đòi hầu tòa?

- Điều này tôi thực không biết - Hamilton Burger nói - Tôi có một bộ tham mưu đông đảo và nhiều trách nhiệm. Có thể đây là trường hợp một trong những người phụ trách nghĩ rằng đã làm nhưng thực ra thì chưa. Tôi xin quý tòa lượng thứ cho một phút.

Burger nghiêng qua thì thầm với Strawn, Strawn nhún vai, đưa hai tay ra phân trần. Burger cau nhàu giận dữ, Strawn lắc đầu và thì thầm trả lời.

Hamilton cất tiếng nói :

- Thưa quý tòa, tôi đã nghĩ rằng những người này đã có trát đòi. Hóa ra một trong những phụ tá của tôi, không phải người phụ tá đang lo công tác phụ tá với tôi trong vụ này, mà đó là phụ tá có trách nhiệm chuẩn bị vụ án đưa ra xét xử, ông ta đã hỏi cô Chaney và ông Aldrich liệu họ có mặt ở tòa không và đã nhận được lời bảo đảm ở họ là có. Ông ta không muốn làm phiền những người có tên tuổi bằng cách giữ một trát tòa chính thức.

Chúng ta đã nghĩ là lời chứng của ông Aldrich là cần thiết. Và ông ta chỉ cần khai vắn tắt việc mua khẩu súng này và sự mất tích của nó sau đó. Thực ra, chúng tôi không cho lời khai này là quan trọng và chúng tôi nghĩ rằng không có vấn đề gì ngoài sự tư hữu của khẩu súng đã bắn phát đạn giết người và sự không thể bỏ qua được là nó đã nằm ở nhà bị cáo. Diễn tiến sự việc của ngày hôm qua đã cho chúng tôi một sự ngạc nhiên đặc biệt.

Chánh án Kippen cướp lời :

- Vậy thì sau các diễn viên như vậy thì họ phải được trát đòi hầu tòa chứ?

Hamilton Burger đỏ mặt nói :

- Dĩ nhiên vậy, thưa quý tòa. Tôi có thể đã cho trát đòi họ. Tôi nghĩ rằng họ đã có trát đòi. Mặt khác, tòa cũng có thể rất đơn giản đã chỉ cho các nhân chứng phải trở lại tòa hôm nay và đó là lệnh của tòa. Tôi không nghĩ rằng văn phòng của tôi đơn phương gánh trách nhiệm này. Vì những điều này đã không thực hiện nên tôi thấy rằng ông Passing đã đúng khi thừa nhận những người này được tự do rời khỏi tiểu bang.

Chánh án Kippen gay gắt trả lời :

- Tòa đã không ra lệnh này vì nghĩ rằng văn phòng công tố đã làm công việc bình thường phải làm trong trường hợp tương tự.

- Tôi thật có lỗi. Thưa quý tòa. - Burger vội trả lời với giọng giận dữ hơn là hối hận.

- Được, như vậy bây giờ vụ án như thế nào? - Chánh án Kippen hỏi.

Burger nói :

- Theo bên công tố thì bề mặt vụ án đã rõ ràng. Bị cáo này đã kể một câu chuyện cho thấy là không thực.

- Tại sao ông biết nó là không thực?

- Tại sao ư, thưa quý tòa, cô ta nói rằng người đó chùm một cái áo gối lên đầu. Thực ra cái áo gối đã được chùm lên khi người đó đã chết. Thêm nữa cô ta lại mang khẩu súng đã bắn hai phát...

- Một khẩu súng không liên quan gì đến cái chết trong vụ án này. - Chánh án Kippen cướp lời.

- Ồ, thưa quý tòa - Hamilton Burger, bất chợt nhận thức vị trí

của ông nói - Tôi nghĩ rõ ràng là có người đã tráo các khẩu súng. Tôi không tiện đưa tên người này ra lúc này, nhưng văn phòng của tôi chắc chắn sẽ mở một cuộc điều tra và tôi hy vọng sẽ gánh trách nhiệm này cho ai đó.

Burger bừng bừng nhìn Mason.

- Đừng quá chắc chắn - Chánh án Kippen đốp chát nói - Chỉ có một người có thể tráo đổi súng đó chính là người có hai khẩu súng một lúc.

- Nhưng thưa quý tòa - Hamilton Burger nói - Rõ ràng là việc tráo đổi đã được thực hiện sau khi hai phát đạn đã được bắn. Bị cáo đã xác nhận với các sĩ quan cô ta đã bắn các phát đạn này. Vì vậy giờ đã cho thấy rõ các phát đạn này đã được bắn từ khẩu súng giết người, sự kiện một khẩu súng khác đã được tráo khi cảnh sát thu giữ khẩu súng chắc không thể gỡ tội cho bị cáo. Thực ra, nó còn cho thấy một ý thức phạm tội và một mưu toan khôn khéo, lão luyện để làm rối mù các sự kiện.

- Được, tòa chưa buộc người nào vào án mạng này cho tới khi tòa có đủ bằng chứng hơn bây giờ - Chánh án Kippen nói - Sự tráo đổi đó được làm có mục đích và được chính ai đó có dịp làm việc đó.

- Đúng như vậy. - Hamilton Burger nói, và một lần nữa liếc nhìn Perry Mason.

Perry Mason bắt gặp cặp mắt kết tội mình nhưng chỉ mỉm cười.

Mặt của Burger bừng đỏ, ông nói lớn :

- Tôi sẽ tìm ra kẻ nào làm việc tráo đổi này và nếu cần tôi sẽ sử dụng mọi sẵn có và cả bộ tham mưu của tôi để điều tra ra vụ này dẫu rằng có mất cả năm trời đi nữa. Và khi tôi đã tìm ra được kẻ đó sẽ làm mọi cách để kẻ đó mất quyền hành nghề luật sư.

- Truất quyền hành nghề luật sư? - Chánh án Kippen hỏi và hơi nhíu mày - Ông không chính thức kết tội chứ, ông biện lý.

- Tôi muốn nói - Burger vội vàng bào chữa - nếu kẻ đó là luật sư - tôi sẽ làm cho hắn mất quyền hành nghề, nếu không phải luật sư, tôi sẽ đưa hắn ra tòa.

Chánh án Kippen nhìn Perry Mason nói.

- Ông Mason, ông có gì để nói lúc này không?

- Thưa quý tòa có!

- Mời ông Burger ngồi xuống. Ông Mason, ông muốn nói gì?

Mason nói.

- Tôi chỉ muốn nói tôi có một nhân chứng mà tôi muốn gọi ra trước tòa.

- Được lắm, tòa sẽ nghe mọi nhân chứng của luật sư đưa ra.

Mason nói.

- Xin cho gọi Irene Keith lên bục nhân chứng.

Irene Keith đi lên, tuyên thệ và bước tới bục nhân chứng, cô ngồi xuống nhìn Mason với cặp mắt sắc bén thù nghịch.

- Cô là bạn thân của Helene Chaney? - Mason hỏi.

- Đúng vậy!

- Và của Mervyn Aldrich?

- Vâng!

- Tôi đưa cô xem một khẩu Colt, ghi dấu vật chứng A và hỏi xem cô đã thấy nó trước đó chưa.

- Tôi không biết!

- Cô đã từng thấy những khẩu súng giống như thế này chứ?

- Phải, tôi đã nhìn thấy nhiều khẩu súng.

- Cô đã nhìn thấy những khẩu súng giống như những khẩu súng này chứ?

- Phải!

- Về hình thức chúng giống nhau?

- Phải!

- Có bao giờ cô sở hữu một trong những khẩu súng như thế này không?

- Tôi không biết!

- Tôi không đề cập đến hai khẩu súng đặc biệt này. - Mason nói

- Tôi muốn nói là bất cứ khẩu súng nào có bề ngoài như chúng.

- Thưa có!

- Có phải cô đã có khẩu súng đó vào ngày mồng mười tháng này?

- Ồ, thưa quý tòa - Hamilton Burger nói - luật sư đang tìm cách chất vấn chính ngay nhân chứng của mình.

Mason nói.

- Tôi thấy thật rõ ràng cô ta là một nhân chứng thù địch.

- Phản đối không được chấp thuận. - Chánh án Kippen nói.

- Tôi e rằng tôi không thể trả lời câu hỏi này. - Irene Keith nói.

- Helene Chaney đã cho cô mượn một khẩu súng, phải không?

- Phải!

- Vào ngày mồng mười tháng này?

- Tôi nghĩ là vậy!

- Khẩu súng cô ta cho cô mượn có thể là khẩu súng đánh dấu vật chứng này không?

- Tôi... được, đúng vậy.

- Cô đã làm gì với nó?

- Tôi... tôi không thể nói.

Chánh án Kippen nhoài người tới. Ngó chừng chừng nhân

chứng và nói với Perry Mason.

- Tôi sẽ thẩm vấn nhân chứng này, ông Mason, cô Keith, đây là một vấn đề nghiêm trọng. Sự kiên nhẫn của tòa rất là mỏng manh. Tòa không còn muốn nghe lời lẩn tránh. Bây giờ hãy nói cho chúng tôi biết cô đã làm gì với khẩu súng đó?

Irene Keith nhìn xuống đất, bất chợt ngước nhìn chánh án Kippen nói :

- Tôi từ chối trả lời, với lý do trả lời có thể kết tội tôi.

Một khoảng khắc ngạc nhiên bao trùm phòng xử.

Chánh án Kippen ngồi bật ngửa ra như người bị đấm và hỏi một cách khó tin là thật.

- Cô từ chối trả lời?

- Thưa phải!

- Với lý do câu trả lời có thể kết tội cô?

- Thưa phải!

- Như vậy bây giờ cô đã xác nhận cô đã từng giữ một khẩu súng như thế này?

- Tôi đã cất giữ một khẩu súng.

- Bề ngoài nó giống như hai khẩu súng này?

- Tôi không phải chuyên viên về súng.

- Không cần biết cô có phải chuyên viên hay không. Bề ngoài nó có giống như các khẩu súng này hay không?

- Thưa giống!

Chánh án gõ các ngón tay xuống mặt bàn bằng gỗ, mặt ông đỏ lên vì tức giận.

- Cô có luật sư đại diện tại tòa không?

- Không!

- Cô có luật sư để cố vấn cho những lời khai của cô không?

- Thưa có!

- Có phải cô đã theo chỉ dẫn của luật sư để từ chối trả lời với lý do câu trả lời có thể kết tội cô không? - Chánh án Kippen hỏi.

- Tôi đã được luật sư cố vấn cho tôi biết tôi có quyền hạn này nếu như tôi không muốn nhận trách nhiệm.

- Được rồi, tôi muốn thảo luận vấn đề này với luật sư của cô - Chánh án Kippen nói - Đây là ý kiến thẳng thắn của tòa, nếu cô đã trả lời là có cất giữ một khẩu súng như thế trong ngày án mạng, thì cô không thể từ chối trả lời cô đã làm gì với nó, với lý do sợ câu trả lời có thể kết tội cô. Về bản chất câu trả lời đó không thể kết tội cô. Trừ phi, cô đưa khẩu súng cho ai đó... dĩ nhiên là trừ phi... - Chánh án Kippen im lặng một lúc. Bất chợt ông nói tiếp :

- Cô có liên quan gì đến cái chết của Steve Merrill không?

- Thưa quý tòa không!

- Cô có mặt lúc hắn bị giết không?

- Thưa quý tòa không.

- Cô có ý nghĩ nào là hắn ta sẽ bị giết không?

- Thưa quý tòa không.

- Cô có âm mưu với ai để giết Steve Merrill không?

- Thưa quý tòa không.

- Trong tình trạng này - Chánh án Kippen nói - tôi không nghĩ rằng cô có quyền viện dẫn ra sự bổ sung của hiến pháp để tránh cho mình khỏi mọi sự xúc phạm tòa. Nếu cô đã đưa khẩu súng cho ai đó và không có một mục đích phạm tội nào, thì cô không cần phải núp sau một điều bổ sung hiến pháp nào. Cố ý làm điều này trong khi không có lý do gì, có thể dẫn cô tới việc xúc phạm tòa.

- Bây giờ tôi sẽ hỏi cô một lần nữa. Cô đã đưa khẩu súng đó cho ai?

- Tôi từ chối trả lời với lý do câu trả lời có thể đưa tới chỗ kết tội tôi.

Chánh án Kippen nói :

- Đây là tình hình rất đặc biệt. Tòa sẽ tiến tới một bước quyết liệt.

- Tòa không dễ bị giỡn mặt trong vấn đề này!

Mason đứng dậy nói :

- Thưa quý tòa, tôi có thể làm sáng tỏ tình hình này, nếu tòa cho phép tôi được hỏi nhân chứng một câu hỏi.

- Hỏi đi. - Chánh án Kippen nói.

Mason hỏi nhân chứng :

- Khi cô viện dẫn ra điều 5 bổ sung hiến pháp để tránh bị kết tội mình, có phải rằng cô sợ câu trả lời, mặt dù không liên quan đến vụ án mạng, sẽ kết tội cô vì nó dẫn dắt liên quan đến một vụ án khác hay không?

Irene Keith trừng mắt giận dữ nói :

- Ông hoàn toàn chịu trách nhiệm về tất cả...

Chánh án Kippen đập búa lên bàn nói :

- Nhân chứng hãy trả lời câu hỏi.

- Tôi không nghĩ tôi phải trả lời. - Cô ta nói.

- Tôi nghĩ là cô phải trả lời. - Chánh án Kippen nói.

- Tôi đã nói câu trả lời có thể kết tội tôi và đó là tất cả những gì tôi có thể nói. Tôi đã nói với luật sư của tôi mọi sự việc mà tôi đã hành động theo sự dẫn dắt của ông ta.

Chánh án Kippen ngập ngừng, rõ ràng là ông đang đắn đo có nên ghép cô ta vào tội xúc phạm tòa hay không. Ông đưa mắt nhìn Mason.

- Ông Mason - Chánh án nói - hình như ông có những ý nghĩ chắc chắn về nhân chứng này. Ông có thể hỏi thêm vài câu hỏi để làm sáng tỏ tình hình.

Mason quay sang Irene Keith.

- Trong hoặc khoảng ngày mười tháng này, cô có bàn luận gì với Steve Merrill về một số nữ trang không?

- Tôi từ chối trả lời với lý do câu trả lời có thể kết tội tôi.

Chánh án Kippen ngạc nhiên nhìn Mason, ông ta hỏi :

- Cái gì vậy? Điều này dẫn tới đâu?

- Thưa quý tòa, tôi nghĩ tôi có thể làm rõ sự việc này.

Hamilton Burger đứng bật dậy :

- Thưa quý tòa, tôi phản đối luật sư đang mò mẫm cầu may. Tôi phản đối cách chất vấn của ông ta...

- Phản đối không được chấp thuận. - Chánh án đốp chát, không thèm nhìn về phía Hamilton Burger.

- Tiếp tục đi, ông Mason. Hỏi tiếp đi!

Mason hỏi tiếp :

- Cô Keith, có phải đúng trong ngày mười tháng này cô đã đưa cho Steve Merrill số tiền mặt lớn không?

- Tôi từ chối trả lời với lý do câu trả lời có thể kết tội tôi.

- Có phải đúng là ngày mười tháng này cô đã có một khẩu súng và cô đã đưa nó cho Steve Merrill?

- Ồ! Thưa quý tòa - Hamilton Burger nói - Tôi phản đối kiểu chất vấn này.

- Phản đối không được chấp thuận!

- Xin quý tòa hãy nghe tôi nói.

Chánh án Kippen không thèm nhìn ông ta. Mắt ông đang dán vào khuôn mặt thách thức của Irene Keith. Ông nói :

- Tôi không bác bỏ mọi tranh luận của ông, ông biện lý, nhưng tôi nghĩ phản đối của ông không đúng chỗ và tòa muốn đi đến tận cùng của việc này.

- Thưa quý tòa - Burger phản đối - Chúng ta thấy rõ ông Mason đang muốn làm gì. Biết rằng nhân chứng sẽ không trả lời câu hỏi nào liên quan đến khẩu súng đó. Ông ta đang muốn đưa vụ án ra xử trên báo chí bằng cách đưa ra những kết hợp vô lý lại với nhau. Cũng giống như nếu tôi hỏi cô ta: có phải đúng ngày mồng mười tháng này cô đã mua chuộc chánh án Kippen để giết Steve Merrill với khẩu súng mà cô đã đưa cho ông ta giống với khẩu súng được đánh dấu một vật chứng trong vụ án này? Vì lẽ rõ ràng nhân chứng không thể trả lời bất cứ câu hỏi nào liên quan đến khẩu súng mà cô ta có ngày mười tháng này mà không làm hại cô ta, nên có thể chỉ còn cách dựa vào điều khoản bổ sung để tự bảo vệ mình và luật sư thì đưa ra luận điểm. Là đã tố cáo các việc làm của nhân chứng mà sợ hãi cô ta đã từ chối trả lời. Một sự kiện rất rõ ràng là luật sư biện hộ rất nổi tiếng về sự khôn khéo và khả năng gây ấn tượng mạnh mẽ của ông ta. Ở đây, một lần nữa chúng ta có một vụ án thực ra chỉ tiến hành

theo một thủ tục thông thường của một vụ sơ thẩm. Thế mà nó đã được dẫn dắt làm cho phòng xử này trở thành rạp xiếc dùng để quảng cáo và với mục đích làm rối rắm các sự kiện.

- Đã hết chưa, ông biện lý? - Chánh án Kippen hỏi, mắt vẫn không rời khỏi nhân chứng.

- Thưa quý tòa hết!

- Phản đối của ông không được chấp thuận.

- Nhân chứng hãy trả lời câu hỏi!

- Tôi từ chối trả lời với lý do câu trả lời có thể kết tội tôi.

- Tiếp tục đi, ông Mason. - Chánh án nói.

- Tôi không còn câu hỏi!

Hamilton Burger nói :

- Tôi xin được chất vấn nhân chứng.

- Làm đi! - Chánh án Kippen nói.

- Cô Keith, có đúng là ngày mười, hoặc vào khoảng ngày mười tháng này, cô đã âm mưu với Steve Merrill ám sát Tổng thống Hoa Kỳ và để thực hiện cuộc mưu sát này cô đã đưa cho Steve Merrill một khẩu súng có vẻ ngoài giống như một trong những khẩu súng được đưa làm vật chứng trong vụ án này không?

- Ông biện lý, tôi cho câu hỏi này là không thích hợp. Tôi cho rằng nó có thể là một điều nguy hiểm đưa đến sự xúc phạm tòa.

Burger vẫn bám lấy quan điểm của mình.

- Tôi chỉ muốn cố gắng đưa ra quan điểm của tôi về những câu hỏi mà luật sư biện hộ đã đưa ra. Tôi muốn cho thấy rằng nhân chứng chỉ vì không dám trả lời những câu hỏi có liên quan đến khẩu súng mà cô ta có trong ngày mười tháng này, nên luật sư biện hộ đơn thuần với những câu hỏi ngu xuẩn này vào điều mà ông ta muốn tạo ra. Sự chối từ của nhân chứng có vẻ đã tạo ra một lý thuyết vô vọng làm có lợi cho bị cáo.

- Tôi hiểu ý của ông - Chánh án Kippen nói - Tôi thấy nó ngay từ lúc ban đầu, nhưng đối với thái độ của nhân chứng này tòa nhận thấy tình hình phải được khám phá thông suốt. Câu hỏi của ông thực hoàn toàn vô tích sự, chỉ có vẻ văn hoa bóng bẩy và lố bịch làm phiền lòng tòa.

- Tôi chỉ muốn xác lập một quan điểm. - Burger nói.

- Ông có thể xác lập một cách trang nghiêm đàng hoàng hơn. - Chánh án nói.

Mason nói.

- Xin quý tòa tha lỗi, nhưng vì cuộc hội thoại giữa quý tòa và biện lý nên nhân chứng chưa được trả lời câu hỏi.

- Được, dĩ nhiên là cô ta lại áp dụng chiến thuật cũ, cô ta bắt buộc phải như vậy, cô ta...

Mason hỏi.

- Ông có phải tiên tri không, hay là ông đã khuyên bảo nhân chứng này từ chối trả lời các câu hỏi.

- Thưa quý tòa, tôi phản đối - Hamilton Burger nói - Điều này muốn ám chỉ rằng...

- Điều này thừa sức đúng trong tình trạng này. Tòa xin lỗi ông Mason - Chánh án Kippen nói - Nhân chứng đã không có dịp để trả lời câu hỏi. Hãy trả lời câu hỏi của công tố đi cô Keith.

- Không. - Irene nói!

Mason mỉm cười.

Hamilton Burger vẻ tiu nghỉu.

Chánh án Kippen nói :

- Coi này, cô Keith, rõ ràng cô cảm thấy có liên quan giữa cô và Steve Merrill mà cô không thể tiết lộ được trong lúc này. Một sự quan hệ có liên quan đến một sự việc khác. Có phải cô đã đưa cho Steve Merrill vào khoảng bảy ngàn năm trăm đô-la vào ngày mười tháng này không?

- Tôi từ chối trả lời với lý do câu trả lời có thể kết tội tôi.

Chánh án Kippen quay sang Mason nói :

- Ông Mason, rõ ràng ít nhất ông cũng có một ý niệm giải đáp cho hạnh kiểm của nhân chứng. Tòa thực lòng không thể xác lập được lý do vững chắc cho hành động của cô ta.

Mason dịu dàng nói :

- Thưa quý tòa, tất cả tôi chỉ có thể nói được là tôi nghĩ nhân chứng này có thể có sự cố vấn của một luật sư có khả năng và trong khuôn khổ chuyên môn của pháp luật. Lập trường của cô ta đã được giữ đúng.

Hamilton Burger đứng bật dậy.

- Thưa quý tòa, đây đơn thuần lại là một sự khoa trương khác. Bây giờ chúng tôi muốn luật sư biện hộ bước tới và nói rằng nhân chứng này được quyền từ chối những câu hỏi được hỏi đúng chỗ...

Chánh án Kippen đập búa lên bàn.

- Bên công tố phải ngưng mọi chỉ trích đối với chiến thuật của luật sư biện hộ. Nếu ông có lời giải thích cho hành động của nhân chứng thì tòa sẵn sàng nghe.

Hamilton Burger nói :

- Thôi được, thưa quý tòa, tôi muốn hỏi nhân chứng một câu hỏi. Cô Keith, có bao giờ cô tham khảo ý kiến của ông Perry Mason, luật sư biện hộ, cho lời khai của cô trong vụ án này?

- Không!

- Có bao giờ cô tham khảo ý kiến của ông Perry Mason liên quan đến một vấn đề khác không? Ông ta có phải luật sư của cô không?

- Không?

Hamilton Burger giấu sự bối rối của mình bằng cách quay sang nói nhỏ điều gì đó với Strawn.

Chánh án Kippen nói :

- Tòa sẽ tạm đình trong ba mười phút. Trong thời gian đó tòa muốn hội đàm với luật sư hai bên tại văn phòng. Tòa đặc biệt muốn chỉ rõ ràng mọi người hiện diện trong phòng xử này, các nhân chứng hoặc đã là nhân chứng trong vụ này, sẽ trở lại phòng xử ba mươi phút nữa khi tòa tái xử. Trong mọi trường hợp các nhân chứng không được vắng mặt trong các phiên tòa kế tiếp. Tôi tin rằng tất cả đã rõ.

Chánh án Kippen nhìn quanh phòng xử.

- Có nhân chứng nào hoặc người được trát đòi không hiểu rằng họ sẽ phải trở lại trong ba mươi phút nữa không?

Mọi người im lặng, chánh án quay sang Irene Keith.

- Cô biết cô phải quay lại đây sau ba mươi phút chứ?

- Thưa quý tòa biết!

- Và nếu không làm thế cô có thể bị xử phạt vì xúc phạm tòa chứ?

- Thưa quý tòa biết!

- Được rồi, tòa sẽ đình trong ba mươi phút. Tòa muốn gặp ông Burger và Strawn tại văn phòng trước và sau đó là ông Mason và Neely. Các bên hãy sẵn sàng.

Chánh án Kippen đẩy lùi ghế đứng dậy và đi về văn phòng.

Mason quay sang Neely mỉm cười.

Người mõ tòa gật đầu ra hiệu cho Mason.

- Chánh án Kippen muốn gặp ông và Neely trong văn phòng, ông Mason!

Khi Mason và Neely đi tới gần cửa văn phòng chánh án, họ thấy Burger và Strawn vừa bước ra.

Hamilton Burger mặt đỏ bừng, giận dữ, hai mắt nhìn thẳng khi đi ngang qua cách Mason độ một mét.

Người mõ tòa mở cửa văn phòng. Mason và Neely bước vào.

- Mời ngồi. - Chánh án Kippen nói.

Ông nhìn Mason với ánh mắt tán dương.

- Ông Mason, tôi muốn lật các quân bài lên bàn. Tôi nghĩ là tốt hơn nên nói với ông là trước khi đưa ra xét xử vụ án này. Tôi đã được ông chủ tịch đoàn thẩm phán lưu ý tôi rằng trong một số các vụ của ông thường xảy ra một loạt những diễn tiến ngoạn mục đầy kịch tính. Gây ấn tượng mạnh, không giống như diễn tiến thông thường của các vụ sơ thẩm.

Mason gật đầu.

- Tôi đề nghị hai chúng ta nên chấm dứt sự kiện này - Chánh án Kippen tiếp - Tôi đảm bảo với chủ tịch đoàn thẩm phán sẽ hết sức che chở cho quyền lợi của bị cáo nhưng tôi sẽ hết sức phòng

ngừa để phòng xử không trở thành nơi trình diễn các màn giật gân đầy kịch tính.

Mason gật đầu.

Đôi môi của chánh án Kippen hơi mỉm cười, ông nói tiếp :

- Chỉ cần liếc qua tiêu điểm của các tờ báo buổi sáng là có thể thấy các diễn tiến trong lúc này hình như là lô gich, nhưng thực ra nó đang được dự mưu đưa vụ án này tới màn giật gân ngoạn mục thay vì theo một thủ tục diễn tiến bình thường, trật tự như thường khi.

Mason vẫn không nói gì.

- Tôi vẫn chưa gặp lại ông chủ tịch đoàn thẩm phán - Chánh án Kippen nói - Chắc chắn tôi sẽ gặp ông ta vào một lúc nào đó trong ngày hôm nay, cứ nghĩ đến hàng loạt các diễn tiến xảy ra trong vụ án, tôi thực hoàn toàn không biết phải báo cáo như thế nào và thêm nữa tôi không thể nghĩ được lời giải thích cho thái độ của người nhân chứng đó, cô Keith.

- Cô ta là một người đàn bà lỗi lạc, giàu có. Thái độ của cô ta trong vấn đề này, từ trước đến nay đã được báo chí chỉ trích nhiều sẽ bị lu mờ đi và trở thành vô nghĩa bên cạnh câu chuyện chắc chắn sẽ xuất hiện trên các tờ báo buổi chiều.

- Bây giờ thì Helene Chaney, một diễn viên điện ảnh nổi tiếng, đã rời khỏi tiểu bang để tránh bị chất vấn. Mervyn Aldrich, một thương gia giàu có, rõ ràng là cũng vậy. Có thể họ sẽ làm đám cưới. Một khi họ đã lấy nhau thì theo luật pháp họ không thể làm chứng có lợi hoặc chống lại nhau nếu không được đối phương đồng ý.

- Không nghi ngờ gì cả Irene Keith cũng đã rời khỏi tiểu bang rồi nếu ông không thấy trước để gửi cho cô ta một trát tòa và vì cô hành động theo sự cố vấn của luật sư, chúng ta chỉ có thể cho rằng cô ta đã có một luật sư khá.

- Bây giờ đối với bị cáo phải thật là công bằng. Một vụ án mạng rõ ràng đã xảy ra và nếu có căn cứ hợp lý để tin rằng cô ta đã phạm tội thì tôi sẽ cột chặt cô ta vào vụ này, nhưng nếu có điều cho thấy vụ án mạng này do một người khác gây ra thì tôi nghĩ thật công bằng là tòa và công tố phải sử dụng quyền hành của mình để tóm lấy ngay kẻ đó đưa ra xét xử và tha bổng cho bị cáo.

Mason gật đầu.

- Bây giờ tôi đã lật những quân bài lên bàn - Chánh án Kippen nói tiếp - Công tố chắc chắn không có một ý niệm nào về ý nghĩa trong đầu của Irene Keith. Hình như chỉ có mình ông biết được điều này. Tôi rất muốn biết đó là điều gì?

Chánh án Kippen cử động đôi tay làm hiệu là ông đã nói hết ý mình muốn nói.

Mason nói :

- Tôi muốn xác định vị trí của tôi. Luật pháp kết tội kẻ nào đã áp đặt sự lừa gạt dối trá lên một người được gọi ra làm nhân chứng với mục đích làm ảnh hưởng đến lời khai của nhân chứng đó.

- Ngoài ra tôi không tin rằng một luật sư được mời đến chỉ để chất vấn, đưa ra những câu hỏi và trả lời trong phòng xử. Trước đây tôi đã nhận được khẩu súng này do Evelyn Bagby đưa cho tôi. tôi không tráo đổi súng nhưng một kẻ khác đã đổi súng của tôi và nghĩ rằng làm như vậy có thể làm xáo trộn các sự kiện, tôi đã từng bước theo xem việc làm của người này sẽ bị khám phá như thế nào?

Chánh án Kippen với nét mặt trầm trọng nói :

- Ông có định nói với tôi rằng ông sử dụng khẩu súng đã bị tráo và bắn một phát và trụ gỗ đỏ và vào cây sồi?

Mason cười nói :

- Đó là điều tôi cố gắng tránh nói ra với ông.

Chánh án Kippen bất chợt cười lớn :

- Được lắm, tiếp tục đi!

- Có gì xảy ra trong ngày mười tháng này để Steve Merrill đã có thể kiếm được bảy ngàn năm trăm đô-la. Tôi cũng có cảm nghĩ là hắn đã có khẩu súng vật chứng E vào lúc đó.

- Vậy thì khẩu súng vật chứng A thì sao? Tại sao nó lại chui vào vụ án này?

Mason mỉm cười :

- Ông đã nghe lời khai mà.

- Ông không giúp được bao nhiêu, ông Mason.

Mason nói.

- Nếu ông cho tôi được toàn quyền khi quay lại phòng xử tôi sẽ cố gắng gỡ rối sự kiện này. Nếu tôi làm điều này thì chủ tịch đoàn thẩm phán sẽ nghĩ phòng xử của ông đã được trao cho sân khấu, nhưng trước khi đó chúng ta đã có thể giải quyết vụ án rồi.

Chánh án Kippen tay vuốt cằm suy nghĩ.

- Điều này làm cho tôi nghĩ ông có thể giải quyết được vụ án - Ông ta hỏi - Công tố chưa có một ý nào về việc này.

- Đó chính là điều phiền phức - Mason nói - Ý nghĩ của công tố thật mơ hồ.

- Được, ông sẽ tiếp tục làm sao?

- Đơn giản thôi. Kẻ nào đã giết Steve Merrill phải là người thân cận với hắn. Có thể cùng ngồi xe với hắn, biết được về khẩu súng, biết về bảy ngàn năm trăm đô-la và biết Evelyn Bagby tố giác hắn.

- Phải là kẻ được Steve Merrill tin cậy. Người này đã giết

Merrill và đậu xe có xác của hắn bên đường vắng. Sau đó kẻ sát nhân lau chùi và nạp đạn lại vào khẩu súng và nhét vào phòng Evelyn Bagby ở chỗ cô ta dễ thấy nhất.

- Kẻ sát nhân đánh cắp một cái áo gối, đi tới một căn nhà đang xây cất gần đó, dùng ống nhòm theo dõi Evelyn Bagby cho đến khi thấy cô ta đã thấy khẩu súng. Đến khi cô ta lái xe đi, hắn theo sau cô ta. Hắn biết cô ta sẽ đem súng theo cho tôi, hắn lấy ra cái áo gối chùm lên đầu hắn và làm cho cô ta sợ hãi cho đến khi cô ta bắn bừa thì hắn ngừng xe lại và để cho cô ta đi. Hắn biết chắc chắn cô ta sẽ đến gặp tôi và tôi sẽ báo cho cảnh sát.

- Hắn chỉ cần quay lại chỗ chiếc xe trước hắn đã để xác Merril, chạy xe đến chỗ dốc và cho xe lao qua thành đường.

Chánh án Kippen nói :

- Thực là một giả thiết tinh tế nhưng tiếc thay không có chứng minh cụ thể bằng sự kiện.

- Hãy cho tôi tự do hành động và tôi sẽ tìm ra các sự kiện cụ thể. - Mason nói.

Chánh án Kippen suy nghĩ về vấn đề này một lúc rồi nói :

- Nếu ông có thể khám phá được chuyện gì đã xảy ra trong khuôn khổ được chấp thuận bởi các thủ thuật chuyên môn của luật pháp thì có thể chấp thuận được. Nhưng nếu Hamilton Burger phản đối và phản đối đúng, tôi bắt buộc phải chấp thuận.

- Cám ơn, tôi nghĩ chúng ta hiểu nhanh hoàn toàn, thưa chánh án.

Mason nói.

- Được, xa rời thực tế chưa hẳn là một vị thế xấu. Hamilton Burger trái lại đang bị sa lầy không biết đường nào mà rút chân ra khỏi đầm lầy.

Mason ra dấu cho Neely và hai người bước ra khỏi văn phòng của chánh án, để mặc ông ta đứng đó buồn rầu, rối rắm và có vẻ nan giải nhìn hai người đi ra.

Chương 19

Chánh án Kippen bước vào phòng xử, nét mặt cho thấy ông ta đã có quyết định.

- Có chứng cớ nào trong vụ án này nữa không?

- Thưa quý tòa, tôi có một nhân chứng nữa. - Mason nói.

- Tốt lắm!

- Cho gọi ông Oscar Loomis Loomis bước tới.

Chánh án Kippen nói :

- Được lắm, bắt đầu đi!

- Ông Loomis, ông có quen với Steve Merrill khi ông ta còn sống không?

- Thưa có!

- Ông đã biết ông ta bao lâu rồi?

- Cũng mới đây thôi, ông ta sống cùng khu chung cư với tôi.

- Ông có quen với ông Harry Boise không?

- Thưa có!

- Ông đã biết ông ta bao lâu rồi?

- Hai hoặc ba tháng!

- Ông đã gặp ông ta như thế nào?

- Qua Steve Merrill. Ông ta và Steve là bạn. Ông ta thường tới thăm Steve và rồi tới ngày chín tháng này ông ta dọn đến ở một phòng tại chung cư này cùng một tầng với chúng tôi.

- Trước khi xác của Steve Merrill được tìm thấy trong xe của ông thì ông đã báo cho cảnh sát biết là xe của ông đã bị mất cắp phải không?

- Thưa phải!

- Ngày hôm đó ông có gặp ông Boles không?

- Thưa có!

- Lúc nào?

- Vào lúc khoảng năm giờ, tôi nghĩ như vậy. Tôi đang đi quanh lầm bầm vì chiếc xe bị mất thì Boles đi tới và nói chuyện với chúng tôi.

- Ông nói rằng với "chúng tôi"?

- Phải lúc đó tôi có bạn gái ở bên cạnh.

- Tên cô ta là gì?

- Ruby Inwood!

- Ông quen cô ta đã lâu chưa?

- Thưa cũng được một thời gian rồi, cô ta cũng sống trong khu chung cư.

- Điều gì đã xảy ra khi ông gặp Boles lúc khoảng năm giờ?

- Ông Boles là người đầu tiên cho biết là có thể Merrill đã chạy lầm chiếc xe của tôi, vì xe của hắn...

- Chờ một chút, thưa quý tòa - Hamilton Burger nói - Tôi không hiểu luật sư đang muốn tiến tới đâu, nhưng tôi xin nhấn mạnh rằng chúng ta không cần có những lời chứng nghe thấy ở đây. Tôi phản đối những gì ông Boles đã nói.

- Chấp thuận!

- Vậy ông làm gì sau khi nói chuyện với ông Boles.

- Tôi điện thoại cho cảnh sát và nói với họ có thể có sự lầm lẫn. Và tôi không muốn tố cáo ai đã lấy cắp của tôi chỉ là một sự lầm lẫn.

- Sau đó ông cùng ông Boles đi với nhau chứ?

- Thưa vâng!

- Trong bao lâu?

- Khoảng từ gần sáu giờ đến, ồ, tôi nghĩ là tám rưỡi hoặc chín giờ.

- Có ai đi cùng các ông không?

- Ruby Inwood!

Hamilton Burger nói :

- Không có câu hỏi!

Ông ta cảm thấy nhẹ nhàng khi thấy Mason không tung những trái bom pháp lý vào ông.

Ruby Inwood bước tới và tuyên thệ. Cô ta là một cô gái có nước da bánh mật. Mắt đen thu hút và biết rõ mình có khuôn mặt đẹp.

Mason hỏi.

- Cô biết ông Merrill khi còn sống chứ?

- Thưa vâng!

- Cô có gặp ông ta vào ngày mười không?

- Thưa có!

- Cô biết ông ta bao lâu rồi?

- Vài tháng!

- Cô biết ông Boles chứ?

- Thưa vâng!

- Và ông Loomis?

- Thưa vâng!

- Họ là bạn của cô?

- Thưa phải!

- Cô có thân với ông Merrill hơn ông Loomis không?

- Ông Loomis là bạn trai tôi.

- Nhưng cô có thân với ông Merrill hơn ông Loomis không?

- Ông Loomis là bạn trai tôi.

- Nhưng cô có thân với ông Merrill nữa phải không?

- Ồ, thưa vâng!

- Bây giờ nhé, vào ngày mười tháng này ông Merrill có đưa cho cô thấy món tiền lớn là bảy ngàn năm trăm đô-la không và nói với cô...

- Khoan đã, khoan đã - Hamilton Burger nói - Tôi phản đối vì bằng chứng nghe thấy không có gì đặc biệt nếu ông Merrill đưa cho cô ta xem một số tiền lớn hay không.

Mason mỉm cười nói :

- Thưa quý tòa, điều này cho thấy động cơ thúc đẩy.

- Động cơ thúc đẩy - Chánh án Kippen hỏi lại - Ông muốn nói gì?

- Động cơ thúc đẩy đã giết chết Steve Merrill. Nếu ông ta có một số tiền lớn theo mình, điều này có thể là động cơ thúc đẩy của án mạng.

Chánh án Kippen nói :

- Được, tôi sẽ chấp thuận chứng cớ về vấn đề tiền bạc, nhưng không muốn nói chuyện gì có liên quan đến tiền bạc.

- Tốt lắm - Mason nói - Cô có nhìn thấy một món tiền lớn không, cô Inwood?

- Thưa có!

- Cô có thấy ông ta có khẩu súng này không, khẩu súng tôi đang đưa cô xem đây, khẩu súng đánh dấu vật chứng E?

- Tôi đã thấy một khẩu súng giống như vậy.

- Ông ta có nói với cô là ông ta đã lấy khẩu súng ở đâu không?

- Cùng một phản đối. - Burger nói.

- Cùng một chấp thuận như trên.

- Ông ta có nói với cô, ông ta mới bị một cú choáng váng khủng khiếp không, và rằng ông ta phải trả dứt điểm cho cô Evelyn Bagby, bị cáo vụ án này không?

Hamilton Burger nói :

- Thưa quý tòa, tôi phản đối, tôi... không. Tôi rút lại lời phản đối.

- Phải ông ta nói với tôi như vậy. Tôi thường nhận tin nhắn cho những người thuê nhà ở chung cư khi họ đi vắng. Ông thấy đấy, mỗi tầng chỉ có một điện thoại chung.

- Ngày mười tôi nhận cú điện thoại cho ông Merrill, cú điện thoại của bị cáo Evelyn Bagby, cô ta cho tôi biết tên, địa chỉ, số điện thoại và lời nhắn tin. Tôi truyền đạt lại cho ông Merrill biết lời nhắn tin này lúc quá trưa một chút. Ông ta thực bồn chồn, ông ta có nói với tôi vài điều về quá khứ đã ám ảnh ông ta, ông ta nói ông ta cần phải có một món tiền gấp và vào khoảng ba giờ ông ta nói ông ta đã có món tiền đó, ông ta đã đưa cho tôi coi... và cả khẩu súng nữa.

- Ông ta nói ông ta sẽ đi gặp bị cáo và sẽ đưa cho cô ta hai

ngàn đô-la và không hơn một xu.

- Vậy thì bây giờ nhé - Mason nói - Cô và ông Loomis, người mà cô nói là bạn trai của cô, đi ra ngoài ăn tối cùng Harry Boles vào đêm ngày mười?

- Thưa vâng!

- Các người đi đâu?

- Ở một quán bên đường tại North Broadway.

- Các người đi bằng gì? Bằng xe taxi hả?

- Không, chúng tôi bằng xe của tôi.

- Và các người ở đó bao lâu?

- Đến tám giờ hoặc tám giờ rưỡi.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó chúng tôi về nhà bằng xe của tôi và tôi cho Harry Boles mượn xe để đi gặp một người phụ nữ về vấn đề tiền bạc. Sau đó ít lâu, cảnh sát báo cho ông Loomis biết họ đã tìm thấy xe của ông ta.

- Xe của cô đang lái hiệu gì?

- Hiệu Ford!

- Cùng hiệu xe cô đã lái trong ngày mười?

- Không, tôi đã đổi xe mới.

- Ồ, cô đã có một chiếc xe mới rồi?

- Thưa phải!

- Nó đã được gửi tới cô lúc nào?

- Vào sáng ngày mười một.

- Cô đã mua nó hay được tặng quà?

- Tôi phản đối vì lý do vô thẩm quyền, không chánh đáng và không cụ thể. - Burger nói.

- Phản đối được chấp thuận!

- Tôi cần được biết về vấn đề này, thưa quý tòa. - Mason nói.

- Tôi nghĩ rõ ràng là không chánh đáng, ông Mason.

- Khi cô mua chiếc xe Ford mới này, cô gửi lại chiếc xe cũ cho hãng?

- Phải!

- Và xe đó đã được đưa gửi lại hãng sáng ngày mười một?

- Phải!

- Và cô nhận được xe mới ngay lúc đó?

- Phải!

- Chính cô gái trả lại chiếc xe cũ hay người khác làm cho cô?

- Người khác đã làm cho tôi.

Mason nói.

- Thưa quý tòa, bây giờ tôi xin quý tòa gửi một trát đòi khẩn cấp yêu cầu hãng xe đưa xe cũ đó đến đây, tôi nghĩ rằng chúng ta có thể thấy một lỗ đạn ở chiếc xe này...

- Một lỗ đạn ở chiếc xe này? - Chánh án Kippen ngạc nhiên

nói.

- Đúng vậy, thưa quý tòa chúng ta thiếu một phát đạn.

- Thiếu một phát đạn. Tôi không hiểu ông. Theo tôi chúng ta đã có quá nhiều phát đạn.

- Thưa quý tòa, không phải vậy. Bị cáo đã bắn hai phát đạn vào người bịt mặt đuổi theo cô ta. Một phát có thể đã ghim vào căn gác xép nhà bà Eunice. Bị cáo có nói khi bắn phát thứ hai cô ta nghe như có tiếng kim khí kêu. Tôi nghĩ phát đạn này đã trúng vào chiếc xe đang đuổi theo cô ta. Tôi nghĩ lý do chiếc xe của cô Inwood đã được bán và đổi chiếc xe khác ngay sang hôm sau, để cô Inwood không có dịp thấy chiếc xe vì nó có một lỗ đạn trên đó thưa quý tòa - Mason nói và chỉ tay thẳng vào Oscar Loomis - Với lý do xin quý tòa gởi trát đòi khẩn cấp và để chứng tỏ điều gì có thể thấy khi chiếc xe được mang tới, tôi sẵn sàng chứng tỏ rằng toàn bộ lời khai về Loomis, Inwood và Boles cùng đi ăn cơm đêm ngày mười là bịa đặt hoàn toàn, thực tế, Boles và cô Inwood thực sự có đi ăn chung đêm đó, trong khi đó Oscar Loomis đã lấy xe của cô Inwood đi lên dốc núi và phục kích Evelyn Bagby khi cô ta đổ dốc xuống. Tôi sẵn sàng chứng tỏ rằng sau khi hắn đã bẫy để bị cáo bắn hắn hai phát.

- Ồ, khoan đã - Hamilton Burger nói - Ở đây chúng ta lại đang đưa ra một giả thuyết vu vơ...

Chánh án Kippen nói :

- Hãy ngồi xuống, ông biện lý. Hãy yên lặng. Để cho ông Mason nói hết. Sau đó ông có thể phản đối.

Burger tức tối ngồi xuống.

Mason nói tiếp :

- Tôi có thể chứng tỏ điều gì đã xảy ra bằng lời khai của người đã đem xe của cô Inwood đi bán đổi lấy xe khác, muốn được hỏi cung chủ nhà hàng mà họ nói đã đến ăn.

Ruby Inwood đứng ở bục nhân chứng, nghe những gì Mason nói, mặt trở nên trắng bệch, bất chợt cô bật lên nói :

- Không, không, không! - Cô la lên - Đừng có gán điều đó lên đầu Oscar, thực ra là ngược lại. Chính Harry Boles đã yêu cầu chúng tôi cho hắn một chứng cớ ngoại phạm. Hắn đã mượn tôi chiếc xe đêm hôm đó, hắn đồng ý trả tôi hai mươi lăm đô-la để sử dụng xe và đồng ý đổ xăng cho xe. Sau đó khoảng tám giờ rưỡi, hắn đến và nói rằng đã gây ra tai nạn nhẹ cho chiếc xe và hứa sẽ mua đền tôi chiếc xe mới vào sáng hôm sau, ngược lại tôi phải khai là hắn đã ở với chúng tôi suốt buổi tối, vì hắn không muốn dính vào vụ tai nạn xe cộ hắn đã gây ra. Tôi không hề nghĩ rằng hắn đã dính vào một vụ giết người. Quý vị không thể gán điều đó cho Oscar. Oscar thực sự đã ở lại cùng tôi phải không anh Oscar? Hãy tới đây và nói sự thật đi.

- Hãy tới đây, Oscar, Loomis và Boles... Boles ở đâu? Harry Boles. Tòa ra lệnh cho ông ở lại làm chứng, không được rời khỏi phòng xử!

- Boles đâu?

Mason mỉm cười ngồi xuống

Chánh án Kippen nói :

- Mõ tòa, giữ lấy Boles. Đưa hắn lên đây.

Một người nào đó ở cuối phòng nói :

- Hắn đã đi ra khỏi vài phút rồi!

Oscar Loomis nói :

- Cô ấy nói đúng, chúng tôi không thương lượng cho hắn một bằng chứng ngoại phạm trong vụ giết người, chúng tôi chỉ muốn giúp hắn tránh phiền phức trong vụ tai nạn xe cộ.

Hamilton Burger bật đứng lên nói :

- Thưa quý tòa đây là...

- Ngồi xuống - Chánh án Kippen ngắt lời - Chúng ta sẽ gỡ sự rối rắm này trong một phút. Tôi muốn có ông Boles ở đây. Cô Inwood bây giờ tôi hiểu là cô đã tạo một bằng chứng ngoại phạm giả cho Boles phải không?

- Chỉ cho vụ tai nạn xe.

- Và anh Loomis?

- Cũng vậy. - Loomis nói.

- Được rồi - Chánh án nói - Tôi ra lệnh bắt giam hai người - Ông biện lý - tôi đề nghị nếu không thể bắt được Boles ngay, ông hãy phát lệnh truy nã ngay trên đài, tòa sẽ tạm đình cho đến khi cảnh sát kiểm tra chiếc xe đã được trả lại cho đại lý hãng Ford vào sáng ngày mười một - nếu nó có một lỗ đạn trên xe - cho tôi biết ngay.

- Bây giờ thì cô Inwood và Oscar Loomis, các người đã bị bắt giam. Tòa đình.

Chương 20

Mason, Delia Street, Frank Neely, Evelyn Bagby và Paul Drake tụ tập tại văn phòng của Mason.

Drake nói với Perry Mason.

- Tôi cho rằng anh sẽ nói anh đã biết hết sự việc này.

- Không, tôi không biết - Mason nói - nhưng tôi cảm thấy chắc chắn Evelyn Bagby đã nói thật tôi biết Aldrich đã tráo đổi súng... thực ra tôi cảm thấy chắc chắn hắn sẽ làm điều đó nếu tôi cho hắn có dịp làm. - Mason cười rạng rỡ và tiếp.

- Tôi nghĩ rằng một luật sư phải đầu tư vào một điều gì đó để cho thân chủ của mình có một cơ may.

Drake lắc đầu.

Gertie xuất hiện ở cửa, mắt mở lớn nói :

- Cô Irene Keith đang ở đầu dây điện thoại. Cô ta cần nói chuyện với ông ngay.

Mason nhấc điện thoại :

- Hello! - Và ra dấu cho Delia Street nhấc ống nghe phụ.

Thỉnh thoảng Mason hỏi vài câu, cuối cùng ông gác điện thoại.

- Được rồi - Drake nói - Chúng tôi đang điên lên vì tò mò đây. Chuyện gì vậy?

Mason nói.

- Cuối cùng thì chúng ta có thể hiểu và sắp xếp lại mọi sự kiện. Merrill đã mua chuộc cô Celeste, người làm cho Irene Keith, để bảo cho hắn biết những gì xảy ra, vì hắn muốn sự dàn xếp với Helene Chaney mà không cần phải đưa sự việc ra tòa. Hắn chờ và nghĩ rằng Helene sẽ chấp thuận. Nhưng Aldrich nói với Helene là cô ta không cần phải trả một xu nào. Ông ta toan tính đi Las Vegas gấp và làm đám cưới ở đó.

- Vì vậy tới phút chót Merrill biết rằng hắn không thể làm gì hơn là đưa vụ việc ra tòa, điều mà họ không muốn.

- Lúc đó, thêm vào sự phiền phức này. Hắn nhận được điện thoại của Evelyn Bagby từ Corona. Nơi mà cô ta đang ở, nói rằng cô đã nhận ra hắn qua hình ảnh trên báo, hắn chính là kẻ đã lường gạt tiền bạc của cô.

- Merrill qua Corona. Hắn nghĩ ra được một kế hoạch tuyệt diệu, để có thể lấy trộm được số nữ trang trị giá bốn chục ngàn đô-la, rồi gán cho Evelyn Bagby một trọng tội. Như vậy nếu cô ta có tố giác hắn thì hắn có thể chứng minh rằng cô ta không tốt đẹp gì vì đã có hồ sơ phạm tội. Trong khi đó hắn có thể làm trì

hoãn đám cưới của Helene Chaney và Mervyn Aldrich để hắn có thời gian đưa đơn ra tòa. Điều mà hắn còn chần chừ vì sợ cuối cùng tòa có thể chống lại hắn. Màn diễn mạnh nhất mà hắn đưa ra là có được sự dàn xếp giữa hai bên thông qua sự đe dọa đưa ra tòa.

Boles thực ra chỉ là công cụ của Merrill. Trong ngày xảy ra vụ trộm, trong khi Helene Chaney và Irene Keith sửa soạn trong phòng trang điểm, Celeste người làm của Irene, mặc đồ của Irene Keith, đeo kính đen lên... thực ra cô ta không muốn Irene Keith liên quan đến vụ này, nhưng cô ta giả trang là để tự bảo vệ mình... cô ta tới Corona, vào phòng Evelyn Bagby bằng một chìa khóa giả, gài cái lắc đeo tay nạm kim cương lại, sau đó quay về Hollywood để có mặt tại đó khi Irene Keith ăn cơm trưa xong cùng Helene Chaney trở về.

Celeste giúp Irene sắp xếp đồ đạc. Khi Irene để các đồ nữ trang vào một chiếc va-li, Celeste đã theo dõi nhìn trộm được, cô ta đã đóng cái va-li lại và đặt nó vào cốp xe của Irene. Dĩ nhiên cô ta cũng đã đưa cho Merrill chiếc chìa khóa mở cốp xe. Merrill đã đưa chìa khóa này cho Boles. Boles chỉ cần đợi khi mọi người tới họp mặt tại Corana là mở cốp xe lấy trộm đồ. Vì Aldrich rất câu nệ về giờ giấc nên Helene Chaney và Irene Keith đã đến sớm hơn để hắn khỏi phải chờ đợi. Hai người đã đậu xe ở ngoài và vào quay rượu khách sạn để chờ.

Irene Keith hình như đã biết được một phần sự việc đã xảy ra khi có vụ xét xử Evelyn Bagby. Do vậy mà bất chợt cô muốn có một sự dàn xếp với Evelyn Bagby. Như mọi người thấy, nếu vụ trộm đó do Celeste dàn dựng lên, Irene sợ rằng cô ta sẽ bị xét xử về tội tố giác gian đưa đến sự bắt giữ Evelyn Bagby, mặc dù luật sư của cô ta khuyên cô ta hãy ngồi yên.

Sau khi Evelyn Bagby được tha bổng, Merrill tới gặp Irene và lật ngửa các lá bài lên bàn. Hắn có số nữ trang bốn chục ngàn đô-la và đề nghị trả lại với điều kiện cô ta đưa cho hắn bảy ngàn năm trăm đô-la tiền mặt và không được tra hỏi gì cả. Cô ta tham khảo ý luật sư của cô và được ông ta khuyên nên đặt máy ghi âm trong phòng để ghi cuộc nói chuyện và báo cảnh sát. Cô ta nói nếu cô ta đưa tiền ra thì cô đã phạm vào tội tố cáo gian. Dẫu sao thì với bảy ngàn rưỡi đô-la, cô có thể lấy lại món nữ trang trị giá bốn chục ngàn đô-la và cô đã muốn lao vào cuộc chơi. Cô ta nói với Helene Chaney câu chuyện này, Helene cho Irene mượn khẩu súng mà Aldrich đã cho cô.

Tới lúc gặp gỡ để dàn xếp sự việc thì Merrill nghi ngờ. Hắn nhìn quanh và tìm thấy chiếc mi-crô được giấu kín, lần theo sợi dây hắn tìm thấy chiếc máy ghi âm, hắn đập nát chiếc máy và chiếm lấy cuộn băng. Irene rút súng ra, nhưng hắn đã nhanh

nhẹn phóng tới cướp được khẩu súng. Sau đó Irene phải đồng ý và đưa cho hắn bảy ngàn rưỡi đô-la để lấy về món nữ trang.

Irene Keith biết rằng tôi đã mường tượng được điều gì đã xảy ra. Do đó, cô ta đã tới gặp tôi và lật các lá bài lên bàn. Cô ta muốn có một cuộc dàn xếp để mọi việc được ổn thỏa.

- Thế còn vụ giết người? - Drake hỏi.

- Từ chỗ này chúng ta có lẽ dựa trên sự phỏng đoán, vì rõ ràng, là Boles phải được chia chác. Hắn và Merrill cãi nhau về số tiền này và Boles chộp lấy khẩu súng ở trong hộc xe và bắn vào Merrill.

Chúng ta không biết có bao nhiêu áp lực đã đè nén lên Merrill và do những ai.

Hắn đã đề cập đến một vụ nợ nần vì cờ bạc mà hắn phải trả và hắn muốn có một cuộc dàn xếp dứt điểm với Evelyn Bagby. Trong bất kỳ trường hợp nào, rõ ràng là hắn đã tính toán trong đầu để đưa ra con số bảy ngàn năm trăm đô-la và bằng mọi cách hắn phải có số tiền đó.

- Rõ ràng là lúc bắt đầu Boles không mảy may có ý giết Merrill.

- Merrill muốn lái xe lên quán Crowncrest Tavern, nói chuyện với Evelyn và dàn xếp làm sao để hắn có lợi nhất, có thể hắn tin vào sức thuyết phục của hắn là chỉ cần đưa cho cô ta vài trăm đô-la cùng với những lời hứa hẹn hấp dẫn thì sẽ được cô ta chấp thuận không tố giác hắn về chuyện đã qua.

- Merrill lái chiếc xe hắn mướn. Hắn không quen với chiếc xe lắm. Chiếc xe lại đúng hiệu và kiểu như chiếc xe của Loomis và đôi khi vẫn thường xảy ra đối với những xe cùng nhãn hiệu và kiểu có chìa khóa có thể giống nhau.

- Theo như tôi suy diễn sự việc đã xảy ra, Boles và Merrill đã gây lộn nhau về sự chia chác số tiền. Có thể Boles đã muốn có phần chia lớn nhất. Merrill chỉ muốn cho Boles một phần nào của số tiền còn lại sau khi đã dàn xếp với Evelyn Bagby. Họ đã gây lộn với nhau. Trước đó Merrill đã có thể cho Boles thấy khẩu súng hắn đã lấy của Irene Keith và để vào hộc tủ xe. Boles nhào tới mở hộc tủ xe. Chộp lấy khẩu súng để de dọa Merrill. Merrill muốn cướp lại khẩu súng và Boles đã bóp cò. Đây là sự việc xảy ra quá bất ngờ ngoài dự tính nên khi tỉnh trí lại Boles mới thấy là hắn đã giết một người.

- Dĩ nhiên là ý nghĩ đầu tiên của Boles là gán tội này cho một kẻ khác và Evelyn Bagby là người hợp tình, hợp lý nhất.

- Tôi cho rằng vụ sát nhân đã xảy ra khi Merrill trên đường đi lên gặp Evelyn. Vụ giết người có thể không xảy ra quá xa cách nơi tìm ra xác chết. Boles thấy một chỗ bên đường rất vắng người qua lại. Hắn lái chiếc xe có thi thể Merrill đến đó, lấy đi

bảy ngàn năm trăm đô-la của Merrill. Lau chùi khẩu súng và nạp lại đạn. Hắn đi tới quán Crowncrest Tavern và thấy rằng Evelyn đã đi ra ngoài. Hắn đoán rằng cô ta đã đi ra ngoài mua đồ và khi trở về chắc chắn cô ta sẽ có thêm quần áo để bỏ vào tủ.

- Do đó hắn đã gài khẩu súng vào tủ áo của Evelyn, lấy một cái áo gối và lẩn về Hollywood, hắn mướn chiếc xe của Ruby Inwood và trả cô ta hai mươi đô-la.

- Đó cũng có thể là khoảng thời gian mà Loomis khám phá ra xe hắn bị biến mất và báo là đã bị mất trộm. Điều này đã cho Boles một chứng cớ ngoại phạm tuyệt vời. Cho nên hắn đã nói với Loomis rằng hắn đã thấy Merrill lái xe của Loomis đi mấy phút trước đây và có thể chỉ là sự lầm lẫn lấy nhầm xe của Loomis. Boles nói có thấy một người phụ nữ trên xe với Merrill nhưng không rõ là ai. Điều này để giúp hắn thêm một dịp để dàn dựng vụ án gán tội cho Evelyn và giúp hắn ta có một chứng cớ ngoại phạm vì cho thấy rằng Merrill vẫn còn sống lúc khoảng gần năm giờ chiều.

- Boles đã để khẩu súng giết người vào hộc tủ com-mốt của Evelyn. Hắn biết chắc là cô ta sẽ thấy nó. Cô ta khó có thể dám báo cho cảnh sát biết vì sự kiện cô ta mới tìm thấy nữ trang để trong phòng cô, hắn biết chắc chắn Evelyn sẽ điện thoại cho tôi và tôi sẽ bảo cô ta đem khẩu súng cho tôi ngay.

- Nếu cô ta không bước vào cái bẫy đó thì khi cảnh sát tìm thấy thi thể của Merrill cũng là lúc tìm thấy khẩu súng do cô ta cất giữ.

Tuy nhiên, Evelyn Bagby đã rơi ngay vào bẫy của Boles. Hắn đã dùng ống nhòm để canh chừng cô ta từ phía những căn nhà mới được xây cất đối diện ở xa. Hắn đã thấy cô ta tìm thấy khẩu súng. Sau đó hắn thấy cô ta lấy xe ra và đi xuống con đường dốc.

Từ giờ phút đó thì sự việc đã xảy ra đúng ý muốn của Boles, hắn đã cố ép xe cô rớt ra khỏi con đường. Nếu xe của cô đã bị rớt xuống sườn núi thì Boles sẽ leo xuống theo tới chỗ rớt, hắn sẽ lấy khẩu súng ra bắn một phát và đặt khẩu súng vào tay Evelyn và sau đó trở lên. Trùm cái áo gối lên đầu Merrill và đẩy cho cái xe có xác Merrill nhào xuống dốc núi chỗ xe của Evelyn đã rớt.

- Như vậy có vẻ cho thấy Evelyn đã bắn Merrill và đã mất tay lái để xe nhào qua lan can đường rớt xuống sườn núi và bị chết.

- Nếu, một mặt khác, cô ta đã làm theo đúng lô gich của sự việc, cô ta sẽ chộp lấy khẩu súng và bắn bừa thì cô ta đã rơi vào bẫy đúng ý của Boles. Có một điều mà Boles không ngờ tới một trong những phát súng cô ta bắn bừa đã trúng vào càng hay vè xe của chiếc xe của Ruby Inwood.

- Khi sự việc này xảy ra Boles đối đầu với một vấn đề mới.

Hắn quay lại chỗ hắn để xác Merrill, khoét một lỗ vào chiếc áo gối, có thể với một cán kích, chùm chiếc áo gối lên đầu Merrill và đẩy chiếc xe cho nhào xuống dốc, và...

- Nhưng tại sao hắn lại không bật đèn xe - Drake hỏi - Hắn phải làm điều đó để thấy hắn đang làm gì chứ...

- Hắn đã cố tình không bật đèn - Mason nói - vì hắn muốn khi Evelyn kể lại câu chuyện sẽ cho thấy cô ta đã kể sai, hắn biết là chiếc áo gối sẽ được xác định là lấy ra từ giường của cô ta và nếu sĩ quan cảnh sát để ý một chút sẽ thấy ngay cái lỗ không phải là do viên đạn tạo ra. Bằng cách tắt công tắc đèn trước khi để chiếc xe nhào xuống dốc đã cho cảnh sát một bằng chứng mà hắn cảm thấy chắc chắn là cảnh sát bắt đầu nghi ngờ Evelyn Bagby ngay.

- Quỷ thật - Drake nói - Chúng ta có thể chứng tỏ tất cả điều này không?

- Chúng ta có thể chứng minh đều này - Mason nói - vì không may cho Boles, Irene Keith đã đủ khôn ngoan ghi số các giấy bạc cô lãnh ở ngân hàng ra khi giao cho Merrill và chính Boles đã lấy số tiền đó sau khi giết người. Boles chắc chắn đã dùng các giấy bạc được ghi số đó để mua chiếc xe mới trả cho Ruby Inwood và không còn nghi ngờ gì là đã có một lỗ đạn ở chiếc xe của Inwood đã trả lại hãng.

- Cũng vì vậy mà Boles đã bịa ra câu chuyện tai nạn xe cộ. Điều này có thể tạo cho hắn một cái cớ để xin Ruby Inwood và Oscar Loomis làm chứng cho hắn một chứng cớ ngoại phạm và lý do để hắn mua cho Ruby Inwood một chiếc xe mới.

- Tình cờ - Mason tiếp - Irene Keith mới vừa đề nghị hai chục ngàn đô-la cho một cuộc dàn xếp dứt điểm với Evelyn Bagby. Tôi nói với cô ta điều này có thể được.

- Hai mươi... ngàn... đô-la! - Evelyn Bagby la lên.

- Đúng vậy - Mason nói - Nó có thể cho cô một đống quần áo mới để cô có một cuộc diễn thử tốt. Với sự quảng cáo mà cô đã có tôi không nghi ngờ cô sẽ gặp khó khăn trong vấn đề này, nó cũng có thể giúp cho Neely có một thù lao đáng kể khi đã bào chữa cho vụ án ăn trộm nữ trang và tôi có đủ để trả cho dịch vụ của Drake và để dành riêng được chút ít.

- Và tất cả những gì ông đã làm trong thời gian qua chỉ là vì ông có niềm tin tưởng vào sự trung thực của tôi?- Evelyn Bagby nước mắt lưng tròng hỏi.

- Đúng! - Mason nói - Tôi lúc nào cũng đặt niềm tín vào các thân chủ của tôi, Evelyn, sau khi tôi suy nghĩ kỹ về điều cô nói là phát đạn thứ hai đã gây nên tiếng va chạm đặt biệt vào kim khí, tôi bắt đầu tự hỏi có phải nó đã bắn trúng chiếc xe hay không. Do vậy khi tôi biết được Ruby Inwood lái chiếc xe mới vào sáng

hôm sau thì tôi bắt đầu cộng hai với hai vào với nhau.

- Anh cộng hai với hai thành mười. - Drake nói.

Mason nói :

- Vụ án này cho chúng ta thấy rõ đôi khi những sự kiện nhỏ bé, hình như vô nghĩa, có thể là những sự kiện quyết định. Ở đây có hai sự kiện, chiếc xe mới và tiếng phát đạn thứ hai bắn trúng cái gì đó, khi được kể lại một cách đúng đắn đã cho ta chìa khóa của mọi sự việc.

Neely lấy khăn tay ra lau trán.

- Nếu với ông thì điều đó có thể được ông Mason. - Anh ta nói - Tôi sẽ trở về Riverside và hành nghề luật sư của tôi. Đi quanh theo ông mấy ngày qua làm tôi quá xây xẩm. Tôi nghĩ khó có thể quay về với công việc bình thường hằng ngày của tôi.

- Nó không còn là công việc bình thường nữa khi nó có liên quan đến các cô tóc đỏ. - Mason cười lớn nói với anh ta.

-------o0o-----HẾT-------o0o-----